

Giới thiệu Vợ Trước Chưa Quá Hạn

Đúng như cái tên Vợ Trước Chưa Quá Hạn , đó là một câu chuyện tình xưa gắn kết lại thêm một lần nữa sau khi cô chẳng nói lời tạm biệt, chỉ đơn giản là giấy ly hôn!

Năm đó cô yêu anh lấy anh không đòi hỏi bất cứ điều gì về vật chất? Vậy tại sao cô lại đột ngột từ bỏ anh như vậy? Năm năm sau đó cô trở thành người con gái độc thân quyến rũ hơn trước!

Số phận đã an bài, lần này cô lại trở thành nhân viên trong công ty người chồng cũ của mình, gặp anh cô tỏ ra lạnh lùng? Vậy tại sao cô lại đối xử với anh như vậy trong khi anh rất yêu cô?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Chưa Quá Hạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Mở đầu

Công viên Hải Dương ở Hongkong.

Chủ nhật công viên Hải Dương luôn tấp nập và nhộn nhịp, có rất nhiều du khách đến từ các nơi, cũng có những gia đình tụ tập ở đây, nơi này là trung tâm du lịch ở Hongkong.

Ngài Hiếu Giai xuống xe, sau khi hết nhìn đông tới nhìn tây, cô và Đoạn Tuấn Hiền hẹn chín giờ đến công viên Hải Dương, cô cảm thấy rất kỳ quái, bình thường muốn đi nơi nào, Đoạn Tuấn Hiền cũng sẽ tự mình tới đón cô, nhưng lần này lại muốn cô tự tới đây, nhưng cũng không sao, có việc gì anh vẫn luôn không gọi điện thoại cho cô, cô gọi cho anh, anh cũng không nhận, rốt cuộc là anh đang làm cái gì?

Cô và Đoạn Tuấn Hiền cùng học đại học ở Hongkong, bởi vì nửa năm trước Ngài Hiếu Giai không có tham gia hoạt động ngoại khóa, ở lúc gặp anh trong sân trường, lúc ấy anh nói là anh nhất kiến chung tình với cô, mà cô cũng vì sự theo đuổi của Đoạn Tuấn Hiền mà đón nhận anh, hai người đã ở cùng nhau nửa năm rồi, cảm giác quả thật rất thoải mái, rất vui vẻ, nhưng lại chưa từng xảy ra tình huống như hôm nay.

Ngài Hiếu Giai đầy bụng oán khí không có nơi phát tác, đang muốn lấy điện thoại di động ra gọi cho anh, lại bị người vỗ một cái từ phía sau.

Cô quay đầu nhìn lại, là Đoạn Tuấn Hiền.

"Anh đã chạy đi đâu vậy?" Cô tức giận nói.

"Đi chuẩn bị ít đồ." Đoạn Tuấn Hiền nhìn cô cười nói.

Ngài Hiếu Giai nhìn kỳ quái, chuẩn bị đồ gì? Cô còn đang tức giận đây.

"Đợi chút, trước đi vào còn phải làm một việc." Đoạn Tuấn Hiền thừa nước đục thả câu nói.

"Có chuyện gì?" Anh lúc nào thì đông dài như vậy rồi hả ?

Đoạn Tuấn Hiền dắt tay cô đi tới phía đám người, cô đều không có chú ý thì ra bên cạnh đã có người vây lại xem, cô lại cho đây đều là du khách.

Mà ở phía sau du khách xuất hiện một cái bàn, phía trên để một hộp bánh ngọt rất lớn.

Ngài Hiếu Giai buồn cười, anh rốt cuộc là muốn làm cái gì? Ở cửa công viên Hải Dương, nhiều người nhìn như vậy, không phải Đoạn Tuấn Hiền muốn ăn mừng sinh nhật ở chỗ này chứ? Nhưng hôm nay không phải sinh nhật của hai người bọn họ a.

"Anh làm cái gì vậy?"

"Chuẩn bị cho em một sự vui mừng" Đoạn Tuấn Hiền để cô hộp mở ra bánh ngọt.

Cô nhìn người chung quanh tò mò vây xem, lại nhìn Đoạn Tuấn Hiền ở trước mắt, Ngài Hiếu Giai hoài nghi khi cô mở ra sẽ có đồ gì bay ra ngoài hay không.

"Anh xác định sẽ không làm em sợ sao?"

Đoạn Tuấn Hiền mất hứng nói "Em không tin anh như vậy sao?"

Ngài Hiếu Giai suy nghĩ một chút, thật sự anh không có lừa gạt mình, cô chậm rãi mở hộp bánh ngọt ra, lại thấy bên trong hộp có một cái hộp còn nhỏ hơn so với cái bánh ngọt, phía trên là dòng chữ viết nghiêng ngã, ‘gả cho anh được không?’ Mà ở bên cạnh bánh ngọt lại để một cái hộp tuyệt đẹp.

Ngài Hiếu Giai không dám tin tưởng, bởi vì kinh ngạc mà một tay che miệng lại, Đoạn Tuấn Hiền lại cầu hôn với cô?

"Rất cảm động đúng không?" Đoạn Tuấn Hiền hỏi cô.

Ngài Hiếu Giai đã cảm động đến không nói ra lời, nhìn anh rồi gật đầu.

"Đây là bánh ngọt tự tay anh làm, còn cái này." Đoạn Tuấn Hiền cầm cái hộp tuyệt đẹp ở bên cạnh bánh ngọt lên, mở ra ở trước mặt Ngài Hiếu Giai, sau đó anh liền quỳ một chân xuống.

"Anh biết rõ thời gian chúng ta ở chung với nhau không dài, thậm chí chúng ta vẫn là sinh viên, nhưng mà anh lại không thể nào quên từng ánh mắt cùng nụ cười của em, em là người con gái mà anh thích nhất cả đời này, cho nên anh cảm thấy mình nên làm cái gì, để em trở thành người con gái của anh." Đoạn Tuấn Hiền ngược đầu lên thâm tình nói với cô.

Ngài Hiếu Giai nhìn chiếc nhẫn kim cương trong hộp, bây giờ cô cũng chưa có nghĩ tới chuyện kết hôn, trên thực tế trong khoảng thời gian này quen biết với Đoạn Tuấn Hiền, Ngài Hiếu Giai vẫn luôn cảm thấy có thể Đoạn Tuấn Hiền chỉ là vui đùa cùng cô một chút mà thôi, bởi vì anh là người có tiền, mà cô lại là người không cha không mẹ, căn bản không cùng một tầng lớp.

"Tuấn Hiền." Ngài Hiếu Giai cảm động đến phát khóc, cô không biết mình có nên nhận phần hạnh phúc này hay không.

"Những lời khác anh đều không muốn nghe, anh chỉ muốn biết, rốt cuộc em có nguyện ý gả cho anh hay không, làm người con gái của anh cả đời?" Đoạn Tuấn Hiền biết là cô đã cảm động, cũng biết cô đã yêu anh, như vậy là đủ rồi.

Ngài Hiếu Giai nhìn Đoạn Tuấn Hiền, hạnh phúc tới quá nhanh, cô lại không có biện pháp thích ứng kịp, nhưng mà anh đều cầu hôn cô rồi, đương nhiên cô sẽ đáp ứng, bởi vì cô thương anh.

Người chung quanh liền ồn ào lên, muốn Ngài Hiếu Giai đồng ý nhanh một chút.

Cô nở nụ cười sau đó đưa tay nhỏ bé ra, chỉ cười không nói mà nhìn Đoạn Tuấn Hiền.

Đoạn Tuấn Hiền có chút sững sờ, nhưng là lập tức hiểu ý tứ của cô, anh vội vàng đem chiếc nhẫn kim cương đeo vào trên tay Ngài Hiếu Giai, đồng thời hôn lên mu bàn tay của cô.

"Thật tốt quá, Hiếu Giai." Đoạn Tuấn Hiền vui mừng đứng lên ôm lấy Ngài Hiếu Giai.

"Anh xác định sẽ yêu em cả đời sao?" Ngài Hiếu Giai vẫn có chút lo lắng.

"Dĩ nhiên, bởi vì em là người con gái duy nhất mà anh hứa hẹn cả đời này, mà anh nhất định sẽ thực hiện được lời hứa." Đoạn Tuấn Hiền nói rất nghiêm túc.

Ngài Hiếu Giai liền hiểu, không để ý chung quanh có nhiều người như vậy vây xem, liền hôn một cái ở trên mặt anh.

Chương 1

Một chiếc xe màu đen khiêm tốn lái vào trong biệt thự, nhưng lại không lái vào nhà để xe, mà chỉ dừng ở nền gạch phía ngoài trên đường, rất dễ nhận thấy chủ nhân của chiếc xe cũng không tính dừng lại ở chỗ này lâu.

Anh xuống xe sau đó nhìn thời gian một chút, vừa lúc là thời gian ăn cơm.

Cửa chính biệt thự đột nhiên bị mở ra, bên trong là cha của anh, lúc nhìn thấy người đến là con trai mình thì thật sự vui mừng nói "Tuấn Hiền, con đã về rồi, cha vừa mới chuẩn bị cơm, lập tức có thể ăn cơm rồi."

Đoạn Tuấn Hiền gật đầu, rồi đi vào, chào hỏi cùng cha mình một tiếng, sau đó liền trở về phòng.

Cha Đoạn nhìn tính tình con trai đã dần trở nên lạnh lùng hơn mà có chút lo lắng, kể từ sau khi ly hôn cùng Ngài Hiếu Giai, thì anh trở thành như vậy, mặc dù giới thương nhân rất cần loại lạnh lùng này, nhưng mà ở tại trong nhà mà lạnh lùng như vậy, không khỏi có hơi quá.

Không bao lâu, Đoạn Tuấn Hiền mang một ít đồ xuống dưới lầu.

"Con đang làm cái gì?" Cha Đoạn buông tờ báo trong tay xuống, hỏi anh.

"Con lấy một chút tài liệu." Anh trả lời.

Mẹ Đoàn la hét ăn cơm, thì ba người mới ngồi vào trên bàn ăn.

"Cái này là con thích ăn." Mẹ Đoạn gấp đồ ăn cho Đoạn Tuấn Hiền.

"Được rồi, mẹ, tự con có thể ăn." Đoạn Tuấn Hiền cau mày nói, Mẹ Đoạn lúc này mới dừng tay lại.

"Cha, hai ngày trước con đã mua một gian phòng ở gần công ty." Đoạn Tuấn Hiền lạnh nhạt nói, đó cũng không phải là anh hỏi thăm, mà là anh hỏi báo sau khi đã làm xong mọi việc.

"Cái kia ở công ty còn có món nợ, con tính toán xử lý như thế nào?" Cha Đoạn hỏi.

"Con sẽ xử lý, con đã nhận lấy công ty kia, vừa mới làm xong phương án rất tốt, chỉ cần vận hành được là tốt, dùng những thứ kia trả nợ cũng dư dả." Đoạn Tuấn Hiền không thể nào làm buồn bán lỗ vốn, từ trước đến giờ phải kiếm được tiền thì anh mới làm.

Cha Đoạn gật đầu, biết Đoạn Tuấn Hiền sẽ xử lý tốt tất cả mọi chuyện, cho nên ông không cần phải lo lắng.

"Vào lúc ăn cơm hai cha con các người cũng không cần tán gẫu công việc chứ." Mẹ Đoạn mắt húng nói, hai người liền dừng lại cái đề tài này.

"Đúng rồi, Tuấn Hiền, quan hệ giữa con và Hàn Na thế nào rồi hả ?" Mẹ Đoạn xem bọn họ không còn nói chuyện công nữa liền nói.

Nghe vậy, cha Đoạn liền nhìn thấy mặt con trai không vui, nhin không được đáng về.

Đoạn Tuấn Hiền lạnh lùng không nói lời nào.

"Người phụ nữ giống như Hàn Na vậy rất ít, còn si tình đối với con như vậy, con nên nắm thật chặt." Mẹ Đoạn rất hài lòng với Hàn Na, cảm thấy đây mới là đối tượng thích hợp để kết hôn với con trai.

Đoạn Tuấn Hiền lại không cái ý định gì, kể từ sau khi ly hôn cùng Ngải Hửu Giai, anh đều không có chạm qua người phụ nữ nào, cũng không để cho bất kỳ phụ nữ nào đến gần mình, bởi vì anh không tìm được ở phụ nữ khác cảm giác như lúc yêu Ngải Hửu Giai, anh không nghĩ ra tại sao Ngải Hửu Giai lại ly hôn cùng anh ? Anh có thể khẳng định, là bọn họ yêu nhau.

Nhưng cô đột nhiên rời đi, anh thừa nhận chính mình vẫn luôn không thể nào tiếp thu được, cho nên mới phải cô đơn đến bây giờ, càng thêm không thích nhìn Hàn Na hoàn mỹ.

Cha Đoạn đối với chuyện tình của con trai cùng Hàn Na đều không phát biểu ý kiến, bởi vì ông cảm thấy con mình ở cùng Ngải Hửu Giai sẽ tốt hơn rất nhiều so với Hàn Na, chỉ tiếc.

Chỉ là cha Đoạn cảm thấy rất bất mãn đối với chuyện vợ mình dựa dẫm vào người có quyền thế, bà đã quá coi trọng quan hệ này rồi, không phải bất cứ chuyện gì đều cần môn đăng hộ đối là được, chỉ cần hai người yêu nhau là được, những thứ kia đều không phải là vấn đề cần trờ.

Cha Đoạn biết nguyên nhân con trai mình trở nên lạnh lùng như vậy có một nửa là bởi vì vợ mình, bởi vì bà vẫn muốn con trai làm chuyện anh không thích, khiến cho anh sinh ra phản nghịch nhiều hơn.

Đoạn Tuấn Hiền uống một ngụm canh cuối cùng, nhìn xem thời gian, đã không sai nhiều lắm rồi.

"Con còn có chuyện, con muốn đi về trước."

"Không được, con còn không có ngồi ấm chỗ?" Mẹ Đoạn cau mày, vừa mới ngồi xuống bao lâu mà?

Đối mặt với mẹ mình như vậy, Đoạn Tuấn Hiền cảm giác mình dọn ra ngoài sớm một chút là chính xác.

"bây giờ con thu mua một công ty mới, cũng phải chú ý đến Tổng Công Ty." Cha Đoạn giao phó.

Đoạn Tuấn Hiền hiểu, cũng không nói cái gì, liền cầm tài liệu vừa thu thập xong lên rồi đi.

"Đứa bé này càng ngày càng không hiểu thuận rồi, trước kia đều không phải là như vậy." Mẹ Đoạn lập tức nghĩ tới người phụ nữ làm cho con trai mình như vậy, nhất định là Ngải Hửu Giai làm hại.

Cha Đoạn cúi đầu ăn cơm, sao bà không suy nghĩ một chút, khả năng là vấn đề của mình đây?

Ngải Hửu Giai bị bệnh nên xin nghỉ một tuần lễ, cô đã gần như hồi phục hoàn toàn, khi đến công ty lại phát hiện tất cả mọi người đang bàn luận xôn xao.

Cô hỏi một cô gái làm cùng tổ, bình thường quan hệ cũng không tệ "Chuyện như thế nào? Công ty xảy ra chuyện gì rồi sao?"

Mặt cô gái kinh ngạc "Cô ở nhà cũng không có xem tin tức sao?"

Ngải Hửu Giai bình thường đều không thích xem tin tức, cô thích xem kịch hơn "Rất cuộc xảy ra chuyện gì?"

"Công ty đã đổi chủ, cư nhiên chúng ta cũng không có nhận được một chút tiếng động, ba ngày trước, lão bản đã đem công ty giao bán rồi, hiện tại tổng giám đốc mới nhậm chức đã lên đảm nhiệm, tất cả mọi người đang lo lắng có thể bị cuốn gói đi hay không." Cô ở công ty chính là không có công hiến gì

quá lớn, cho nên liền lo lắng.

Ngài Hề Giai rất kinh ngạc, cô mới không ở công ty một tuần lễ, mà thời tiết đã thay đổi, đây cũng quá khoa trương rồi, công ty làm sao giữ được bí mật như vậy, cư nhiên thần không biết quỷ không hay liền thay đổi lão bản rồi hả ?

Chỉ là lão bản vốn là của công ty lớn mạnh, quả thật cần thay đổi người, cũng không biết có phải thay người ngu ngốc hay không.

"Này, tổng giám đốc mới tới đâu rồi, là một người như thế nào?" Cô quan tâm là tương lai công ty cùng tương lai của mình mà thôi, cái khác thật ra thì cũng không quan trọng.

Cô gái vừa nghe, giống như là một dạng hoa si vậy"Trai đẹp, bởi vì cô không có ở đây cho nên tôi liền cùng quản lý đi hỏi báo công việc của tổ chúng ta, sau đó liền thấy, thật là rất tuần tú."

Nghe được cô gái nói như vậy, Ngài Hề Giai đã hiểu, vậy nhất định là Phú Nhị Đại Công Tử rồi ... Người ngu ngốc, xem ra phải suy nghĩ một chút xem sau này mình nên đi đâu rồi.

"Còn nữa, Phó tổng mới tới cũng rất đẹp trai, hai người là hai dạng đàn ông khác nhau, cũng không biết là phúc hay là họa." Một mặt có thể thấy trai đẹp, một mặt lại lo lắng bị xa thải, cô nàng thật là không biết làm sao nói tâm tình mình bây giờ.

Đối với mấy cái này Ngài Hề Giai không có hứng thú, những thứ kia đều là người có tiền, chỉ cần là người có tiền đều không có quan hệ gì với cô .

Cô nàng nhìn Ngài Hề Giai vẫn lạnh nhạt tiếp tục công việc, liền hỏi "Sao Cô có thể tỉnh táo như vậy? Mặc dù nói công ty sẽ không xa thải đến cô, nhưng là cô không động lòng với trai đẹp sao?"

"Những thứ kia đều không liên quan gì tới tôi, tại sao tôi phải quan tâm chứ? Hơn nữa tôi chỉ phải chịu trách nhiệm tốt với công việc là được, như vậy tổ chúng ta mới có thể bình an vô sự, sẽ không có người phải đi." Ở công ty thời gian lâu như vậy, Ngài Hề Giai đã là tiểu đội trưởng rồi, vì không để mọi người coi thường nên cô chỉ có thể càng thêm cố gắng.

Cô gái nghe nói như thế liền cảm thấy rất cảm động "Lão đại, cô thật sự là quá tốt, quả nhiên là lão đại tốt của chúng ta, cô yên tâm, tôi sẽ chú ý tình huống chung quanh, cũng đốc thúc tất cả tổ viên ."

Ngài Hề Giai nhẹ nhàng cười một tiếng.

"Chỉ là nói thật, cô thật không thú vị, liền trai đẹp cũng không hiểu kỳ."

Ngài Hề Giai nhìn cô nương một cái, cũng chỉ là cười cười mà thôi, cô cảm thấy cuộc sống bây giờ cũng rất tốt cũng rất tự tại.

Cuộc sống của người có tiền cô đã từng phải có qua, nhưng cũng chỉ là ngắn ngủi mà thôi, dù sao đó cũng không phải là tiền của mình? Người nghèo mơ ước những thứ này, chỉ biết quả thật rất thâm, tựa như ban đầu sau khi cô ly hôn, rồi đi nhà của anh, thì cô trở thành một người có cuộc sống khổ sở như vậy.

Cho tới bây giờ, Ngài Hề Giai vẫn còn chưa bỏ xuống được đoạn tình cảm kia, chỉ là sự thật chính là sự thật, chính là bọn họ không xứng với nhau, không thích hợp làm tổ hợp, cho nên cuối cùng cô đã đưa ra đơn ly hôn.

Đoạn Tuấn Hiền vào công ty mới, mấy ngày nay anh đều xem phương án mới trong phòng làm việc của công ty, anh phát hiện có rất nhiều chỗ sơ hở, nhưng anh tin tưởng Phó tổng Lý Thái ngồi ở đối diện mình sẽ xử lý tốt những thứ này.

Lý Thái là bạn tốt ở Mỹ của Đoạn Tuấn Hiền, sau khi tốt nghiệp liền trở lại giúp Đoạn Tuấn Hiền một tay, ở Tổng Công Ty anh chỉ là quản lý phòng kế hoạch, nhưng bởi vì Đoạn Tuấn Hiền không có nhiều thời gian quản lý công ty mới, liền giao cho Lý Thái, cũng trực tiếp thăng chức anh làm Phó tổng.

"Buổi tối cậu phải cùng Hàn Na đi ăn cơm?" Hàn Na là học muội lúc Lý Thái ở trong nước, về sau Lý Thái giới thiệu Đoạn Tuấn Hiền cô cho, Hàn Na đuổi theo anh tận cùng không buông được, nhưng mà người này lại không có động tĩnh gì.

Đoạn Tuấn Hiền cau mày, anh không nhớ có đồng ý muốn đi ăn cơm cùng cô "Tôi không có đồng ý chuyện này."

"Thật ra thì tôi cảm thấy Hàn Na không tồi, tại sao cậu lại không thích đây?" Lý Thái nhún mày hỏi.

Hàn Na là không tệ, không phải là cô sai mà là Đoạn Tuấn Hiền không thích cô, đối với cô anh không có cảm giác, nếu như có anh sẽ theo đuổi cô giống như đã theo đuổi Ngài Hề Giai rồi.

Vừa nghĩ tới Ngài Hề Giai, sắc mặt của Đoạn Tuấn Hiền liền âm trầm thêm mấy phần.

Mấy ngày nay anh luôn nghĩ đến Ngài Hề Giai, cũng không hiểu là bởi vì cái gì, cứ có cảm giác cô đang bên cạnh mình, nhưng trên thực tế lại không phải.

"Không thích chính là không thích, không có nhiều lý do, chẳng lẽ nói cậu không thích đàn ông, còn phải có một lý do không thích đàn ông sao?" Đoạn Tuấn Hiền mở miệng nói.

Lý Thái chợt im lặng, vấn đề như vậy muốn anh trả lời sao đây? Anh quả thật không biết lý do là gì "Xem như tôi phục cậu."

Hai người vừa mới dừng lại cuộc nói chuyện, cửa phòng làm việc liền bị đẩy ra.

"Hello, các anh đều ở đây sao!" Hàn Na cười hi hi đi tới.

Lý Thái thấy Hàn Na xuất hiện, liền nhìn Đoạn Tuấn Hiền mà toát mồ hôi, Hàn Na không phải là gọi điện thoại cùng anh đi ăn cơm mà là giáp mặt nói, không biết Đoạn Tuấn Hiền sẽ cự tuyệt như thế nào đây.

"Sao em lại tới đây vậy?" Biết Đoạn Tuấn Hiền sẽ không để ý tới Hàn Na, Lý Thái liền mở miệng.

"Em tới là muốn chờ Tuấn Hiền tan việc, rồi cùng nhau đi ăn cơm." da mặt Hàn Na rất dày nói.

Nếu như không phải Lý Thái vừa mới hỏi Đoạn Tuấn Hiền, anh nhất định sẽ cho là Đoạn Tuấn Hiền đã đồng ý với Hàn Na rồi, nhưng dễ thấy là người trong cuộc lại không có đồng ý chuyện này, một mặt anh nhìn Đoạn Tuấn Hiền, mà Đoạn Tuấn Hiền từ đầu tới đuôi không có để ý.

Hàn Na phát hiện mình lại bị Đoạn Tuấn Hiền bỏ quên, rất không vui mừng nói "Tuấn Hiền, anh thấy em tới không vui mừng sao?"

Đoạn Tuấn Hiền cười lạnh ở trong lòng, anh tại sao phải vui vẻ đây, là tự cô cho là đúng, lúc nào mới có thể thông minh một chút đây?

Hàn Na vẫn bị lơ là như cũ, Lý Thái cũng không nhìn muốn cười.

Hàn Na trừng mắt liếc anh một cái "Lý Thái, anh trước đi ra ngoài đi, giờ làm việc sao anh lại ở trong phòng làm việc của Tổng giám đốc?"

Lý Thái im lặng, Hàn Na nghiêm nhiên đem mình thành chủ nhân làm mình làm mẩy, đây không khỏi quá nhanh đi? Chỉ là chuyện của mình đã xong xuôi, quả thật anh nên đi ra rồi "Được, các người cứ từ từ nói chuyện."

Sau khi Lý Thái đi ra ngoài, Hàn Na có chút lo lắng hỏi: "Có phải anh đang giận em hay không, tức giận em không hỏi anh, liền tự mình nói buổi tối chúng ta cùng ăn cơm?"

Cuối cùng Đoạn Tuấn Hiền cũng ngẩng đầu lên, nhìn cô rất không hiểu "Tự mình? Tôi cho tới bây giờ cũng chưa có nghĩ tới muốn cùng cô đi ăn cơm, hơn nữa cô đối với tôi mà nói cũng không quan trọng, cho nên tôi cũng không cần phải tức giận."

Lời nói Đoạn Tuấn Hiền làm đã thương người, khiến Hàn Na thiếu chút nữa không chịu được khóc lên, người đàn ông này chính là như vậy, nhưng cô lại thích người đàn ông hư hỏng như vậy, giống như vai nam chính trong phim thần tượng.

"Tuấn Hiền, anh không nên đối với em như vậy chứ." Cô nũng nịu nói.

Đoạn Tuấn Hiền chỉ cảm thấy lông măng liền giờ lên, anh không có ý định để ý tới cô nữa, trực tiếp đi ra khỏi phòng làm việc.

"Anh phải đi đâu vậy?" Phát hiện anh muốn rời đi, Hàn Na lập tức theo sau.

"Dò xét công ty." Đoạn Tuấn Hiền cho là nói ra công việc nhàm chán như vậy mà có thể đuổi cô đi, nhưng cô lại cao hứng nói muốn đi theo anh.

Đoạn Tuấn Hiền cảm thấy, anh cần làm một quy định, ra vào công ty phải kiểm tra, bất kỳ ai đều không được đi vào Công Ty.

Vừa bắt đầu Đoạn Tuấn Hiền liền chỉ giao một ít công việc cho Lý Thái, chính là giải quyết chỗ sơ hở của công ty, nhưng những chỗ sơ hở này, sau khi bọn anh xuất hiện liền được giấu thật tốt, điều này làm cho Lý Thái có chút khó khăn, trước kinh tế công ty bị đình trệ nhân viên thường lẫn lộn cũng là bình thường, hiện tại đột nhiên làm ra động tác lớn như vậy, có thể sẽ làm cho lòng người hoang mang.

Lý Thái đến lâu một muốn tìm tiểu thư tổng đài tâm sự, bởi vì anh phát hiện dáng dấp tiểu thư tổng đài không tệ, chỉ là mục đích chủ yếu vẫn là suy nghĩ, muốn từ trong miệng tiểu thư tổng đài thăm dò chút chuyện.

Anh còn chưa đến gần quầy, liền phát hiện nơi đó có một mỹ nữ thanh thuần khả ái đang đứng, cô đang cười nói chuyện cùng tiểu thư tổng đài, nụ cười kia làm cho anh cảm thấy rất mê người, rất rực rỡ, cô là người nào, là nhân viên công ty sao?

Lần đầu tiên Lý Thái nổi lên hứng thú lớn đối với một phụ nữ như thế, không nói lời gì liền đi về phía cô "Các cô đang nói chuyện gì vậy?"

Cô nhìn về phía anh mới đầu nhú mày một cái.

Ngài Hứa Giai nhận được điện thoại của tiểu thư tổng đài, nói có chuyển phát cho cô, nói là thông tin của khách hàng, liền vội vàng xuống ký nhận, sau đó tiểu thư tổng đài hỏi cô mấy câu, cô cũng tán gẫu mấy câu, không ngờ lại đột nhiên xuất hiện một người đàn ông không quen biết xông vào nói chuyện.

Chân mày Ngài Hứa Giai nhíu mày giây sau liền buông ra, sau đó cô cười với Lý Thái rồi liền cầm đồ lên tính toán đi.

Lý Thái thấy cô phải đi vội vàng đuổi theo "Sao tôi vừa xuất hiện cô liền đi, tiểu thư, cô là nhân công ty viên sao?"

Nhìn cô mặc đồ công sở như vậy, chắc là nhân viên trong công ty, nhưng là ngành gì? Anh đột nhiên có chút tò mò về chuyện của cô.

Ngài Hưu Giai thật không biết cái người đàn ông vẫn đi theo cô, mặc dù cô không quá quan tâm đến những chuyện khác, nhưng cô vẫn có chút hiểu biết đối với nhân viên của công ty, cô khẳng định mình chưa từng thấy qua anh ta, vậy tại sao anh ta không ngừng hỏi tới cô đây?

"Cô có thể nói cho tôi biết tên cùng số điện thoại của cô không? Chúng ta kết giao làm bạn bè được không," đã thật lâu Lý Thái không dùng qua chiêu này rồi, bây giờ lại dùng đến chiêu này để xin số điện thoại của một người phụ nữ, mà anh mới gặp mặt lần đầu tiên.

Ngài Hưu Giai cảm thấy chán ghét, trong công ty cũng có người như vậy sao? Cô cảm thấy mình cần cảnh cáo anh.

"Tiên sinh, nếu anh là khách hàng, vậy thì mời anh đi tìm người mà anh muốn tìm, rất xin lỗi bây giờ tôi không có thời gian, nếu như anh còn tiếp tục nói cùng tôi thì..., tôi liền phải gọi cảnh vệ." Ngài Hưu Giai có chút tức giận nói.

Lý Thái nhìn cô cười, người phụ nữ này sao lại chơi anh như vậy, cô không biết anh là ai sao?

"Dù cô gọi là cảnh vệ cũng vô ích, tôi là Phó tổng công ty này." Nói thân phận của mình, Lý Thái cho là Ngài Hưu Giai sẽ leo lên nịnh nọt mình, nhưng rất dễ nhận thấy nét mặt của cô không phải như vậy.

Ngài Hưu Giai kinh ngạc nhìn anh, anh chính là Phó tổng mới tới? Nghe tiểu cô nương nói là người rất đẹp trai, quả nhiên thật đẹp trai, nhưng như vậy thì có cái gì hay? Nhìn thấy phụ nữ liền đuổi theo hỏi tên cùng số điện thoại, người này chính là một người không đúng đắn.

Đối với Ngài Hưu Giai mà nói, cô còn mang theo một chút cảm giác chán ghét đối với người có tiền, cô rất không thích giao thiệp cùng với người có tiền, đặc biệt là vị trước mắt này.

"Thật xin lỗi Phó tổng, tôi không biết là anh, nếu như không có chuyện gì, vậy trước hết tôi trở về phòng làm việc, hi vọng anh không để tâm chuyện mới vừa rồi." Ngài Hưu Giai nói xin lỗi đồng thời cũng cúi mình chào rồi đi.

Hành động như vậy khiến Lý Thái cảm thấy càng ngày càng buồn bực, anh cũng chỉ là muốn kết giao bằng hữu "Đợi chút, tôi chỉ nghĩ muốn kết giao bằng hữu với cô thôi."

Ngài Hưu Giai luôn giữ quan hệ rất rõ ràng, bằng hữu là bằng hữu, đồng nghiệp là đồng nghiệp, hơn nữa cấp trên cùng nhân viên thì nhất định không phải là bằng hữu.

"Phó tổng, chúng ta là quan hệ cấp trên cùng cấp dưới, làm bằng hữu rất thì kỳ quái." Cô cảm thấy rất không thích hợp.

"Có cái gì kỳ quái? Tôi cùng tổng giám đốc cũng là bằng hữu nha." Lý Thái cảm thấy cấp trên cùng nhân viên không có cái gì là trở ngại, hơn nữa anh vẫn nghĩ phát triển tình yêu ở nơi làm việc, Lý Thái nhìn không được cười, lúc nào anh đã sinh ra ý nghĩ như vậy, chẳng lẽ anh thật sự nhất kiến chung tình đối với cô rồi hả ?

Ngài Hưu Giai thấy nụ cười của Lý Thái trong lòng cảm thấy có chút khó hiểu, anh rốt cuộc muốn làm cái gì?

"Đó là chuyện của anh cùng tổng giám đốc, tôi chỉ là nhân viên làm việc ở đây, ở trong phòng làm việc có quan hệ nam nữ, sẽ làm cho môi trường công ty rất phức tạp, tôi hi vọng Phó tổng có thể hiểu." Cô nói xong liền đi về phía trước, tính toán cách xa cái người cấp trên này, thật chỉ biết làm chuyện nhàn chán.

Lý Thái ngẫm nghĩ những lời này của cô, sao nghe lại cảm thấy kỳ quái, giống như anh và tổng giám đốc có sự tình không thể cho ai biết vậy, Lý Thái lần nữa theo sau cô "Tôi cảm thấy hàn huyên với cô rất thú vị, chúng ta lại tiếp tục tán gẫu một chút đi."

Ngài Hưu Giai nhũn mày càng lợi hại, rốt cuộc là anh có vấn đề gì, cô đều đã nói rất rõ ràng.

"Thật xin lỗi, bây giờ là giờ làm việc, tôi còn có rất nhiều công việc phải làm, phiền Phó tổng không nên làm như vậy."

Nói xong lần nữa cô bước nhanh rồi đi, hôm nay cô thật không nên chạy xuống đây.

"Đợi chút, tôi còn chưa hỏi xong." Lý Thái không có buông tha dễ dàng như vậy, mặc dù muốn biết cô làm ngành gì rất đơn giản, trở về có thể tra tài liệu của công ty, nhưng muốn quen biết phụ nữ sẽ phải chủ động, những thứ này chính là đề tài.

Nhưng mà Ngài Hưu Giai lại như tránh né ôn thần vội vã đi ngay.

Ở trong quá trình kiểm tra công ty, Đoạn Tuấn Hiền càng ngày càng phiền não, từ lầu trên mãi cho đến lầu dưới công ty, Hàn Na không hề có một khắc không nói chuyện, không ngừng hỏi anh, không có nhìn sắc mặt của anh chút nào.

Dừng ở hành lang, Đoạn Tuấn Hiền thật sự không chịu nổi "Đủ rồi, cô cũng đi theo thật lâu rồi, có thể đi về chứ?"

"Em chính là muốn đi theo anh chứ sao." Hàn Na mở mắt thật to, có chút uất ức .

"Bây giờ là giờ làm việc, đi theo tôi như vậy sẽ làm trở ngại đến công việc của tôi, sau này cô không được vào công ty, đang lúc thời gian làm việc của tôi." Đoạn Tuấn Hiền đã không nhịn được muốn nổi dóa rồi.

Hàn Na cúi đầu "Em chỉ muốn ở trước mặt anh nhiều để cho anh thích em thôi, em chỉ muốn anh thấy được sự tồn tại của em! Nhưng anh vẫn coi thường sự tồn tại của em."

"Mặc kệ cô làm cái gì, tôi đều sẽ không coi trọng, bây giờ cô lập tức rời khỏi công ty cho tôi." Đoạn Tuấn Hiền đã không chịu được rồi.

Cô không vui, ngẩng đầu nhìn anh "Em không muốn đi, em nghĩ muốn đi theo anh!"

Đoạn Tuấn Hiền không có kiên nhẫn lại nói cùng Hàn Na, anh liền trực tiếp xoay người đi.

Hàn Na khó chịu tiến lên ôm lấy anh "Không nên đối với em như vậy, em thật sự thích anh mới có thể đi theo anh, anh để cho em đi theo không được sao?"

Đoạn Tuấn Hiền không ngờ cô sẽ làm chiều này, quá khứ Hàn Na vẫn luôn rất quy củ, sẽ không đụng anh, nhưng là hôm nay lại.

Bị Lý Thái đuổi theo Ngải Hửu Giai cảm thấy rất phiền, liền chạy nhanh mấy bước lên cầu thang, nhưng mà khi cô sắp đi tới phòng làm việc của mình, thì lại phát hiện có một đôi nam nữ đang ôm nhau bên ngoài hành lang, mà người đàn ông kia lại là chồng trước của cô Đoạn Tuấn Hiền.

Ngải Hửu Giai nắm chặt tay lại, bởi vì cho tới bây giờ cô cũng chưa có nghĩ tới sẽ gặp được anh ở trong công ty, cô cảm thấy có chút hưng phấn, vì hai người gặp lại lần nữa mà cảm thấy vui mừng, nhưng khi vừa nhìn thấy trong ngực Đoạn Tuấn Hiền còn có người phụ nữ khác, thì cô lại cảm thấy mất mát.

Nhưng càng làm cho Ngải Hửu Giai cảm thấy đáng sợ là, khi chứng kiến Đoạn Tuấn Hiền ôm người phụ nữ khác, thì tim của mình lại có thể biết đau, trải qua thời gian 5 năm, tim của mình lại vẫn còn bối vì anh mà đau.

Âm thanh giày cao gót của Ngải Hửu Giai đã quấy rầy hai người, nhưng Hàn Na vẫn không có buông Đoạn Tuấn Hiền ra, bởi vì không có ai có thể cắt đứt bọn họ, cô cũng cho rằng đối phương thấy được sẽ rời đi, tuy nhiên lại không có như vậy.

Đoạn Tuấn Hiền liền nhìn về phía người vừa tới, dĩ nhiên cũng phát hiện người đi về phía bọn họ, lại là vợ trước của mình Ngải Hửu Giai.

Cô sao lại ở chỗ này? nhịp tim Đoạn Tuấn Hiền bắt đầu gia tăng tốc độ, tựa như lần đầu tiên lúc anh nhìn thấy Ngải Hửu Giai cũng kích động như vậy, anh nghĩ muốn xông lên hỏi cô, mấy năm này cô đi nơi nào, làm cái gì, tại sao năm đó lại muốn ly hôn? Nhưng lý trí nói cho Đoạn Tuấn Hiền, hiện tại cái gì anh đều không thể hỏi.

Hai người đều tại chỗ yên lặng nhìn nhau.

Sau đó Lý Thái đuổi tới, một phát liền bắt được tay Ngải Hửu Giai "Cuối cùng cũng đuổi kịp cô, cô mang giày cao gót sao chạy nhanh hơn so với tôi vậy?"

Đoạn Tuấn Hiền thấy Lý Thái bắt được tay Ngải Hửu Giai liền chau mày, bọn họ quen biết lúc nào vậy? Hơn nữa còn thân mật như thế?

Hàn Na nghe được âm thanh Lý Thái, liền buông Đoạn Tuấn Hiền ra nhìn về phía người vừa tới.

Lý Thái phát giác có gì không đúng, mới phát hiện thì ra Đoạn Tuấn Hiền cùng Hàn Na ở chỗ này "Các người sao lại ở chỗ này vậy?"

Hàn Na rất không vui mừng, vốn chính là bọn họ xuất hiện ở chỗ này trước "Là các người quấy rầy chúng ta!"

"Thật xin lỗi, chỉ là tôi vừa khéo đi ngang qua mà thôi, lần sau sẽ không quấy rầy hai người." Lý Thái cười nói.

Ngải Hửu Giai cùng Đoạn Tuấn Hiền vẫn nhìn nhau, nghe Lý Thái nói như vậy, Ngải Hửu Giai cũng hiểu được quan hệ của hai người, là tình yêu đi, thì ra là anh sống rất ổn, so với mình giống như không hiểu được buông tha là như thế nào rồi.

"Đúng rồi, cô không biết tôi, vậy cũng không biết anh ta đi, anh ta chính là tổng giám đốc của công ty." Lý Thái giới thiệu nói.

Ngải Hửu Giai có chút kinh ngạc, thì ra anh chính là tổng giám đốc, bây giờ cô là nhân viên của anh?

Cô lạnh nhạt nhếch mép một cái "Tổng giám đốc tốt."

Đoạn Tuấn Hiền có chút tức giận, cô đang làm bộ như hai người không quen biết.

Năm năm không thấy, ngược lại Ngải Hửu Giai trở nên quật cường lên không ít, nhưng bề ngoài của cô không có biến hóa quá lớn, vẫn giống như cô gái trước kia không có vẻ già chút nào, ngược lại anh lại sống không vui trong 5 năm.

"Lý Thái, anh tìm được bạn gái mới lúc nào?" Hàn Na nhìn đáng dấp cô gái này không tệ, nhưng sao cô cảm giác, cô ta vẫn luôn nhìn Đoạn Tuấn Hiền, cô không phải là bị Lý Thái nắm tay sao?

Lý Thái cười liếc mắt nhìn Ngải Hửu Giai "Nói cái gì vậy? Cô ấy không phải là bạn gái của tôi, là nhân viên công ty."

Ngài Hưu Giai tránh thoát anh nắm tay, sau đó cũng không nhiều lời liền rời đi hành lang, Lý Thái nhìn Đoạn Tuấn Hiền cũng ở đây, liền ngượng ngùng lại đuổi theo.

Đoạn Tuấn Hiền cảm thấy Ngài Hưu Giai rất lạnh lùng, thật vất vả lần nữa gặp mặt được cô, nhưng cô lại đối xử với anh như thế hay sao? Lại đem anh thành người xa lạ!

"Cô ấy làm công việc gì?" anh hỏi.

Lý Thái nhún nhún vai "Không biết, tôi vừa mới thấy cô lần đầu tiên, tôi cũng muốn hỏi rõ ràng, nhưng cái gì cô ấy đều không nói, chẳng lẽ cô ấy không biết chúng ta có thể tra ra thông tin của người trong công ty, chỉ chốc lát tất cả tư liệu của cô tôi đều sẽ biết sao."

Đoạn Tuấn Hiền nhìn nơi Ngài Hưu Giai rời đi, lần nữa gặp mặt tâm tình của cô là như thế nào đây? Thật bình tĩnh như mặt ngoài sao?

Ngài Hưu Giai kinh ngạc nhìn anh, anh chính là Phó tổng mới tới? Nghe tiểu cô nương nói là người rất đẹp trai, quả nhiên thật đẹp trai, nhưng như vậy thì có cái gì hay? Nhìn thấy phụ nữ liền đuổi theo hỏi tên cùng số điện thoại, người này chính là một người không đứng đắn.

Đối với Ngài Hưu Giai mà nói, cô còn mang theo một chút cảm giác chán ghét đối với người có tiền, cô rất không thích giao thiệp cùng với người có tiền, đặc biệt là vị trước mắt này.

"Thật xin lỗi Phó tổng, tôi không biết là anh, nếu như không có chuyện gì, vậy trước hết tôi trở về phòng làm việc, hi vọng anh không để tâm chuyện mới vừa rồi." Ngài Hưu Giai nói xin lỗi đồng thời cũng cúi mình chào rồi đi.

Hành động như vậy khiến Lý Thái cảm thấy càng ngày càng buồn bực, anh cũng chỉ là muốn kết giao bằng hữu "Đợi chút, tôi chỉ nghĩ muốn kết giao bằng hữu với cô thôi."

Ngài Hưu Giai luôn giữ quan hệ rất rõ ràng, bằng hữu là bằng hữu, đồng nghiệp là đồng nghiệp, hơn nữa cấp trên cùng nhân viên thì nhất định không phải là bằng hữu.

"Phó tổng, chúng ta là quan hệ cấp trên cùng cấp dưới, làm bằng hữu rất thì kỳ quái." Cô cảm thấy rất không thích hợp.

"Có cái gì kỳ quái? Tôi cùng tổng giám đốc cũng là bằng hữu nha." Lý Thái cảm thấy cấp trên cùng nhân viên không có cái gì là trở ngại, hơn nữa anh vẫn nghĩ phát triển tình yêu ở nơi làm việc, Lý Thái nhìn không được cười, lúc nào anh đã sinh ra ý nghĩ như vậy, chẳng lẽ anh thật sự nhất kiến chung tình đối với cô rồi hả ?

Ngài Hưu Giai thấy nụ cười của Lý Thái trong lòng cảm thấy có chút khó hiểu, anh rốt cuộc muốn làm cái gì?

"Đó là chuyện của anh cùng tổng giám đốc, tôi chỉ là nhân viên làm việc ở đây, ở trong phòng làm việc có quan hệ nam nữ, sẽ làm cho môi trường công ty rất phức tạp, tôi hi vọng Phó tổng có thể hiểu." Cô nói xong liền đi về phía trước, tính toán cách xa cái người cấp trên này, thật chỉ biết làm chuyện nhảm chán.

Lý Thái ngẫm nghĩ những lời này của cô, sao nghe lại cảm thấy kỳ quái, giống như anh và tổng giám đốc có sự tình không thể cho ai biết vậy, Lý Thái lần nữa theo sau cô "Tôi cảm thấy hàn huyên với cô rất thú vị, chúng ta lại tiếp tục tán gẫu một chút đi."

Ngài Hưu Giai nhũn mảy càng lợi hại, rốt cuộc là anh có vấn đề gì, cô đều đã nói rất rõ ràng.

"Thật xin lỗi, bây giờ là giờ làm việc, tôi còn có rất nhiều công việc phải làm, phiền Phó tổng không nên làm như vậy."

Nói xong lần nữa cô bước nhanh rời đi, hôm nay cô thật không nên chạy xuống đây.

"Đợi chút, tôi còn chưa hỏi xong. . . ." Lý Thái không có buông tha dễ dàng như vậy, mặc dù muốn biết cô làm ngành gì rất đơn giản, trở về có thể tra tài liệu của công ty, nhưng muốn quen biết phụ nữ sẽ phải chủ động, những thứ này chính là đề tài.

Nhưng mà Ngài Hưu Giai lại như tránh né ôn thần vội vã đi ngay.

Ở trong quá trình kiểm tra công ty, Đoạn Tuấn Hiền càng ngày càng phiền não, từ lầu trên mãi cho đến lầu dưới công ty, Hàn Na không hề có một khác không nói chuyện, không ngừng hỏi anh, không có nhìn sắc mặt của anh chút nào.

Dừng ở hành lang, Đoạn Tuấn Hiền thật sự không chịu nổi "Đủ rồi, cô cũng đi theo thật lâu rồi, có thể đi về chứ?"

"Em chính là muốn đi theo anh chứ sao." Hàn Na mở mắt thật to, có chút uất ức .

"Bây giờ là giờ làm việc, đi theo tôi như vậy sẽ làm trở ngại đến công việc của tôi, sau này cô không được vào công ty, đang lúc thời gian làm việc của tôi." Đoạn Tuấn Hiền đã không nhịn được muốn nổi đóa rồi.

Hàn Na cúi đầu "Em chỉ muốn ở trước mặt anh nhiều để cho anh thích em thôi, em chỉ muốn anh thấy được sự tồn tại của em! Nhưng anh vẫn coi thường sự tồn tại của em."

"Mặc kệ cô làm cái gì, tôi đều sẽ không coi trọng, bây giờ cô lập tức rời khỏi công ty cho tôi." Đoạn Tuấn Hiền đã không chịu được rồi.

Cô không vui, ngẩng đầu nhìn anh "Em không muốn đi, em nghĩ muốn đi theo anh !"

Đoạn Tuấn Hiền không có kiên nhẫn lại nói cùng Hàn Na, anh liền trực tiếp xoay người đi.

Hàn Na khó chịu tiến lên ôm lấy anh "Không nên đối với em như vậy, em thật sự thích anh mới có thể đi theo anh, anh để cho em đi theo không được sao?"

Đoạn Tuấn Hiền không ngờ cô sẽ làm chiêu này, quá khứ Hàn Na vẫn luôn rất quy củ, sẽ không đụng anh, nhưng là hôm nay lại.

Bị Lý Thái đuổi theo Ngải Hề Giai cảm thấy rất phiền, liền chạy nhanh mấy bước lên cầu thang, nhưng mà khi cô sắp đi tới phòng làm việc của mình, thì lại phát hiện có một đôi nam nữ đang ôm nhau bên ngoài hành lang, mà người đàn ông kia lại là chồng trước của cô Đoạn Tuấn Hiền.

Ngải Hề Giai nắm chặt tay lại, bởi vì cho tới bây giờ cô cũng chưa có nghĩ tới sẽ gặp được anh ở trong công ty, cô cảm thấy có chút hưng phấn, vì hai người gặp lại lần nữa mà cảm thấy vui mừng, nhưng khi vừa nhìn thấy trong ngực Đoạn Tuấn Hiền còn có người phụ nữ khác, thì cô lại cảm thấy mất mát.

Nhưng càng làm cho Ngải Hề Giai cảm thấy đáng sợ là, khi chứng kiến Đoạn Tuấn Hiền ôm người phụ nữ khác, thì tim của mình lại có thể biết đau, trải qua thời gian 5 năm, tim của mình lại vẫn còn bởi vì anh mà đau.

Âm thanh giày cao gót của Ngải Hề Giai đã quấy rầy hai người, nhưng Hàn Na vẫn không có buông Đoạn Tuấn Hiền ra, bởi vì không có ai có thể cắt đứt bọn họ, cô cũng cho rằng đối phương thấy được sẽ rời đi, tuy nhiên lại không có như vậy.

Đoạn Tuấn Hiền liền nhìn về phía người vừa tới, dĩ nhiên cũng phát hiện người đi về phía bọn họ, lại là vợ trước của mình Ngải Hề Giai.

Cô sao lại ở chỗ này? nhịp tim Đoạn Tuấn Hiền bắt đầu gia tăng tốc độ, tựa như lần đầu tiên lúc anh nhìn thấy Ngải Hề Giai cũng kích động như vậy, anh nghĩ muốn xông lên hỏi cô, mấy năm này cô đi nơi nào, làm cái gì, tại sao năm đó lại muốn ly hôn? Nhưng lý trí nói cho Đoạn Tuấn Hiền, hiện tại cái gì anh đều không thể hỏi.

Hai người đều tại chỗ yên lặng nhìn nhau.

Sau đó Lý Thái đuổi tới, một phát liền bắt được tay Ngải Hề Giai "Cuối cùng cũng đuổi kịp cô, cô mang giày cao gót sao chạy nhanh hơn so với tôi vậy?"

Đoạn Tuấn Hiền thấy Lý Thái bắt được tay Ngải Hề Giai liền chau mày, bọn họ quen biết lúc nào vậy? Hơn nữa còn thân mật như thế?

Hàn Na nghe được âm thanh Lý Thái, liền buông Đoạn Tuấn Hiền ra nhìn về phía người vừa tới.

Lý Thái phát giác có gì không đúng, mới phát hiện thì ra Đoạn Tuấn Hiền cùng Hàn Na ở chỗ này "Các người sao lại ở chỗ này vậy?"

Hàn Na rất không vui mừng, vốn chính là bọn họ xuất hiện ở chỗ này trước "Là các người quấy rầy chúng ta!"

"Thật xin lỗi, chỉ là tôi vừa khéo đi ngang qua mà thôi, lần sau sẽ không quấy rầy hai người." Lý Thái cười nói.

Ngải Hề Giai cùng Đoạn Tuấn Hiền vẫn nhìn nhau, nghe Lý Thái nói như vậy, Ngải Hề Giai cũng hiểu được quan hệ của hai người, là tình yêu đi, thì ra là anh sống rất ổn, so với mình giống như không hiểu được buông tha là như thế nào rồi.

"Đúng rồi, cô không biết tôi, vậy cũng không biết anh ta đi, anh ta chính là tổng giám đốc của công ty." Lý Thái giới thiệu nói.

Ngải Hề Giai có chút kinh ngạc, thì ra anh chính là tổng giám đốc, bây giờ cô là nhân viên của anh?

Cô lạnh nhạt nhếch mép một cái "Tổng giám đốc tốt."

Đoạn Tuấn Hiền có chút tức giận, cô đang làm bộ như hai người không quen biết.

Năm năm không thấy, ngược lại Ngải Hề Giai trở nên quật cường lên không ít, nhưng bề ngoài của cô không có biến hóa quá lớn, vẫn giống như cô gái trước kia không có vẻ già chút nào, ngược lại anh lại sống không vui trong 5 năm.

"Lý Thái, anh tìm được bạn gái mới lúc nào?" Hàn Na nhìn đáng đáp cô gái này không tệ, nhưng sao cô cảm giác, cô ta vẫn luôn nhìn Đoạn Tuấn Hiền, cô không phải là bị Lý Thái nắm tay sao?

Lý Thái cười liếc mắt nhìn Ngải Hề Giai "Nói cái gì vậy? Cô ấy không phải là bạn gái của tôi, là nhân viên công ty."

Ngải Hề Giai tránh thoát anh nắm tay, sau đó cũng không nhiều lời liền rời đi hành lang, Lý Thái nhìn Đoạn Tuấn Hiền cũng ở đây, liền ngượng ngùng lại đuổi theo.

Đoạn Tuấn Hiền cảm thấy Ngải Hề Giai rất lạnh lùng, thật vất vả lần nữa gặp mặt được cô, nhưng cô lại đối xử với anh như thế hay sao? Lại đem anh thành người xa lạ!

"Cô ấy làm công việc gì?" anh hỏi.

Lý Thái nhún nhún vai "Không biết, tôi vừa mới thấy cô lần đầu tiên, tôi cũng muốn hỏi rõ ràng, nhưng cái gì cô ấy đều không nói, chẳng lẽ cô ấy không biết chúng ta có thể tra ra thông tin của người trong công ty, chỉ chốc lát tất cả tư liệu của cô tôi đều sẽ biết sao."

Đoạn Tuấn Hiền nhìn nơi Ngải Hề Giai rời đi, lần nữa gặp mặt tâm tình của cô là như thế nào đây? Thật bình tĩnh như mặt ngoài sao?

Ngải Hề Giai kinh ngạc nhìn anh, anh chính là Phó tổng mới tới? Nghe tiểu cô nương nói là người rất đẹp trai, quả nhiên thật đẹp trai, nhưng như vậy thì có cái gì hay? Nhìn thấy phụ nữ liền đuổi theo hỏi tên cùng số điện thoại, người này chính là một người không đứng đắn.

Đối với Ngải Hề Giai mà nói, cô còn mang theo một chút cảm giác chán ghét đối với người có tiền, cô rất không thích giao thiệp cùng với người có tiền, đặc biệt là vị trước mắt này.

"Thật xin lỗi Phó tổng, tôi không biết là anh, nếu như không có chuyện gì, vậy trước hết tôi trở về phòng làm việc, hi vọng anh không để tâm chuyện mới vừa rồi." Ngải Hề Giai nói xin lỗi đồng thời cũng cúi mình chào rồi đi.

Hành động như vậy khiến Lý Thái cảm thấy càng ngày càng buồn bực, anh cũng chỉ là muốn kết giao bằng hữu "Đợi chút, tôi chỉ nghĩ muốn kết giao bằng hữu với cô thôi."

Ngải Hề Giai luôn giữ quan hệ rất rõ ràng, bằng hữu là bằng hữu, đồng nghiệp là đồng nghiệp, hơn nữa cấp trên cùng nhân viên thì nhất định không phải là bằng hữu.

"Phó tổng, chúng ta là quan hệ cấp trên cùng cấp dưới, làm bằng hữu rất kỳ quái." Cô cảm thấy rất không thích hợp.

"Có cái gì kỳ quái? Tôi cùng tổng giám đốc cũng là bằng hữu nha." Lý Thái cảm thấy cấp trên cùng nhân viên không có cái gì là trở ngại, hơn nữa anh vẫn nghĩ phát triển tình yêu ở nơi làm việc, Lý Thái nhìn không được cười, lúc nào anh đã sinh ra ý nghĩ như vậy, chẳng lẽ anh thật sự nhất kiến chung tình đối với cô rồi hả ?

Ngải Hề Giai thấy nụ cười của Lý Thái trong lòng cảm thấy có chút khó hiểu, anh rốt cuộc muốn làm cái gì?

"Đó là chuyện của anh cùng tổng giám đốc, tôi chỉ là nhân viên làm việc ở đây, ở trong phòng làm việc có quan hệ nam nữ, sẽ làm cho môi trường công ty rất phức tạp, tôi hi vọng Phó tổng có thể hiểu." Cô nói xong liền đi về phía trước, tính toán cách xa cái người cấp trên này, thật chỉ biết làm chuyện nhảm chán.

Lý Thái ngẫm nghĩ những lời này của cô, sao nghe lại cảm thấy kỳ quái, giống như anh và tổng giám đốc có sự tình không thể cho ai biết vậy, Lý Thái lần nữa theo sau cô "Tôi cảm thấy hàn huyên với cô rất thú vị, chúng ta lại tiếp tục tán gẫu một chút đi."

Ngải Hề Giai nhíu mày càng lợi hại, rốt cuộc là anh có vấn đề gì, cô đều đã nói rất rõ ràng.

"Thật xin lỗi, bây giờ là giờ làm việc, tôi còn có rất nhiều công việc phải làm, phiền Phó tổng không nên làm như vậy."

Nói xong lần nữa cô bước nhanh rời đi, hôm nay cô thật không nên chạy xuống đây.

"Đợi chút, tôi còn chưa hỏi xong." Lý Thái không có buông tha dễ dàng như vậy, mặc dù muốn biết cô làm ngành gì rất đơn giản, trở về có thể tra tài liệu của công ty, nhưng muốn quen biết phụ nữ sẽ phải chủ động, những thứ này chính là đề tài.

Nhưng mà Ngải Hề Giai lại như tránh né ôn thần vội vã đi ngay.

Ở trong quá trình kiểm tra công ty, Đoạn Tuấn Hiền càng ngày càng phiền não, từ lầu trên mãi cho đến lầu dưới công ty, Hàn Na không hề có một khắc không nói chuyện, không ngừng hỏi anh, không có nhìn sắc mặt của anh chút nào.

Dừng ở hành lang, Đoạn Tuấn Hiền thật sự không chịu nổi "Đủ rồi, cô cũng đi theo thật lâu rồi, có thể đi về chứ?"

"Em chính là muốn đi theo anh chứ sao." Hàn Na mở mắt thật to, có chút uất ức .

"Bây giờ là giờ làm việc, đi theo tôi như vậy sẽ làm trở ngại đến công việc của tôi, sau này cô không được vào công ty, đang lúc thời gian làm việc của tôi." Đoạn Tuấn Hiền đã không nhận được muốn nổi đóa rồi.

Hàn Na cúi đầu "Em chỉ muốn ở trước mặt anh nhiều để cho anh thích em thôi, em chỉ muốn anh thấy được sự tồn tại của em! Nhưng anh vẫn coi thường sự tồn tại của em."

"Mặc kệ cô làm cái gì, tôi đều sẽ không coi trọng, bây giờ cô lập tức rời khỏi công ty cho tôi." Đoạn Tuấn Hiền đã không chịu được rồi.

Cô không vui, ngẩng đầu nhìn anh "Em không muốn đi, em nghĩ muốn đi theo anh !"

Đoạn Tuấn Hiền không có kiên nhẫn lại nói cùng Hàn Na, anh liền trực tiếp xoay người đi.

Hàn Na khó chịu tiến lên ôm lấy anh "Không nên đối với em như vậy, em thật sự thích anh mới có thể đi theo anh, anh để cho em đi theo không được sao?"

Đoạn Tuấn Hiền không ngờ cô sẽ làm chiều này, quá khứ Hàn Na vẫn luôn rất quy củ, sẽ không đụng anh, nhưng là hôm nay lại.

Bị Lý Thái đuổi theo Ngải Hề Giai cảm thấy rất phiền, liền chạy nhanh mấy bước lên cầu thang, nhưng mà khi cô sắp đi tới phòng làm việc của mình, thì lại phát hiện có một đôi nam nữ đang ôm nhau bên ngoài hành lang, mà người đàn ông kia lại là chồng trước của cô Đoạn Tuấn Hiền.

Ngải Hề Giai nắm chặt tay lại, bởi vì cho tới bây giờ cô cũng chưa có nghĩ tới sẽ gặp được anh ở trong công ty, cô cảm thấy có chút hưng phấn, vì hai người gặp lại lần nữa mà cảm thấy vui mừng, nhưng khi vừa nhìn thấy trong ngực Đoạn Tuấn Hiền còn có người phụ nữ khác, thì cô lại cảm thấy mất mát.

Nhưng càng làm cho Ngải Hề Giai cảm thấy đáng sợ là, khi chứng kiến Đoạn Tuấn Hiền ôm người phụ nữ khác, thì tim của mình lại có thể biết đau, trải qua thời gian 5 năm, tim của mình lại vẫn còn bởi vì anh mà đau.

Âm thanh giày cao gót của Ngải Hề Giai đã quấy rầy hai người, nhưng Hàn Na vẫn không có buông Đoạn Tuấn Hiền ra, bởi vì không có ai có thể cắt đứt bọn họ, cô cũng cho rằng đối phương thấy được sẽ rời đi, tuy nhiên lại không có như vậy.

Đoạn Tuấn Hiền liền nhìn về phía người vừa tới, dĩ nhiên cũng phát hiện người đi về phía bọn họ, lại là vợ trước của mình Ngải Hề Giai.

Cô sao lại ở chỗ này? nhịp tim Đoạn Tuấn Hiền bắt đầu gia tăng tốc độ, tựa như lần đầu tiên lúc anh nhìn thấy Ngải Hề Giai cũng kích động như vậy, anh nghĩ muốn xông lên hỏi cô, mấy năm này cô đi nơi nào, làm cái gì, tại sao năm đó lại muốn ly hôn? Nhưng lý trí nói cho Đoạn Tuấn Hiền, hiện tại cái gì anh đều không thể hỏi.

Hai người đều tại chỗ yên lặng nhìn nhau.

Sau đó Lý Thái đuổi tới, một phát liền bắt được tay Ngải Hề Giai "Cuối cùng cũng đuổi kịp cô, cô mang giày cao gót sao chạy nhanh hơn so với tôi vậy?"

Đoạn Tuấn Hiền thấy Lý Thái bắt được tay Ngải Hề Giai liền chau mày, bọn họ quen biết lúc nào vậy? Hơn nữa còn thân mật như thế?

Hàn Na nghe được âm thanh Lý Thái, liền buông Đoạn Tuấn Hiền ra nhìn về phía người vừa tới.

Lý Thái phát giác có gì không đúng, mới phát hiện thì ra Đoạn Tuấn Hiền cùng Hàn Na ở chỗ này "Các người sao lại ở chỗ này vậy?"

Hàn Na rất không vui mừng, vốn chính là bọn họ xuất hiện ở chỗ này trước "Là các người quấy rầy chúng ta!"

"Thật xin lỗi, chỉ là tôi vừa khéo đi ngang qua mà thôi, lần sau sẽ không quấy rầy hai người." Lý Thái cười nói.

Ngải Hề Giai cùng Đoạn Tuấn Hiền vẫn nhìn nhau, nghe Lý Thái nói như vậy, Ngải Hề Giai cũng hiểu được quan hệ của hai người, là tình yêu đi, thì ra là anh sống rất ổn, so với mình giống như không hiểu được buông tha là như thế nào rồi.

"Đúng rồi, cô không biết tôi, vậy cũng không biết anh ta đi, anh ta chính là tổng giám đốc của công ty." Lý Thái giới thiệu nói.

Ngải Hề Giai có chút kinh ngạc, thì ra anh chính là tổng giám đốc, bây giờ cô là nhân viên của anh?

Cô lạnh nhạt nhếch mép một cái "Tổng giám đốc tốt."

Đoạn Tuấn Hiền có chút tức giận, cô đang làm bộ như hai người không quen biết.

Năm năm không thấy, ngược lại Ngải Hề Giai trở nên quật cường lên không ít, nhưng bề ngoài của cô không có biến hóa quá lớn, vẫn giống như cô gái trước kia không có vẻ già chút nào, ngược lại anh lại sống không vui trong 5 năm.

"Lý Thái, anh tìm được bạn gái mới lúc nào?" Hàn Na nhìn đáng đáp cô gái này không tệ, nhưng sao cô cảm giác, cô ta vẫn luôn nhìn Đoạn Tuấn Hiền, cô không phải là bị Lý Thái nắm tay sao?

Lý Thái cười liếc mắt nhìn Ngải Hề Giai "Nói cái gì vậy? Cô ấy không phải là bạn gái của tôi, là nhân viên công ty."

Ngải Hề Giai tránh thoát anh nắm tay, sau đó cũng không nhiều lời liền rời đi hành lang, Lý Thái nhìn Đoạn Tuấn Hiền cũng ở đây, liền ngượng ngừng lại đuổi theo.

Đoạn Tuấn Hiền cảm thấy Ngải Hề Giai rất lạnh lùng, thật vất vả lần nữa gặp mặt được cô, nhưng cô lại đối xử với anh như thế hay sao? Lại đem anh thành người xa lạ!

"Cô ấy làm công việc gì?" anh hỏi.

Lý Thái nhún nhún vai "Không biết, tôi vừa mới thấy cô lần đầu tiên, tôi cũng muốn hỏi rõ ràng, nhưng cái gì cô ấy đều không nói, chẳng lẽ cô ấy không biết chúng ta có thể tra ra thông tin của người trong công ty, chỉ chốc lát tất cả tư liệu của cô tôi đều sẽ biết sao."

Đoạn Tuấn Hiền nhìn nơi Ngải Hiểu Giai rời đi, lần nữa gặp mặt tâm tình của cô là như thế nào đây? Thật bình tĩnh như mặt ngoài sao?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Chưa Quá Hạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Ngải Hiểu Giai vội vàng trở lại phòng làm việc, cô che lồng ngực không ngừng thở hổn hển của mình, để cho nhịp tim của mình khôi phục lại bình thường, nhưng qua một thời gian vẫn không có biện pháp bình phục lại, bởi vì cô vẫn luôn không quên được người đàn ông kia, thậm chí sau khi rời đi đều vẫn thích anh.

Cô cảm thấy rất là bị thương, tại sao mình lại ngu ngốc như vậy, cho tới bây giờ vẫn không bỏ được, chẳng lẽ cô đã quên lúc ban đầu mình quyết tâm như thế nào sao, đã đồng ý mẹ Đoàn như thế nào sao?

Ngải Hiểu Giai còn nhớ rõ, lúc ban đầu hai người bọn họ mới tốt nghiệp đại học từ Hongkong trở lại Đài Loan, khi đến nhà Đoạn Tuấn Hiền, sau khi người nhà Đoạn Tuấn Hiền biết hai người kết hôn thì rất kinh ngạc, mặc dù cha Đoạn nói gạo nấu thành cơm không có biện pháp cự tuyệt, nhưng Mẹ Đoàn lại không có ngừng khích bác.

Có một ngày cha Đoạn cùng Đoạn Tuấn Hiền đến công ty đi làm, chỉ để lại hai người mẹ chồng và nàng dâu ở nhà, Ngải Hiểu Giai biết Mẹ Đoàn không thích mình, cho nên cô nỗ lực muốn lấy lòng Mẹ Đoàn, cô ở trong phòng bếp làm một chút điểm tâm chuẩn bị cho Mẹ Đoàn ăn.

Nhưng ngày đó tâm tình Mẹ Đoàn thật không tốt, cái gì đều không nói liền lật đổ điểm tâm cô chuẩn bị.

"Đều là cô cái sao chổi này, chẳng những trở ngại tiền đồ Tuấn Hiền, còn muốn hại cả nhà chúng tôi có phải hay không, nếu để cho người khác biết nhà họ Đoàn, cho cô một người không cha không mẹ làm con dâu, cô nói mặt mũi của tôi để nơi nào?"

Ngải Hiểu Giai nghe mà đau lòng, nhưng cô là thật tâm đối với Đoạn Tuấn Hiền, không thể bởi vì như vậy liền buông tha anh, bởi vì anh đã nói sẽ yêu cô cả đời.

Dĩ nhiên Ngải Hiểu Giai vẫn luôn cho là như vậy, nhưng Mẹ Đoàn lại nói "Cô rốt cuộc có cái gì tốt? Không cha không mẹ cũng không có tiền, lại không giúp được nhà chúng tôi, rốt cuộc cô có cái gì đáng giá để nhà chúng tôi kiêu ngạo, cô nói giữ lại người phụ nữ như cô để làm gì? Tôi mặc kệ, tôi muốn các người ly hôn!"

Ly hôn? Ngải Hiểu Giai chưa từng nghĩ tới cái vấn đề này, cô cho là chỉ cần cô cố gắng khiến Mẹ Đoàn thích cô là được rồi, nhưng Mẹ Đoàn lại nói lên yêu cầu như thế.

"Không, con sẽ không ly hôn cùng Tuấn Hiền." Ngải Hiểu Giai nói rất kiên định.

"Cô không ly hôn cùng Tuấn Hiền chính là hại nó." Mẹ Đoàn tức giận chia về phía cô "Cô có biết không? Nếu như không phải là cô, lúc này Tuấn Hiền đã ở nước Mỹ ra sức học bằng Thạc sĩ rồi, chờ hoàn thành việc học xong, sẽ trở lại thừa kế công ty, nhưng mà bởi vì quan hệ với cô, hiện tại cha nó để cho nó làm vị trí từ thấp nhất lên, Tuấn Hiền từ nhỏ đến lớn cũng không có chịu khổ như vậy, chỉ vì cô, nó mới phải làm như vậy."

Mặc kệ nói thế nào, Mẹ Đoàn đều đem tất cả lỗi đổ trên người Ngải Hiểu Giai.

Ngải Hiểu Giai biết Đoạn Tuấn Hiền đến công ty đi làm, nhưng lại không biết là anh làm từ dưới lên, anh là có bản lĩnh, cha Đoạn làm như vậy có lẽ chỉ là muốn bỏ tức cho anh thôi?

"Có thể cha chỉ muốn bỏ tức cho Tuấn Hiền."

"Cha? Ai cho cô gọi như vậy?" âm thanh Mẹ Đoàn vang lên, bà không chịu nổi Ngải Hiểu Giai nói "Học bỏ tức nó cũng không phải làm như vậy, thiếu gia nhà người ta không phải là bác sĩ thì chính là thạc sĩ, nhưng mà bởi vì cô, Tuấn Hiền muốn ở cạnh cô, nó liền ở lại chỗ này không đi, không ra sức học hành thạc sĩ, chẳng lẽ cô không cảm thấy đáng xấu hổ sao?"

"anh ấy cũng có thể đi học mà." Cô nhất định sẽ không làm trở ngại của anh, Ngải Hiểu Giai uất ức nghĩ.

Mẹ Đoàn cười lạnh "Người nào có lão bà còn có thể chuyên tâm đi học? Người chính là chương ngại vật của nó, phải bao nhiêu tiền cô mới chịu ly hôn."

Ngải Hiểu Giai khó chịu nhìn không được khóc, cô không có chút nào muốn rời Đoạn Tuấn Hiền đi, nhưng lời nói của Mẹ Đoàn lại vang vọng bên tai cô, mình thật là trở ngại của anh sao? Bởi vì cô là vợ của anh, cho nên Đoạn Tuấn Hiền không chịu buông cô ra, ra bên ngoài đi học, anh nghĩ đi làm là chuyện phải làm sao?

"Nếu như mà con có thể khuyên anh đi học thì sao?" Ngải Hiểu Giai ghen ngào nói.

Mẹ Đoàn là muốn Ngải Hiểu Giai rời đi, cũng không phải muốn cô đi khuyên.

"Dù sao cô đi là được rồi, cô chính là người gieo họa, còn không biết ngày nào đó sẽ tổn thương Tuấn Hiền nhà tôi, hơn nữa cô lưu lại không phải là vì tiền của chúng tôi sao, tôi nói sẽ cho cô một khoản tiền lớn, chỉ cần cô chịu rời đi. Gần đây tôi thấy bộ dáng Tuấn Hiền tiêu tụy đều cảm thấy đau lòng, nó bận rộn cả ngày trong thư phòng, cô thấy được sao? Cô cũng chỉ biết ở trong phòng ngủ, cô có biết nó vui hay không vui sao?" Mẹ Đoàn nghiêm túc chỉ trích Ngải Hiểu Giai.

Ngải Hiểu Giai không muốn tiền chút nào, cô chỉ muốn Đoàn Tuấn Hiền vui vẻ, cô vẫn luôn cho là Đoàn Tuấn Hiền đi cùng với mình là vui vẻ, chẳng lẽ bây giờ không phải sao?

"Nhưng con không muốn tiền, càng không muốn rời đi anh ấy!"

Mẹ Đoàn thiếu chút nữa thì bị Ngải Hiểu Giai làm cho tức chết " cô có hiểu chuyện hay không a, bởi vì cô, Tuấn Hiền mất đi nhiều như vậy, chẳng lẽ cô đều không cảm thấy áy náy sao?"

Ngải Hiểu Giai không biết, Đoàn Tuấn Hiền cho tới bây giờ cũng chưa có nói qua đi cùng với cô, anh sẽ mất đi nhiều như vậy, hơn nữa anh cũng không có ở trước mặt cô biểu lộ không vui, chẳng lẽ những thứ này đều là anh cố ý giả bộ cho cô nhìn thấy sao? Anh thật sự đau khổ, không vui? Vậy tại sao anh không nói cùng cô?

Ngải Hiểu Giai lau nước mắt "Mẹ thật muốn con rời đi sao?"

"Dĩ nhiên, tôi đã nói rõ rồi, cô không phải là con dâu tôi thích, cái nhà này cũng không chứa nổi cô rồi, cô tiếp tục đợi như vậy không cảm thấy khổ sở sao?" Mẹ Đoàn người có quyền uy nhất trong nhà, còn không sợ Ngải Hiểu Giai còn không tin sao?

Ngải Hiểu Giai cảm thấy đau lòng, cô từ nhỏ đã không có cha mẹ, cho nên vẫn luôn khát vọng có một ngôi nhà, Đoàn Tuấn Hiền cam kết sẽ cho cô một ngôi nhà, nhưng cái nhà này lại không giống như tưởng tượng của cô, cô rất đau lòng.

"Cô căn bản không xứng với Tuấn Hiền nhà chúng tôi, một phụ nữ nghèo có thể so với thiên kim nhà giàu sao? Cô nghĩ quá nhiều." Mẹ Đoàn nhẫn tâm nói.

Không xứng với Đoàn Tuấn Hiền sao? Thật ra thì trước khi kết hôn Ngải Hiểu Giai liền nghĩ qua, nhưng bởi vì bị tình yêu của Đoàn Tuấn Hiền bao quanh, cho nên cô đều không để ý cái gì, nhưng cho tới bây giờ, cô mới phát hiện có một số việc không phải, cô không để ý thì nó cũng không tồn tại.

Ngải Hiểu Giai rất loạn, liền tránh về phòng suy nghĩ rõ ràng, mà kết luận chính là mình không thể làm một tội nhân, cô nên làm theo lời Mẹ Đoàn, buông tay mới là tốt nhất đối với Đoàn Tuấn Hiền, hơn nữa cô đồng ý sau này sẽ không gặp lại anh.

Hai người không cùng một thế giới cho dù yêu nhau nữa, không được cha mẹ chúc phúc, như vậy cũng sẽ không hạnh phúc mỹ mãn, Ngải Hiểu Giai có chút nhớ nhung, cô buông tay không phải là bởi vì cô không đủ yêu Đoàn Tuấn Hiền, mà bởi vì là quá yêu, cô yêu anh nên không muốn làm khó cho anh, vì yêu Đoàn Tuấn Hiền mà phải buông tay.

Đoàn khổ sở kia vẫn luôn ở trong lòng Ngải Hiểu, cô biết ban đầu mình bởi vì không muốn làm cho Đoàn Tuấn Hiền khổ sở, mới buông tay, nhưng cuối cùng cô lại để cho mình đau khổ.

Trong năm năm, mỗi buổi tối lúc ngủ, Ngải Hiểu Giai luôn bởi vì chuyện này mà mất ngủ, thậm chí có lúc cô khóc rống lên, nhưng năm năm sau gặp lại Đoàn Tuấn Hiền, nhìn anh hăng hái, nhìn được anh thành tựu, Ngải Hiểu Giai biết quyết định ban đầu của mình là không sai, nếu như ban đầu mình không từ bỏ, có lẽ Đoàn Tuấn Hiền vẫn còn ở Tổng Công Ty phấn đấu từ từ, có lẽ anh sẽ bị mọi người cười là tổng giám đốc chỉ có một văn bằng đại học.

Nhưng bởi vì địa vị Đoàn Tuấn Hiền bây giờ, thân phận hai người lại khác biệt, quả nhiên bọn họ không phải cùng một thế giới.

Ngải Hiểu Giai vẫn luôn thúc giục mình ngủ, cho là mình có quyết định đúng, hơn nữa cách xa Đoàn Tuấn Hiền, cô cũng có thể có cuộc đời mới, nhưng một khi yêu một người, thì chính là cả đời, chẳng lẽ cả đời cô sẽ không quên được anh chứ?

Nhưng vừa nghĩ tới người phụ nữ trong ngực Đoàn Tuấn Hiền, Ngải Hiểu Giai lại không tự chủ được cảm thấy đau lòng, cũng bắt đầu hối hận vì cô đã rời đi, nhưng cô là người làm trò ngai tiền đồ của anh, cô có thể không làm như vậy sao? Bọn họ đã ly hôn, cô còn cần để ý anh sao? Có lẽ cô nên sớm quên anh đi thôi.

Đoàn Tuấn Hiền lại cự tuyệt bữa ăn tối của Hàn Na, anh ở công ty làm thêm giờ, đến chín giờ, mới về đến căn hộ nằm ở lân cận công ty.

Anh nhìn phòng ốc trống rỗng đột nhiên phát hiện, đã từng chỉ cần khi anh vừa tan tầm về nhà, thì sẽ nhìn thấy ánh đèn sáng ở phòng bếp là Ngải Hiểu Giai đang nấu ăn, chỉ là chuyện như vậy sẽ không bao giờ xảy ra nữa, hiện tại chỉ còn anh nhớ lại mà thôi.

Đoàn Tuấn Hiền đem áo khoác cởi xuống, anh vẫn còn không nhận được đi tìm kiếm ngăn kéo của mình, tìm ra tờ giấy Ngải Hiểu Giai lưu lại năm đó, đã có chút cũ trên giấy viết rõ ràng "Tôi yêu người khác rồi, chúng ta ly hôn đi!"

Mấy chữ đơn giản như vậy, lý do cũng đơn giản như vậy, nhiều năm qua Đoàn Tuấn Hiền vẫn chưa tin, năm đó Ngải Hiểu Giai yêu anh, sao có thể bởi vì lý do này mà đột nhiên rời đi đây?

Nhưng chữ viết trên giấy rất giống bút tích Ngải Hiểu Giai, cho nên Đoạn Tuấn Hiền mới tức giận, mình đã từng yêu cô như vậy, thậm chí vì cô có thể buông tha chính mình, nhưng Ngải Hiểu Giai lại yêu người khác.

Đang dưới tình huống tức giận, Đoạn Tuấn Hiền đã ký tên trên thỏa thuận ly hôn, đã ký tên cũng không có biện pháp quay đầu lại, mà cũng từ lúc đó Ngải Hiểu Giai liền biến mất, không có xuất hiện nữa, cũng bởi vì anh giận dữ mà vẫn luôn không có tìm kiếm cô.

Nhưng hôm nay cô lại xuất hiện, hơn nữa cô lại đang ở công ty của anh, còn là nhân viên trong công ty, không trách được anh lại cảm thấy được sự tồn tại của cô.

Còn có lý do năm đó Ngải Hiểu Giai rời đi, anh nên đi chất vấn sao? Dùng thân phận gì đi chất vấn? Một người đàn ông bị cô vứt bỏ? Nhưng Đoạn Tuấn Hiền vẫn rất muốn biết, năm đó cô dùng tâm tình gì để viết mấy cái chữ kia, hiện tại cô sống như thế nào, có vui vẻ hay không đây?

Hôm nay Ngải Hiểu Giai ở công ty, không thêm chú ý đến ánh mắt của anh, khiến cho Đoạn Tuấn Hiền cảm thấy cả người không thoải mái, sao cô có thể đối xử với anh như thế?

"Đáng chết, cho tới hôm nay mình vẫn còn nhớ đến chuyện này, không phải là tôi có bệnh chứ?" Đoạn Tuấn Hiền rất muốn cầm tờ giấy trong tay và thành một cục rồi vứt bỏ, nhưng anh lại muốn hiểu rõ đáp án.

Hơn nữa hôm nay anh còn phát hiện một chuyện đáng sợ, anh cứ nhiên còn rung động đối với Ngải Hiểu Giai, giống như tâm tình, lần đầu tiên anh nhìn thấy cô, nhưng bây giờ Ngải Hiểu Giai đã khác rất nhiều so với năm đó, thành thực cũng càng có vẻ phụ nữ rồi, nhưng là hình dạng này lại để cho Đoạn Tuấn Hiền cảm thấy có mấy phần đáng yêu.

"Tôi thật sẽ không bị điên rồi chứ? Cũng đã ly hôn tại sao còn nghĩ tới cô?" Đoạn Tuấn Hiền nằm ở trên giường nhìn trần nhà, nếu như có thể không nghĩ tới thì mình đã sớm buông xuống, trong lòng không còn loạn cho tới bây giờ.

Xem ra anh phải nói chuyện một chút cùng Ngải Hiểu Giai, chỉ có nói chuyện anh mới biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, để cô đều không có giải thích cái gì mà rời đi.

Đoạn Tuấn Hiền từ trong tư liệu của công ty tra ra được điện thoại của Ngải Hiểu Giai, anh hẹn cô đến quán cà phê gần công ty, có một số việc phải hỏi mới biết được.

Ngải Hiểu Giai do dự thật lâu mới quyết định đến nơi hẹn, nhưng cô chỉ trầm mặc nhìn Đoạn Tuấn Hiền.

"Tại sao cô lại làm công việc ở cái công ty này?" Đoạn Tuấn Hiền không biết hỏi gì, liền tùy tiện tìm một đề tài.

Nhưng mở đầu như vậy lại làm cho Ngải Hiểu Giai cảm thấy mất hứng, tại sao cô không thể làm việc ở công ty?

"Tại sao tôi không thể làm việc ở công ty này? Thời điểm tôi làm việc ở đây cũng không biết anh sẽ đến thu mua, tôi còn hoài nghi có phải anh có mục đích gì hay không?"

Đoạn Tuấn Hiền ngạc nhiên, vừa rồi anh nói cũng không có ý gì, cô không cần phản ứng lớn như thế chứ?

"Tôi có mục đích gì? Ở thời điểm tôi tuyên bố muốn thu mua cái công ty này, căn bản tôi cũng không biết cô ở nơi này." Đoạn Tuấn Hiền nói rất khẳng định.

Ngải Hiểu Giai cũng không biết Đoạn Tuấn Hiền nói thật hay giả, "Nếu như hiểu biết rõ rồi, có phải sẽ không thu mua hay không?" Cô nhất định không biết, Đoạn Tuấn Hiền cũng không muốn gặp lại cô thôi.

Đoạn Tuấn Hiền nhìn vẻ mặt cô, vẻ mặt cô có một chút mong đợi lại có một chút oán hận, là ý tứ gì?

"Mặc kệ tôi có biết cô ở nơi này hay không thì tôi đều sẽ thu mua, tôi chỉ muốn làm chuyện hữu ích đối với tôi."

Người có trí tuệ căn bản sẽ không cần nhắc đến vấn đề riêng tư? Ngải Hiểu Giai cảm thấy Đoạn Tuấn Hiền nói như vậy là đã coi thường sự tồn tại của cô, cô ở đây hoặc không có ở đây, căn bản cũng không quan trọng.

"Anh kêu tôi ra ngoài chính là muốn nói với tôi những thứ này?" Ngải Hiểu Giai còn việc phải làm, Đoạn Tuấn Hiền không có chuyện trọng yếu gì tại sao gọi cô ra ngoài?

"Dĩ nhiên không phải." Đoạn Tuấn Hiền uống một ngụm cà phê để hòa hoãn không khí.

"Mặc dù chúng ta đã ly hôn, nhưng cô cũng không có cho tôi một lời giải thích, tại sao cô lại đột nhiên chạy đi cùng người đàn ông khác?" Lúc nói lời này, giọng của Đoạn Tuấn Hiền mang theo một tia lửa giận.

Ngải Hiểu Giai kinh ngạc nhìn anh, anh đang nói cái gì? Nói cô chạy cùng đàn ông? Chẳng lẽ mấy năm qua Đoạn Tuấn Hiền đều cho là như vậy? trái tim Ngải Hiểu Giai cảm thấy băng giá không biết nên trả lời như thế nào, ban đầu cô rời đi hoàn toàn là bởi vì anh, mà cô cũng không có để lại một chữ, không ngờ gặp mặt Đoạn Tuấn Hiền lần nữa, anh lại nói cô như vậy, hiểu lầm cô như vậy.

"Đoạn Tuấn Hiền anh thật là quá đáng, tôi cùng đàn ông chạy lúc nào? Coi như ban đầu là tôi nói ly hôn, nhưng mà lý do tôi ly hôn tuyệt đối không phải

là vì vậy!"

Trái tim Ngải Hiểu Giai bằng giá, cũng rất tức giận, nhưng hơn nữa là đau lòng, chính mình làm như vậy cũng là vì anh, nhưng kết quả cô lấy được cái gì? cô đã ly hôn cùng anh, tại sao còn phải nói cô như vậy?

"Không phải cô chạy theo người khác, vậy cô nói lý do cô ly hôn là vì cái gì?" Đoạn Tuấn Hiền vẫn luôn không tin, hiện tại chỉ cần cô nói một ra lý do, chỉ cần có thể thuyết phục lý do của anh, anh liền tin tưởng.

Hốc mắt Ngải Hiểu Giai liền đỏ, cô nhú chặt hai hàng lông mày muốn nhìn nước mắt, nhưng lại phát hiện vẫn nhìn không được, đang nghĩ là cô sẽ khóc ở trước mặt Đoạn Tuấn Hiền

Đoạn Tuấn Hiền thấy nước mắt cô liền cảm thấy khẩn trương, anh đã thật lâu không có xem qua Ngải Hiểu Giai khóc, nhưng thời điểm thấy lần nữa, trong lòng Đoạn Tuấn Hiền vẫn đau lòng, "Cô sao vậy."

"Dù sao tôi không có yêu người đàn ông khác." Cho tới bây giờ lòng của cô đều chưa từng thay đổi "Tôi chỉ là cảm thấy chúng ta không thích hợp."

Đây là lý do Mẹ Đoạn nói, đây là lý do buộc cô nhất định phải ly hôn.

Đoạn Tuấn Hiền cảm thấy đau lòng, n hưng nhìn cô còn không chịu giải thích, tâm liền một trận cứng rắn, lấy ra tờ giấy năm đó cô viết đặt lên bàn.

"Đây là năm đó cô đặt ở trên thỏa thuận li hôn, cô rõ ràng nói là cô yêu người khác."

Ngải Hiểu Giai không thể tin được, chữ viết trên tờ giấy thật rất giống cô, nhưng thật sự là cô không có viết qua lời nói như vậy.

"Đây không phải là do tôi viết."

Đoạn Tuấn Hiền hoài nghi, rõ ràng chính là chữ viết Ngải Hiểu Giai, nhưng thế nào lại không phải là cô viết?

"Mặc dù rất giống, nhưng mà lại lúc tôi đi, một chữ cũng không có viết, tôi chỉ để lại một phần giấy thỏa thuận li hôn ở đầu giường." Ngải Hiểu Giai nhớ rất rõ ràng, Đoạn Tuấn Hiền nói cô như vậy, chơi rất khá sao?

Lúc này Đoạn Tuấn Hiền cảm thấy có cái gì không đúng, tại sao tờ giấy này lại ở trên thỏa thuận li hôn?

"Cái này phải."

Hai người đồng thời nghĩ tới là ai làm, cha Đoạn không phản đối hôn sự hai người, nhưng Mẹ Đoạn lại hết sức phản đối, năm đó chỉ có bốn người bọn họ ở chung, làm như vậy chỉ có thể là Mẹ Đoạn.

Đoạn Tuấn Hiền rất hối hận, ban đầu sao mình không đi hỏi mẹ, cứ nhiên hiểu lầm Ngải Hiểu Giai thời gian lâu như vậy.

"Năm đó cô rời đi, có phải bởi vì bị mẹ tôi ép buộc hay không?" Nếu như Ngải Hiểu Giai không phải là bởi vì yêu người khác mà rời đi, vậy còn có lý do gì? Trừ mẹ anh ra, Đoạn Tuấn Hiền không tìm được bất kỳ lý do nào, năm đó Ngải Hiểu Giai yêu anh, không thể nào bởi vì không thích hợp liền rời đi.

Ngải Hiểu Giai cầm khăn giấy lau nước mắt, hiện tại truy cứu những thứ này có ích gì? Tất cả đều đã kết thúc, bọn họ sớm đã ly hôn, cho dù có hiểu biết rõ, cũng không quay đầu được rồi.

Đoạn Tuấn Hiền không nghe thấy cô mở miệng thì biết rõ tám chín phần, chỉ là Ngải Hiểu Giai không muốn xuất khẩu chửi bới, nhưng nhất định chuyện này có liên quan cùng mẹ.

Đoạn Tuấn Hiền nắm tờ giấy trên bàn hung hăng xé toang "Đáng chết, tôi lại có thể ngu ngốc như vậy."

Nếu như ban đầu anh không có tức giận đối với chuyện này, nếu như anh đi tìm cô trở về, thì kết thúc sẽ không giống nhau, bây giờ Ngải Hiểu Giai vẫn hạnh phúc trong ngực anh, mà không phải bộ dáng quật cường như hiện tại.

"Chuyện đã qua hãy để cho nó qua đi, có một số việc cho dù có hiểu rõ ràng, thì cũng không quay đầu được rồi, hiện tại tôi đã có cuộc sống mới, anh cũng có cuộc sống của chính mình, như vậy cũng rất tốt."

Ngải Hiểu Giai nói xong đứng lên "Tổng giám đốc, nếu như không có chuyện gì, vậy tôi đi về trước."

Đoạn Tuấn Hiền còn muốn nói với cô, nhưng ánh mắt của Ngải Hiểu Giai nói rõ không muốn dính líu quan hệ cùng anh, để Đoạn Tuấn Hiền biết, có chuyện thật sự không quay lại được rồi.

Ngải Hiểu Giai chống đỡ mà đi ra khỏi quán cà phê, cũng ở nháy mắt khi cô đi ra khỏi quán cà phê, nước mắt cô không nhìn được nữa tràn mi ra, nước mắt này so với vừa rồi càng nhiều, mãnh liệt hơn nữa.

Ngải Hiểu Giai cho là anh sẽ hiểu, cô cho là những năm này Đoạn Tuấn Hiền sẽ nghĩ đến cô, nhưng đến bây giờ cô mới biết, những năm này Đoạn Tuấn Hiền đều trách cứ cô, vậy ban đầu mình rời đi là vì cái gì?

Thời gian mình yêu như vậy là sao, cô cũng thử nghĩ qua Đoạn Tuấn Hiền sẽ tìm đến cô, đón cô về nhà, nhưng là năm năm rồi, hi vọng một lần lại một lần tan biến, Ngải Hiểu Giai vẫn không có học được cách buông tha, hiện tại biết năm đó tất cả đều là Mẹ Đoạn giờ trò quý, khiến Đoạn Tuấn Hiền vẫn oán hận cô, Ngải Hiểu Giai càng cảm thấy tất cả mọi chuyện cũng nên trở về điểm bắt đầu rồi.

Chỉ là tại sao lòng của cô còn thật là đau, đau đến chút nữa té xỉu, cô có thể không cần yêu thương anh sâu như vậy sao? Như vậy thì sẽ không đau đớn.

Lý Thái cầm hai tờ vé xem phim 3D mà tối hôm qua anh xếp hàng mua được, đi tìm Ngải Hiểu Giai, không biết cô có thể tiếp nhận đi xem cùng anh hay không?

Lý Thái vừa nghĩ tới Ngải Hiểu Giai có thể sẽ đồng ý thì thật hưng phấn lên, nhưng vừa nghĩ tới cũng có khả năng sẽ không đồng ý, anh đã cảm thấy không vui, anh đột nhiên phát hiện Ngải Hiểu Giai quá dễ dàng ảnh hưởng tâm tình của mình rồi.

Chỉ là gần đây Ngải Hiểu Giai giống như có chút lạnh nhạt, ngay cả đối với Đoạn Tuấn Hiền cũng giống như nhau, trước quản lý phòng kế hoạch muốn đề cử Ngải Hiểu Giai, ở trước mặt tổng giám đốc có biểu hiện tốt, nhưng Ngải Hiểu Giai chỉ đơn giản tự giới thiệu mình liên kết thúc, chỉ là kỳ quái là Đoạn Tuấn Hiền đối với hành động Ngải Hiểu Giai như vậy, cư nhiên không có tức giận, đây là bao dung a, tại sao có thể như vậy đây?

Tại còn nghĩ không thông, Lý Thái đã đi tới cửa bộ phận thiết kế, anh gọi Ngải Hiểu Giai ra hành lang bên ngoài phòng làm việc.

"Phó tổng tìm tôi có việc gì sao?" Ngải Hiểu Giai bình thường cũng không có nghiệp vụ gì muốn thương lượng cùng Lý Thái, tại sao anh tìm cô?

"Cũng không có chuyện gì, chính là muốn hỏi buổi tối cô có thời gian sao?" Lý Thái mỉm cười hỏi, đồng thời lại có chút ngượng ngùng.

Ngải Hiểu Giai sững sốt một chút, là anh có cái gì ý tứ?

"Anh là muốn."

Lý Thái lấy ra hai tờ vé xem phim "Tôi muốn hẹn cô buổi tối đi xem chiếu phim, không biết cô có rảnh không?"

Xem chiếu phim? Ngải Hiểu Giai liếc mắt nhìn vé, phát hiện là loại hình điện ảnh cô không thích, cho nên cũng không có hứng thú quá lớn, nhưng lúc này Ngải Hiểu Giai lại nhìn thấy, Đoạn Tuấn Hiền đang đi tới hướng bọn họ, anh và Lý Thái là bằng hữu, nếu như Đoạn Tuấn Hiền biết cô đã có người đàn ông khác, có phải sẽ cảm thấy cuộc sống hiện tại của cô tạm ổn hay không?

Đoạn Tuấn Hiền đang ở trong phòng làm việc, nhưng lại đột nhiên nghĩ tới Ngải Hiểu Giai, hơn nữa anh lại muốn gặp cô, nên liền xuống dưới lầu, Đoạn Tuấn Hiền nghĩ thật lâu, nếu như hai người bọn họ không phải bởi vì có người thứ ba mà ly hôn, vậy giữa bọn họ bây giờ còn có yêu sao? Anh rất muốn hỏi Ngải Hiểu Giai một chút, Nhưng mà lại không biết mở miệng sao.

Đang lúc Đoạn Tuấn Hiền đi đến cửa bộ phận thiết kế, anh lại thấy Ngải Hiểu Giai đứng ở trong hành lang cùng Lý Thái.

Ngải Hiểu Giai nhìn Đoạn Tuấn Hiền một cái, sau đó trả lời vấn đề Lý Thái .

"Bộ phim này nói về cái gì, xem có hay không?" Ngải Hiểu Giai đột nhiên nâng lên nụ cười hỏi Lý Thái.

Lý Thái cảm thấy thụ sủng nhược kinh, anh còn cho là Ngải Hiểu Giai không đồng ý, không ngờ cô lại hỏi chuyện tình điện ảnh.

"Tôi còn chưa có xem, chẳng qua tôi có nhìn bình luận trên mạng, đúng là đáng để được xem."

Ngải Hiểu Giai mỉm cười gật đầu "Vậy cũng tốt, vậy buổi tối chúng ta sẽ đi xem."

"Có thật không? Thật tốt quá!" Lý Thái vui mừng đến muốn ôm Ngải Hiểu Giai, mặc dù mình chưa thổ lộ, nhưng Ngải Hiểu Giai chịu đồng ý đi cùng, anh đã rất vui vẻ rồi.

Đoạn Tuấn Hiền nhìn bọn họ cười, cảm thấy rất chướng mắt, bọn họ đang nói cái gì vui vẻ như vậy?

"Các người đang nói chuyện gì?"

Ngải Hiểu Giai thoáng thu lại nụ cười, về sau nghĩ mình là muốn biểu hiện tốt cho Đoạn Tuấn Hiền nhìn, liền mỉm cười lần nữa "Đang nói chuyện buổi tối chúng tôi đi xem phim."

Ước hẹn? Những lời này khiến Đoạn Tuấn Hiền nhũn chặt lòng mày, cô lại muốn cùng Lý Thái đi hẹn hò?

Lý Thái vui mừng nhìn Ngải Hiểu Giai, cô thừa nhận hai người đi làm chuyện hẹn hò.

Gượng cười đối với Ngải Hiểu Giai mà nói đã rất quen thuộc, cho nên đối với lời nói bây giờ, cô cũng có vẻ mặt này.

"Tôi rất mong cuộc hẹn buổi tối, nhưng mà bây giờ là giờ làm việc, tôi muốn đi về làm việc." Ngải Hiểu Giai nhìn xuống thời gian nói.

"Được, trước cô trở về công việc thôi." Lý Thái cũng không ngăn trở nhiều thêm.

"Vậy sau khi chúng ta tan việc, sẽ liên lạc."

Ngài Hiểu Giai mỉm cười nhìn Đoạn Tuấn Hiền một cái, sau đó liền trở lại phòng làm việc, hai người Lý Thái cùng Đoạn Tuấn Hiền cũng không biết, khi Ngài Hiểu Giai xoay người đưa lưng về phía bọn họ, thì trên mặt cô đã trở nên thâm trầm, trở nên khó sờ.

Đoạn Tuấn Hiền nghe thế hai người muốn hẹn hò, trong lòng cảm thấy vô cùng không thoải mái, Đoạn Tuấn Hiền không thể nào tiếp thu được, anh càng cảm thấy Ngài Hiểu Giai không nên ước hẹn cùng người khác.

"Cậu sẽ không thích cô ấy chứ?" Anh hỏi Lý Thái.

Lý Thái cười "Hình như là như vậy."

Đoạn Tuấn Hiền không hiểu, thời gian ngắn ngủi như vậy tại sao Lý Thái đã thích Thượng Ngã Hiểu Giai rồi? Nhưng ngay sau đó anh nghĩ đến, anh cũng yêu Ngài Hiểu Giai từ cái nhìn đầu tiên, Ngài Hiểu Giai có sức quyến rũ làm cho người ta lập tức yêu cô, hơn nữa còn là nghĩa vô phần cố (tức là không thể kháng cự được đó).

"Cảm giác như thế vẫn là lần đầu tiên, trước tôi cũng không tin sẽ tồn tại loại nhất kiến chung tình (yêu từ cái nhìn đầu tiên), thế nhưng khi tôi gặp được mới hiểu, loại cảm giác đó rất tốt đẹp, tôi rất muốn nắm lấy cơ hội này."

Nghe được hắn nói như vậy, lòng của Đoạn Tuấn Hiền cũng chìm xuống, Lý Thái giống như bị mê muội rồi, nhưng còn Ngài Hiểu Giai? Cô cũng thích Lý Thái sao, bằng không sao lại đồng ý hẹn cùng hắn?

Kể từ sau khi Ngài Hiểu Giai rời đi, tim của anh đã thật lâu không có tức giận cùng kích động như vậy, vừa nghĩ tới buổi tối cô muốn ước hẹn cùng Lý Thái, anh đã cảm thấy cả người không thoải mái.

"Cậu không sao chứ? Sao tôi cảm giác như cậu đang tức giận vậy?." Lý Thái cảm thấy Đoạn Tuấn Hiền có chút kỳ quái.

"Không có việc gì." Đoạn Tuấn Hiền cũng không muốn đem chuyện giữa anh cùng Ngài Hiểu Giai nói cho bất luận kẻ nào, nếu như cô chỉ muốn làm người xa lạ với anh.

Lý Thái cũng không nghĩ đến chuyện của Đoạn Tuấn Hiền nữa, chỉ nói anh muốn đi xử lý những chuyện khác rồi rời đi.

Đoạn Tuấn Hiền lại ở tại chỗ nghĩ tới chuyện đã qua.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Chưa Quá Hạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Buổi tối Lý Thái cùng Ngài Hiểu Giai đi xem chiếu phim xong, anh liền đưa Ngài Hiểu Giai về nhà.

Lý Thái rõ ràng cảm thấy trên mặt Ngài Hiểu Giai đã không có nụ cười ban ngày, hơn nữa thời điểm xem phim càng lộ vẻ vô hồn, giống như bộ phim này rất nhàm chán, coi như Lý Thái có ngu nữa cũng biết tối nay anh hẹn, Ngài Hiểu Giai cũng không phải là cao hứng, hơn nữa cô cũng không thích xem bộ phim này.

Chỉ là tại sao lúc ban ngày cô còn phải làm bộ như rất thích, sau đó còn cười đón nhận lời hẹn của anh đây?

Đưa Ngài Hiểu Giai về đến cửa nhà, Lý Thái không nhịn được hỏi cô "Tối nay cô có chuyện không vui sao?"

Nghe Lý Thái nói như vậy, cô mới biết thì ra cả buổi tối cô cũng không cho anh sắc mặt tốt.

"Thật xin lỗi, tôi." Ngài Hiểu Giai cũng không biết nên giải thích như thế nào, cô đáp ứng anh cũng chỉ bởi vì Đoạn Tuấn Hiền mà thôi.

"Có phải hối hận đã đi xem chiếu bóng cùng tôi hay không?" Anh đã chọn một bộ phim mà cô không thích xem sao, nhưng anh cảm giác được nguyên nhân không phải là bởi vì vậy.

Ngài Hiểu Giai thờ dãi "Không phải bởi vì bộ phim, trên thực tế bởi vì tôi có một ít chuyện riêng mà phiền lòng thôi, tôi đã làm ảnh hưởng đến anh đúng không?"

Mặc dù Lý Thái không biết nguyên nhân là gì, nhưng vẫn có thể tha thứ "Không sao á..., tối nay cô chịu theo tôi ra ngoài, tôi đã rất vui về rồi."

Ngài Hiểu Giai cảm thấy rất thật xin lỗi "Bằng không lần sau tôi lại mời anh ăn cơm được chứ?"

Lý Thái liền cảm thấy vui mừng, không nghĩ tới có thể có cơ hội hẹn cô lần nữa "Được, cô nhất định phải nhớ lời cô đã nói nha."

Cô buồn cười gật đầu "Nhớ."

"Vây tôi đi trước, cô nên vào nhà đi thôi." Lý Thái mặc dù rất muốn vào trong nhà Ngải Hiểu Giai ngồi một chút, nhưng lần đầu tiên đưa cô về nhà, anh còn không dám nói lên yêu cầu gì.

Ngải Hiểu Giai đưa mắt nhìn Lý Thái rời đi, liền trở lại trong nhà, cô cuối cùng cũng có thể buông lỏng mình nằm ở trên giường rồi.

Trên thực tế Ngải Hiểu Giai cũng không hiểu, tại sao hôm nay lại bởi vì muốn cho Đoạn Tuấn Hiền nhìn thấy mình có người theo đuổi, liền tùy tiện đồng ý cuộc hẹn của Lý Thái, cô biết sau này muốn thoát khỏi Lý Thái sợ rằng có chút khó khăn, nhưng còn Đoạn Tuấn Hiền đây?

Cô ban ngày lợi dụng Lý Thái phải sạch quan hệ cùng Đoạn Tuấn Hiền, thì sắc mặt của anh giống như không tốt lắm, Đoạn Tuấn Hiền để ý chuyện Lý Thái hẹn cô sao, hay vẫn cảm thấy cô chướng mắt? Vẫn cảm thấy cô không nên xuất hiện ở trước mặt anh đây?

Ngải Hiểu Giai từ trên giường ngồi dậy, vỗ vỗ gò má của mình, "Không cần suy nghĩ lung tung nữa, đây là không thể nào, chúng ta đã kết thúc."

Cô không thể để cho mình lại trở về tình cảnh năm đó, Ngải Hiểu Giai không thể nào nghĩ tới, nếu cô lần nữa bị đuổi ra khỏi nhà, năm năm này cô trải qua không dễ dàng gì, để cho cô quên mất Đoạn Tuấn Hiền, chính là một chuyện vô cùng khó khăn, cho nên cô không muốn tiếp tục yêu Đoạn Tuấn Hiền.

Kể từ Đoạn Tuấn Hiền xuất hiện sau khi Ngải Hiểu Giai đều sẽ nhớ tới hắn, có lúc có thể nghĩ một buổi sáng, có lúc lại muốn một buổi tối, nghĩ đến không ngủ được, nghĩ đến cô đều đã mơ hồ, Ngải Hiểu Giai hỏi mình tại sao có thể như vậy chấp nhất? Chẳng lẽ mình lại muốn muốn tới gần Đoạn Tuấn Hiền, muốn đối với anh biểu đạt tình yêu rồi sao?

Ngải Hiểu Giai cảm giác nhất định là mình điên rồi, lại có thể muốn nghĩ đến những thứ này.

Trong khoảng thời gian này, bởi vì Đoạn Tuấn Hiền phải trở về Tổng Công Ty họp, cho nên công việc ở bên công ty địa ốc để đến buổi tối xử lý.

Đoạn Tuấn Hiền vẫn làm thêm đến chín giờ mới đem đồng công việc này hoàn tất xong, trong thang máy anh gặp cảnh vệ đang muốn xuống lầu.

"Tổng giám đốc khỏe."

"Người của công ty cũng đã về hết rồi chứ?" Đoạn Tuấn Hiền chỉ thuận miệng hỏi một chút, anh vẫn cho là mình là người ở lại công ty trễ nhất.

Cảnh vệ lắc đầu "Còn không có, Ngải tiểu thư phòng kế hoạch vẫn còn ở lại làm thêm giờ."

Ngải tiểu thư? Là Ngải Hiểu Giai đi, Đoạn Tuấn Hiền lập tức cau mày, sao cô còn làm thêm giờ?

"Vị Ngải tiểu thư này rất liều mạng, thời điểm vừa có chuyên án liền bắt đầu làm thêm giờ, có một lần tôi phát hiện, cô ấy vẫn còn ở công ty một đêm, ban ngày tôi hỏi cô ấy, cô ấy nói bởi vì muốn sửa đổi phương án thiết kế nên phải làm thêm giờ, tôi cảm thấy được cô ấy thật cực kh , thân là tổ trưởng nhưng tất cả trách nhiệm đều muốn gánh lấy." Cảnh vệ đối với cố gắng của Ngải Hiểu Giai thì vô cùng tán thưởng.

Đoạn Tuấn Hiền đối với những thứ này cũng không rõ ràng, ấn tượng của anh đối với Ngải Hiểu Giai chỉ dừng lại ở thời kỳ đi học, khi đó cô cũng rất liều chết, bởi vì thật vất vả mới thi đậu đại học, Ngải Hiểu Giai dựa vào học bổng cùng tiền làm thêm của mình mà học xong đại học, ngay cả sau khi bọn họ cưới nhau, Đoạn Tuấn Hiền tính toán giúp cô, cô đều không muốn.

Lúc đại học Ngải Hiểu Giai nói qua, cô là người nhà nghèo, không cha không mẹ, không dựa vào chính mình thì cũng không có người nào có thể giúp cô, anh vì những lời này của cô, nên anh có ý niệm muốn kết hôn cùng cô, chỉ là không ngờ cuối cùng bọn họ lại ly hôn.

Đoạn Tuấn Hiền không chút do dự nhấn tầng lầu phòng kế hoạch, anh muốn đi xem Ngải Hiểu Giai một chút.

Ngải Hiểu Giai không biết tối nay còn phải làm thêm đến mấy giờ, tài liệu trên tay cũng chỉ mới chuẩn bị được đến một nửa, mà bây giờ đã chín giờ rồi, bởi vì gần đây nhận được rất nhiều hợp đồng, mà trên tay tổ cô thì lại có ba cái, cho nên phải thật vất vả không chịu nổi.

Trước kia công ty còn không có đối chủ, trên tay có thể có một chuyên án thì cũng đã không tệ, nhưng mà bây giờ lập tức có tới ba.

Ngải Hiểu Giai không khỏi có chút oán hận Đoạn Tuấn Hiền, anh biết rất rõ nhận nhiều hợp đồng thì công việc sẽ nhiều hơn tại sao lại không mời thêm người? Hiện tại làm cho hai tổ phòng kế hoạch vội chết rồi, quản lý còn đặc biệt coi chừng cô, liều mạng giao ba phương án cho cô, làm hại cô cho tới bây giờ, cũng còn không có ăn bữa ăn tối.

Đoạn Tuấn Hiền ở ngoài cửa thấy Ngải Hiểu Giai vẫn nhũn mày, có phải là cô vô cùng mất hứng cùng mệt mỏi không.

"Sao còn không tan việc?" Đoạn Tuấn Hiền đi vào nói.

Ngải Hiểu Giai có chút kinh ngạc nhìn Đoạn Tuấn Hiền tại sao sẽ xuất hiện ở đây, chỉ là cái công ty này là của anh, lão bản muốn xuất hiện lúc nào để có thể mà.

"Ừ." Cô nhàn nhạt trả lời một tiếng.

Về mặt cùng giọng nói Ngải Hiểu Giai lạnh nhạt khiến Đoạn Tuấn Hiền cảm thấy khó chịu, coi như bọn họ ly hôn, nhưng cũng có thể là bằng hữu đi!

"giờ tan việc đã sớm qua, cô có thể buông lỏng một chút." Đoạn Tuấn Hiền khuyên.

Trong nội tâm Ngải Hiểu Giai lại có chút phản kháng "Tôi cũng không phải là anh, có tiền mà có thể không cần làm việc."

Đoạn Tuấn Hiền cau mày, Ngải Hiểu Giai hiểu lầm anh là cái loại công tử chỉ biết phung phí sao?

"Công ty là nơi làm việc, điều này anh cũng biết, anh sẽ không làm tương tôi ở cái công ty này, là bởi vì chơi thật vui mà thôi." Ngải Hiểu Giai biết anh không giống những người có tiền kia, anh là dựa vào thực lực của chính mình.

Ngải Hiểu Giai dĩ nhiên biết, mới vừa rồi cô có ý muốn ép anh đi khỏi nơi này, nhưng Đoạn Tuấn Hiền không giống như cô tưởng tượng lại rất vui mừng.

"Biết, là tôi sai lầm rồi, nếu như tổng giám đốc không có chuyện gì, thì có thể rời đi không? Tôi còn có rất nhiều việc cần hoàn thành." Ngải Hiểu Giai hạ lệnh đuổi khách, ở công ty này mà dám đuổi Đoạn Tuấn Hiền đi, đại khái cũng chỉ có cô.

"Gần đây công ty có nhiều hợp đồng, trên tay cô có mấy cái?" Nhìn đồng tài liệu dày trên mặt bàn, xem ra là phải làm thêm lâu rồi.

Nói đến đây Ngải Hiểu Giai liền tức giận "Anh biết rõ ràng phòng kế hoạch công ty không đủ nhân viên, anh cũng không cần nhận nhiều hợp đồng như vậy chứ, bằng không xin mời anh đi, hiện tại tôi cũng vội chết rồi."

"Công ty không nhận hợp đồng cũng sẽ chết, chẳng lẽ cô muốn công ty như trước khi bị thu mua sao? Hợp đồng nhiều, tiền thưởng của cô cũng cao không phải sao." Đoạn Tuấn Hiền nhìn tài liệu trên mặt bàn một chút, Ngải Hiểu Giai đã chỉnh lý xong một phần, từ mặt bàn, xem chẳng lẽ còn có một phần hoặc là hai phần chứ?

Ngải Hiểu Giai đối với Đoạn Tuấn Hiền như vậy, nhưng trong lòng vẫn vui mừng, bởi vì cô còn có quyền luyến đối với anh, nhưng cô biết loại quyền luyến này là không được, Đoạn Tuấn Hiền nên cùng cô như là người lạ mới đúng, mà không phải giống như bằng hữu nói chuyện phiếm.

Ngải Hiểu Giai rất lo lắng cô sẽ không khống chế được tình cảm của mình, cô có tình cảm đối với Đoạn Tuấn Hiền không phải là giả, tùy thời cô cũng có thể yêu anh lần nữa.

"Nhìn cô oán trách, tôi nên giúp cô thôi." Đoạn Tuấn Hiền mang cái ghế ngồi vào bên cạnh Ngải Hiểu Giai, muốn giúp cô sửa sang lại.

"Không cần, anh lại không biết phương án mà tôi nghĩ." Ngải Hiểu Giai liền lấy tài liệu từ trước mặt anh đi.

Đoạn Tuấn Hiền vẫn không giải thích đoạt lại lần nữa "Cô cho rằng, tôi là tổng giám đốc không tốt sao? Tôi hiểu ý của cô, hơn nữa nếu theo ý tưởng của tôi, phương án của cô sẽ được thông qua tương đối dễ dàng, không cần sửa lại."

Ngải Hiểu Giai sững sờ, như vậy cũng đúng, nhưng Đoạn Tuấn Hiền tại sao lại nhiệt tình như vậy?

"Tại sao phải giúp tôi?" Đoạn Tuấn Hiền nhìn cô, không phải lúc trước vẫn còn tức giận sao?

Đoạn Tuấn Hiền nở nụ cười "Bởi vì cô là người phụ nữ. . . . Vợ trước!" Anh thiếu chút nữa thì nói câu giống trước kia, bọn họ còn ở chung một chỗ vẫn thường nói.

Ngải Hiểu Giai lúng túng cúi đầu xem tài liệu, phụ nữ? Nếu như bây giờ cô còn là phụ nữ của anh thì tốt.

Đoạn Tuấn Hiền sửa sang lại phần phương án thứ hai, mới phát hiện bộ phận phải thay đổi theo như Ngải Hiểu Giai nói.

Ngải Hiểu Giai vừa bắt đầu không phải quen, thế nhưng khi Đoạn Tuấn Hiền nói vấn đề mình thật sự sai, cô lại vui đầu vào trong công việc rồi.

"Hiểu chưa?" Đoạn Tuấn Hiền ngẩng đầu nhìn về phía cô.

Ngải Hiểu Giai cũng ngẩng đầu nhìn lên, nói với anh, lại phát hiện khoảng cách của hai người rất gần, "Hiểu. . . ."

Giữa hai người lúc trước còn có chút khoảng cách, hiện tại biến thành như chính mình ở trong lòng anh, chớp mắt cùng chớp mắt cũng chỉ chênh lệch một cm, lòng của Ngải Hiểu Giai đột nhiên nhảy lên rất nhanh, hai người đối mắt nhìn nhau.

Đoạn Tuấn Hiền cũng nhìn cô, qua nhiều năm như vậy, dung mạo Ngải Hiểu Giai giống như chưa từng thay đổi, vẫn luôn hấp dẫn anh, để cho anh có cổ kích động.

Đoạn Tuấn Hiền khẽ nghiêng đầu lên trước muốn hôn cô, Ngải Hiểu Giai nhận thấy được động tác của anh, vội vàng thối lui sau đó đứng lên, tâm bắt đầu lộn xộn lung tung, động tác vừa rồi của Đoạn Tuấn Hiền không phải là muốn hôn cô đi, nhưng là tại sao?

Bị Ngải Hiểu Giai cự tuyệt Đoạn Tuấn Hiền cảm thấy có chút đáng tiếc, cũng có chút không thể làm gì.

"Thật xin lỗi." Đoạn Tuấn Hiền nói xin lỗi, dù sao bọn họ dưới trạng thái như vậy anh không nên có ý nghĩ như vậy.

Ngài Hiếu Giai cũng không nói cái gì, chỉ đi tới đóng hồ sơ bên cạnh leo lên cái ghế muốn cầm tài liệu ở trên tủ trước mặt, Đoạn Tuấn Hiền có chút bận tâm, muốn qua giúp cô cầm, nhưng Ngài Hiếu Giai cũng đã đem cái rương kéo ra, hơn nữa bởi vì vấn đề sức nặng khiến Ngài Hiếu Giai có chút không chống đỡ được.

Mất thấy cái rương sắp rơi xuống, Đoạn Tuấn Hiền kinh sợ liền vội vàng tiến lên, đem Ngài Hiếu Giai từ trên ghế ôm xuống, cái rương liền rơi xuống đất.

"Cô không sao chứ?" Đoạn Tuấn Hiền cũng không thèm nhìn tới cái rương trên đất, chỉ tra xét trên người của cô có bị thương hay không.

Ngài Hiếu Giai còn chưa hoàn hồn nhìn đồng hồ tài liệu trên sàn nhà, lần trước lúc cô tìm kiếm cái rương này rõ ràng không có nhiều đồ như vậy, hiện tại tại sao nhiều như vậy.

"Có muốn tôi kéo cô hay không?" Đoạn Tuấn Hiền đem cô bảo hộ thật chặt ở trong ngực, nóng nảy hỏi.

Ngài Hiếu Giai nhìn về phía Đoạn Tuấn Hiền, về mặt anh khẩn trương làm cho cô có chút kinh ngạc, anh giống như rất hồi hộp, khẩn trương như vậy, để cho cô cảm thấy ấm lòng, giống như trở lại trước kia, cô luôn không chú ý đường xá, mình được anh khóa thật chặt vào trong ngực.

Ngài Hiếu Giai khẽ mỉm cười, đoạn thời gian yêu Đoạn Tuấn Hiền là ngày tháng tốt đẹp nhất.

Đoạn Tuấn Hiền thấy cô mỉm cười, thiếu chút nữa bị Ngài Hiếu Giai dọa cho phát sợ, anh đều khẩn trương như vậy, đang hỏi cô có sao không, cô cái gì cũng không nói mà chỉ cười?

"Có phải đụng đến đầu hay không? Cô nói chuyện đi a!"

Ngài Hiếu Giai thu hồi nụ cười của mình, "Tôi không sao."

"Cô xác định sao? Cô hoạt động toàn thân một cái xem nào." Đoạn Tuấn Hiền không phải rất tin tưởng.

Cô không biết nên khóc hay cười "Anh đã ôm tôi xuống, tôi căn bản cũng không có đụng vào."

"Vậy thì tốt, sau này chuyện như vậy cũng không cần làm, đồng kia nặng hơn so với cô nhiều, cô muốn lấy tại sao không mở miệng để cho tôi giúp cô?" Đoạn Tuấn Hiền chỉ trích cô.

Cô mới vừa chính là cảm thấy lúng túng, sao có thể để cho anh giúp một tay, Ngài Hiếu Giai rồi đi lồng ngực Đoạn Tuấn Hiền, ngồi chồm hổm xuống sửa sang lại đồ đã bị văng ra ngoài từ trong rương "Không có chuyện gì."

"Sau này không cho phép một mình cô làm thêm giờ!" Đoạn Tuấn Hiền cảm thấy sợ, nếu như mới vừa rồi anh không ở nơi này, nếu như cô không cẩn thận bị đụng đến bị thương, thì không biết đến lúc nào mới có người Phát hiện.

Ngài Hiếu Giai ngạc nhiên, không cần như vậy đi?

"Mới vừa rồi chỉ là ngoài ý muốn."

"Dù sao thì cũng không được, nếu như cô phải làm thêm giờ sẽ để cho tôi ở lại cùng cô, nếu lại xảy ra tình huống vừa rồi, vậy cô muốn làm sao đây?" Đoạn Tuấn Hiền rất kiên quyết, "Bằng không tôi liền làm một cái thông báo ở công ty, cho mọi người trong toàn bộ công ty không thể ở lại làm thêm giờ."

Ngài Hiếu Giai không hiểu lý do Đoạn Tuấn Hiền làm như vậy là cái gì, là vì cô hay là vì người toàn bộ công ty?

"Tại sao phải làm như vậy?"

"Bởi vì tôi không yên tâm cô." Anh rất thẳng thắn nói.

Ngài Hiếu Giai kinh ngạc nhìn Đoạn Tuấn Hiền, không yên lòng cô? Tại sao cho tới bây giờ anh vẫn còn quan tâm cô? Ban đầu cô nói muốn ly hôn, nhưng mà đến bây giờ anh còn đối với cô như vậy, mới vừa còn muốn hôn cô, Đoạn Tuấn Hiền rốt cuộc là muốn làm cái gì?

"Tốt lắm, công việc nhanh lên một chút đi, cô không muốn tan việc." Xảy ra chuyện mới vừa rồi, sắc mặt của Đoạn Tuấn Hiền vẫn không tốt hơn, bởi vì quá lo lắng cho cô, khiến cho anh quên thân phận hai người bây giờ.

Có Đoạn Tuấn Hiền giúp một tay, sửa sang lại công việc nhanh chóng khác thường, Ngài Hiếu Giai phát hiện rất nhiều thứ đều là anh làm cho, cô ngược lại không giúp được gì, khi bọn họ hoàn thành ba phương án thì đã là mười một giờ đêm rồi.

"Tôi đưa cô trở về." xe Đoạn Tuấn Hiền đã sớm dừng ở cửa công ty, muộn như vậy anh càng không cho phép Ngài Hiếu Giai về nhà một mình.

Ngài Hiếu Giai che bụng mình đã đói bụng "Tôi muốn đi ăn cái gì."

Đoạn Tuấn Hiền có chút ngạc nhiên "Cô Sẽ không là còn chưa ăn bữa ăn tối chứ?" Ngài Hiếu Giai chột dạ nhìn về một phía khác.

"Cô liên tục không chăm sóc thân thể của mình, sao ở trên công tác lại có thành tựu như vậy?" Đoạn Tuấn Hiền tức giận sao cô ấy sẽ không chăm sóc mình.

Ngài Hiếu Giai cũng không nhịn được tức giận, cô có thành tựu hay không liên quan gì đến anh? Cô không phải sẽ không chăm sóc mình, cô chỉ dùng thời gian tiết kiệm này, để cố gắng làm việc mà thôi.

Ngài Hiếu Giai cảm giác mình vẫn không có biện pháp khai thông cùng Đoạn Tuấn Hiền, liền tự mình đi tới trạm xe bus, Đoạn Tuấn Hiền nhìn bóng lưng của cô hai giây, liền lên trước đem Ngài Hiếu Giai lên xe mình, Ngài Hiếu Giai nghi ngờ nhìn anh, anh rõ ràng còn đang ở tức giận, tại sao còn muốn đem cô vào xe?

Thời gian đã quá trễ, phòng ăn cũng đã đóng cửa, hiện tại cũng chỉ có thể đến chợ đêm đi ăn cái gì.

Hai người chọn một nhà hàng ngồi xuống, Ngài Hiếu Giai nhìn Đoạn Tuấn Hiền ung dung, trước kia hai người đi chung với nhau cũng thường ăn đồ ở ven đường Hương Cảng, trứng cá cùng trứng gà, bánh ngọt là cô thích ăn nhất, vừa mới bắt đầu Đoạn Tuấn Hiền rất không quen, bởi vì anh học bốn năm ở Hongkong, cũng rất ít ở ven đường ăn cái gì.

Nhưng mà bởi vì Ngài Hiếu Giai, Đoạn Tuấn Hiền bắt đầu đi theo cô ăn vặt ở ven đường, cho dù có chút nhỏ, ăn không quá vệ sinh, nhưng Đoạn Tuấn Hiền cũng không có oán trách qua một câu.

Trước đây thật lâu Ngài Hiếu Giai cũng rất muốn biết tại sao Đoạn Tuấn Hiền, có thể làm như vậy? Rõ ràng thân phận của anh ấy chính là bất đồng như vậy, nhưng lại vì cô rút xuống thân phận, ngay cả hiện tại cũng vậy, biết Ngài Hiếu Giai thích ăn vặt liền mang cô tới cái địa phương này, hơn nữa không có chút nào, lo lắng hoàn cảnh sẽ hư hại thân phận của anh.

Đoạn Tuấn Hiền nhìn bốn phía một chút, đột nhiên phát hiện ánh mắt Ngài Hiếu Giai "Cô nhìn tôi làm cái gì?"

"Tôi chỉ thấy kỳ quái, tại sao anh lại nguyện ý đi theo tôi tới chỗ như thế này ăn?" Cô hỏi.

Đoạn Tuấn Hiền nhìn cô đột nhiên nở nụ cười, còn không phải là vì cô, chỉ cần việc Ngài Hiếu Giai thích, thì anh cũng sẽ thích.

"không phải cô nói đói bụng sao? Hơn nữa cô luôn thích ăn những thứ ăn vặt này, nói ăn đất ăn lại không đủ no."

Cô đã nói qua lời như vậy, nhưng tại sao Đoạn Tuấn Hiền còn có thể nhớ? Ngài Hiếu Giai có chút ngạc nhiên.

"Đã qua lâu rồi, có lẽ khẩu vị cùng phương thức của tôi đã thay đổi?" Cô đã không phải là Ngài Hiếu Giai năm đó rồi, khi đó cô là học sinh nghèo, mỗi một phần tiền đều muốn tiết kiệm, ở ven đường mười mấy đồng tiền mà có thể ăn no, tại sao cô phải vào phòng ăn đi tiêu phí đây?

Nhưng bây giờ cô đã là một người đi làm bình thường, là người vì cuộc sống của mình cố gắng làm việc, cô đã không cần làm như vậy, mặc dù thói quen thích ăn vặt cũng không có thay đổi, nhưng vẫn khiến Ngài Hiếu Giai cảm giác mình đã thay đổi.

Đoạn Tuấn Hiền nhìn ánh mắt của Ngài Hiếu Giai, cô không có thay đổi, vẫn luôn là cô năm đó, Ngài Hiếu Giai là một người rất tiết kiệm tiền, không thể nào biết bởi vì hoàn cảnh cùng công việc bất đồng mà thay đổi.

"Cô một chút cũng không có thay đổi, từ lúc cô vừa chọn món ăn tôi liền đã hiểu, hơn nữa cho tới bây giờ cô cũng sẽ không để cho mình đi hưởng thụ cuộc sống kia, sau khi chúng ta kết hôn cô cũng không có phung phí một phần tiền của tôi." Đoạn Tuấn Hiền nói khẳng định.

Ngài Hiếu Giai cảm thấy Đoạn Tuấn Hiền thật hiểu cô rất rõ, nhưng hiểu thì có thể làm gì?

"Được rồi, tôi thừa nhận tôi không có thay đổi, ít nhất là thói quen sinh hoạt, nhưng rất nhiều chuyện tôi cũng đã thay đổi." Ngài Hiếu Giai cúi đầu ăn thức ăn bà chủ vừa bưng lên.

Đoạn Tuấn Hiền thấy Ngài Hiếu Giai ăn được như vậy, nhìn bộ dạng cô thật đáng yêu, Nhưng mà anh lại cảm thấy mất hứng, cô cũng từng lộ ra vẻ mặt như vậy ở trước mặt Lý Thái sao?

"Ngày đó sau khi cô và Lý Thái đi xem phim, còn đi nơi nào nữa không?" Đoạn Tuấn Hiền hỏi rất thẳng thắn, giọng điệu chua chua, làm cho anh cũng không thể không thừa nhận là mình ghen, bởi vì anh phát hiện đối với Ngài Hiếu Giai, tình cảm của anh lại có chút bất đồng.

Ngài Hiếu Giai không hiểu Đoạn Tuấn Hiền hỏi như vậy là ý tứ gì? Chung quy cô lại cảm giác lời của anh có chút không giống, cô không trả lời vấn đề Đoạn Tuấn Hiền, chỉ ngẩng đầu nhìn anh một cái rồi lại cúi đầu ăn.

Đoạn Tuấn Hiền có chút bận tâm, ngày đó Lý Thái thừa nhận thích Ngài Hiếu Giai ở trước mặt anh, chẳng lẽ Lý Thái đã hướng cô thổ lộ, mà Ngài Hiếu Giai cũng muốn tiếp nhận hẳn?

"Hắn thổ lộ với cô sao?"

Ngài Hiếu Giai mặc dù cảm thấy Lý Thái có cảm tình đối với cô, nhưng còn không có xâm nhập vào giới hạn, sau khi Đoạn Tuấn Hiền nói ra những lời này, cô mới nghĩ đến, coi như Lý Thái muốn thổ lộ cùng cô, thì cũng có chuyện gì đây?

"Anh nói cái gì vậy?" Ngải Hiểu Giai làm bộ như không biết cũng không hiểu.

Đoạn Tuấn Hiền không mấy vui vẻ, cô không thân nhiên trả lời làm cho anh sinh ra hoài nghi, nhưng mà anh không có tư cách hỏi tới, giữa bọn họ đã không phải là quan hệ vợ chồng rồi.

"Nếu như ban đầu chúng ta không có ly hôn, hiện tại hai người chúng ta đang làm cái gì?"

Bàn sát vách đột nhiên có một nhà ba người ngồi xuống, đứa bé mới 5, 6 tuổi, ngồi xuống liền không ngừng lật đồi đũa trên bàn cùng khăn giấy, sau khi bị anh mẹ quát mới ngồi an tĩnh.

Ngải Hiểu Giai cũng thật thích đứa trẻ, năm đó hai người vẫn còn đang học đại học liền kết hôn, cho nên căn bản cũng không có nghĩ tới vấn đề sinh con, nếu như hai người không có ly hôn, hiện tại bọn họ cũng đang vây quanh đứa bé, hơn nữa sẽ bởi vì vấn đề giáo dục đứa bé mà thường ồn ào mới đúng, nhưng đó chỉ là chuyện trong tưởng tượng mà thôi.

Đoạn Tuấn Hiền thấy cũng nghĩ đến đứa bé, nếu như hai người bọn họ năm đó là có đứa bé thì tốt, Ngải Hiểu Giai cũng sẽ không dễ dàng rời anh đi, hiện tại bọn họ cũng có thể cùng nhau chăm sóc đứa bé mới đúng.

"Nói những điều này làm gì, quá khứ đã trôi qua rồi, bây giờ chúng ta cũng cuộc sống của mình rồi." Ngải Hiểu Giai lúng túng nói.

"Tôi thấy anh đang ở cùng một cô gái tốt nha, là bạn gái đi, tính toán lúc nào thì kết hôn?" Ngải Hiểu Giai không biết tại sao mình lại nói đến cô gái kia, quan trọng hơn là ở lúc mình nói còn có thể cảm thấy đau lòng.

Đoạn Tuấn Hiền vừa nghĩ tới Hàn Na cũng không thoải mái, chỉ là nét mặt Ngải Hiểu Giai sao có chút gượng ép vậy? Cô không phải nói đến Hàn Na cũng không vui mừng chứ?

"Vậy cô có cảm giác ghen sao?"

Ngải Hiểu Giai vừa lúng túng lại không biết làm thế nào, sớm biết như vậy cô cũng sẽ không nói tới cái đề tài này " Anh có bệnh, sao tôi có thể sẽ ghen, chúng ta cũng tách ra thời gian dài như vậy, giờ cũng không có tình cảm ai còn để ý cái này?"

Xác định là không có tình cảm sao? Đoạn Tuấn Hiền nhìn ánh mắt cô có chút kỳ quái, Ngải Hiểu Giai có lẽ đã không có tình cảm đối với anh, nhưng anh còn, vẫn luôn còn nữa, Đoạn Tuấn Hiền vẫn luôn không hề quên Ngải Hiểu Giai.

Ngải Hiểu Giai trốn tránh ánh mắt của anh, cô cảm giác Đoạn Tuấn Hiền giống như muốn tìm tòi ánh mắt của cô, nhưng khi Ngải Hiểu Giai muốn tìm tòi nghiên cứu ánh mắt của anh, thì Đoạn Tuấn Hiền cũng lảng tránh.

"Tôi và Hàn Na không có gì, chỉ là mẹ tôi nghĩ tác hợp cho chúng tôi mà thôi, tôi cũng không thích." Đoạn Tuấn Hiền nghiêm túc nói ra giải thích của mình.

Là mẹ Đoạn muốn tác hợp? Vậy nhất định sẽ thành công, nguyên nhân rất đơn giản, chính là mẹ Đoạn thích, Ngải Hiểu Giai ở trong lòng cười lạnh một tiếng, quả nhiên khác xa cùng cô, người như cô sao có thể thích hợp với Đoạn Tuấn Hiền đây?

"Anh sớm muộn cũng sẽ thích ." Cô mỉm cười nói.

Đoạn Tuấn Hiền không có nghĩ đến nhắc tới mẹ của anh cùng Hàn Na, cô liền đổi chủ đề "Vậy tại sao cô không kết hôn?"

"Còn không có gặp phải đúng người." Ngải Hiểu Giai không chút do dự nói.

Trải qua một cuộc hôn nhân thất bại, sao có thể dễ dàng tìm được một người thích hợp với bản thân như vậy, huống chi cô cũng không có chân chính để xuống được đoạn tình cảm kia.

"Lý Thái không phải sao?" Đoạn Tuấn Hiền có chút mong đợi đáp án của cô, dĩ nhiên đáp án cũng có thể làm anh thất vọng, nhưng hiện tại anh rất muốn hiểu rõ.

Lý Thái không phải là người không tốt, mà Ngải Hiểu Giai không muốn, điều kiện Lý Thái rất tốt, rất nhiều nữ nhân thích loại hình này, nhưng mà bởi vì gia thế của anh cũng bởi vì anh có tiền, Ngải Hiểu Giai cũng không muốn có bất kỳ qua lại nào cùng Lý Thái.

"Tại sao anh quan tâm như vậy, chẳng lẽ anh cũng ghen?" Ngải Hiểu Giai nhũm mày hỏi.

Đoạn Tuấn Hiền cũng không muốn thừa nhận "Tôi chỉ thuận tiện hỏi thôi."

Trong lòng Ngải Hiểu Giai cảm thấy không thoải mái, thuận tiện hỏi cái kia thì không phải là thật lòng rồi.

"Đó là chuyện riêng của tôi, anh cũng không cần biết, tựa như tôi cũng không muốn biết chuyện của anh." Ngải Hiểu Giai lạnh nhạt nói.

Đoạn Tuấn Hiền cảm thấy có chút thất bại, đối với chuyện tình của Ngải Hiểu Giai cùng Lý Thái, trong lòng của anh có ghen tỵ, Nhưng mà anh lại không có biện pháp nói thẳng.

Sau khi tan việc Đoàn Tuấn Hiền đi tới chỗ hẹn với mẹ mình, Mẹ Đoàn nói đã thật lâu không nhìn thấy con trai của mình rồi, nếu anh không muốn trở về nhà ăn cơm, bà sẽ cùng anh ăn ở bên ngoài.

Đoàn Tuấn Hiền không có biện pháp không đồng ý, bởi vì mẹ anh đã chờ anh tại phòng ăn rồi, nhưng đến phòng ăn, anh mới phát hiện Hàn Na cũng ở chỗ này, Đoàn Tuấn Hiền biết mẹ anh muốn làm gì.

"Tuấn Hiền, anh tới rồi." Hàn Na vui mừng nhìn anh, Đoàn Tuấn Hiền lại không vui mừng nổi, nghiêm mặt nhìn mẹ. Mẹ Đoàn mặc dù rất muốn làm như không nhìn thấy, nhưng ánh mắt con trai cũng quá đáng sợ, anh sẽ không tức giận chứ? Nhưng bà an bài như vậy cũng vì tốt cho anh, chẳng lẽ anh cũng chưa có nghĩ tới cưới một người thích hợp?

"Tuấn Hiền, cái người này không đúng rồi, Hàn Na cũng mời con ăn cơm bao nhiêu lần, công việc bận rộn nữa cũng phải nói chuyện yêu đương chứ." Mẹ Đoàn cố gắng tác hợp hai người.

Hàn Na có chút ngượng ngùng cười, một mặt cũng lo Đoàn Tuấn Hiền có thể tức giận bởi vì cô cùng Mẹ Đoàn oán trách hay không.

"tôi lại không thích nói chuyện yêu đương, hơn nữa tôi cảm thấy nói yêu đương cùng buôn bán tương đối khá." Anh nhả tâm nói.

Mẹ Đoàn cảm thấy lúng túng, đưa con trai này tại sao có thể nói chuyện như vậy "Ai nha, Hàn Na cháu đừng để ý nó nói, Tuấn Hiền chính là mạnh miệng, nhưng thật ra nó rất thích cháu." Hàn Na dĩ nhiên biết ý của Đoàn Tuấn Hiền, anh không thích cô, nhưng không sao, cô sẽ nghĩ biện pháp khiến Đoàn Tuấn Hiền thích "Tôi không ngại, tôi chính là thích anh như vậy, rất 'man'!" Mẹ Đoàn nghe cảm thấy an ủi, bà chính là muốn Hàn Na như vậy đuổi theo không thôi.

Đoàn Tuấn Hiền cũng không muốn vào thời điểm này đã thương Hàn Na, hoặc khiến mẹ anh mất mặt, nhưng mà đối với hai người một xướng một họa như vậy anh vẫn là rất ghét.

Vì vậy sau khi thức ăn được mang lên Đoàn Tuấn Hiền liền vui đầu ăn, một câu nói đều không nói.

"Tuấn Hiền, lúc nào thì công ty chẳng phải bận rộn, con liền bớt chút thời gian mang Hàn Na đi du lịch, hiện tại nước Pháp đang có rất nhiều tới đây du lịch, cùng nó đi xem một chút đi." Mẹ Đoàn đưa đề nghị nói.

Hàn Na nghe được đi Pháp, cô cũng cảm thấy hưng phấn, liền nhìn về phía Đoàn Tuấn Hiền.

"Không rãnh!" Rất đơn giản hai chữ.

Mẹ Đoàn có chút không nhịn được "Con có nhiều nhân viên như vậy, để công việc cho họ là được, con liền nghỉ ngơi mấy ngày chứ sao." Đoàn Tuấn Hiền ngẩng đầu, "Nếu như công việc có thể dễ dàng buông xuống, vậy thì không cần quản lý làm gì rồi." Mẹ Đoàn nghe nói như thế, thiếu chút nữa thì tức giận, hoàn hảo Hàn Na thấy tình huống không đúng liền trấn an, "Không sao á..., hiện tại Tuấn Hiền thu mua công ty mới, đương nhiên có thể tương đối bận rộn, cho nên về sau cũng là có thể đi du lịch." Đoàn Tuấn Hiền ở trong lòng cười lạnh, đi một lần cùng Hàn Na cũng sẽ không thể.

Đoàn Tuấn Hiền cũng không ghét cá tính Hàn Na, sai là cô do Mẹ Đoàn giới thiệu, là một người muốn cùng anh kết hôn, cho nên anh sẽ không đồng ý cũng sẽ không có sắc mặt tốt.

Đoàn Tuấn Hiền không thương người phụ nữ này, cho nên tuyệt đối với sẽ không kết hôn cùng cô.

Đoàn Tuấn Hiền muốn chọn người anh yêu, mà hiện tại anh yêu Ngải Hiểu Giai, trong óc của anh xuất hiện bộ dạng Ngải Hiểu Giai, cảnh tượng ngày đó bọn họ thiếu chút nữa hôn nhau, cô cố làm ra dáng vẻ lạnh lùng, đáng về lúc cô cười nói chuyện cùng Lý Thái.

Hiện tại trong lòng anh thật là ngũ vị tạp trần, đột nhiên rất muốn nhìn thấy Ngải Hiểu Giai.

"Con xem Hàn Na suy nghĩ thay con nhiều như vậy." Mẹ Đoàn cười, Hàn Na khéo hiểu lòng người cũng là bà thương thức nhất. Đoàn Tuấn Hiền nhanh chóng ăn xong, liền muốn rời khỏi "Công ty còn có việc, con phải đi rồi." Mẹ Đoàn cùng Hàn Na thấy cái khay Đoàn Tuấn Hiền đã sớm rửa tuếch, lại nhìn cái khay mình một chút, mới vừa rồi nói chuyện cũng không có ăn, nhưng tốc độ dùng cơm vốn là chậm, làm sao Đoàn Tuấn Hiền sẽ ăn nhanh như vậy?

"Không được, con đã đồng ý ăn cơm cùng mẹ mà." Mẹ Đoàn mất hứng, giờ mà anh đi ngay thì thật rất mất thể diện.

Đoàn Tuấn Hiền biết tứ của mẹ mình, bà cũng cảm thấy mất mặt, cảm thấy hành động mình là thiếu lễ độ, nhưng bản thân anh không muốn gặp mặt ăn cơm, để cho anh mất hứng.

"Con đồng ý, nhưng bây giờ con đã ăn no." Đoàn Tuấn Hiền không tiếp tục giải thích thêm, trực tiếp liền rời đi. Mẹ Đoàn tức gần chết, mà Hàn Na cũng tức giận, chỉ là không có biểu lộ ra ở trước mặt Mẹ Đoàn, tại sao cùng cô ăn một bữa cơm, cũng không tình nguyện như vậy, mới nói mấy câu Đoàn Tuấn Hiền cũng đã ăn no rồi đi.

"Hàn Na thật xin lỗi, ta không biết hôm nay Tuấn Hiền làm sao, có lẽ công ty thật sự có chuyện." Mẹ Đoàn chỉ có thể giúp con giải thích.

Hàn Na có chút gượng ép mà cười "Không sao đâu..., Tuấn Hiền xuất hiện cũng đã không tệ, đã coi như là ăn cơm cùng chúng ta." Mẹ Đoàn lại càng ngày càng không vui, tình huống như thế phải tới lúc nào mới có thể làm cho bọn họ kết hôn đây? Xem ra nên để cho cha Đoàn nghĩ cách, để cho ông ra tay tác hợp hai người.

Đoạn Tuấn Hiền từ phòng ăn ra ngoài liền chạy thẳng tới nhà Ngải Hiểu Giai , anh cảm thấy suy nghĩ của mình càng ngày càng rõ ràng, anh chỉ muốn Ngải Hiểu Giai, từ vừa mới bắt đầu cũng như vậy, giữa bọn họ còn chưa kết thúc, anh muốn làm cho Ngải Hiểu Giai trở lại bên cạnh mình lần nữa.

Đoạn Tuấn Hiền đến nhà trọ Ngải Hiểu Giai, phát hiện gian phòng của cô vẫn chưa có tắt đèn, Đoạn Tuấn Hiền liền xuống xe đi tới nhà trọ cô, lần trước lúc anh đưa Ngải Hiểu Giai trở lại, Đoạn Tuấn Hiền liền phát hiện, một gian không có quản lý viên trông coi nhà trọ, hoàn cảnh chung quanh còn đặc biệt kém, vậy làm sao có thể để cho một phụ nữ độc thân ở nơi này? Không có chút an toàn nào.

Đoạn Tuấn Hiền đi lên lầu, nhấn chuông cửa.

Ngải Hiểu Giai mới vừa tắm xong, bị Đoạn Tuấn Hiền ban bố cấm chỉ làm thêm giờ, làm cô không thể làm thêm giờ, cho nên cô liền tan tằm về nhà rất sớm, làm cơm, xem ti vi, sau đó liền đi tắm ngủ, cuộc sống đột nhiên trở nên vô cùng có quy luật.

Ngải Hiểu Giai bò lên giường xem sách một chút, đột nhiên nghe thấy có người nhấn chuông cửa bên ngoài, nghĩ thầm tại sao có thể có người đến tìm cô thời gian này, không phải là chủ cho thuê nhà chứ? Cô lại không có khóa nợ tiền mướn phòng.

Cuối cùng Ngải Hiểu Giai còn chưa bò dậy đi mở cửa được, người nhấn chuông cửa cũng muốn đem chuông cửa cô làm cho hư. Cô từ trong mắt mèo nhìn thấy người tới là Đoạn Tuấn Hiền rất kinh ngạc, thời gian này anh tới làm gì? Ngải Hiểu Giai không do dự bao lâu rồi mở cửa.

"Hi!" Đoạn Tuấn Hiền thấy cô liền cười.

"Làm sao anh biết" Ngải Hiểu Giai có chút kinh ngạc lại có chút luống cuống.

Đoạn Tuấn Hiền cũng không biết tại sao, chính là đột nhiên nghĩ đến cô sau đó liền tới đây, lần trước không có tiến vào nhà của cô, lần này sẽ phải đường hoàng tiến vào.

Đoạn Tuấn Hiền trực tiếp đi vào, nhìn bốn phía chung quanh trong phòng cô, bên trong phòng là màu trắng, một phụ nữ độc thân ở có vẻ cô độc tịch mịch một chút.

"Anh rốt cuộc tới đây có gì?" Ngải Hiểu Giai mất hứng đứng ở cửa hỏi anh.

"Đột nhiên nghĩ tới muốn đến thăm cô một chút." Đoạn Tuấn Hiền quay đầu lại nhìn cô nói thẳng.

Nghĩ đến nhìn cô, đây cũng là tại sao? Ngải Hiểu Giai không hiểu nhìn anh.

Đoạn Tuấn Hiền tự lo đi vào xem nhà trọ cô, phòng trọ đơn giản một phòng ngủ một phòng khách, phòng bếp là kiểu cối mở, mặt trên còn có nước đọng, nhất định hôm nay cô nấu cơm tại nhà, anh đã thật lâu chưa từng ăn qua cơm Ngải Hiểu Giai làm, đi vào trong là thư phòng cùng phòng ngủ, trên tường là một ít tiểu thuyết cô thích xem, trên bàn sách cũng không có phát hiện tài liệu, xem ra Ngải Hiểu Giai cũng không có đem công việc mang về nhà.

Đoạn Tuấn Hiền đặc biệt nhìn phòng tắm, tất cả đồ dùng rửa mặt đều là của cô, mà trên giường có vẻ có chút xốc xếch, xem ra cô vừa mới bò từ trên giường dậy, đồ vật cũng biểu hiện Ngải Hiểu Giai là ở một người, hơn nữa không có thấy sự xuất hiện của đàn ông.

"Anh nhìn đồng nhìn tây cái gì?" Ngải Hiểu Giai mất hứng, thế nào Đoạn Tuấn Hiền như là đi tra phạm nhân vậy?

Đoạn Tuấn Hiền đi tới trên ghế sa lon ngồi xuống "Nhìn cuộc sống của cô một chút." Ngải Hiểu Giai cảm thấy Đoạn Tuấn Hiền quá kỳ quái rồi, tại sao lại muốn tới nhìn cuộc sống cô?

"Đến nhà trọ tôi ở đi?" Cái phòng này không có chút nào tốt lại rất không an toàn, ngay cả một nhân viên quản lý cũng không có, hơn nữa phòng ốc còn rất nhỏ, thư phòng cùng phòng ngủ lại chung nhau, phòng tắm chỉ có thể đứng một người, nhiều người chen vào thì, mà bồn tắm cũng không có.

Ngải Hiểu Giai nhìn anh kinh ngạc, Đoạn Tuấn Hiền muốn cô đến nhà chồng cũ cơ? Anh không phải điên rồi?

"tôi nay anh uống rượu sao, vậy thì anh thật điên rồi? Chúng ta cũng ly hôn rồi, tôi làm sao có thể dời đến nhà chồng cũ ở." Đoạn Tuấn Hiền cũng từ chối cho ý kiến, "Thế nào không thể? Tôi cảm thấy hai việc này không có quan hệ gì." Ngải Hiểu Giai hoàn toàn không có biện pháp tưởng tượng, tại sao Đoạn Tuấn Hiền lại có ý nghĩ như vậy.

Đoạn Tuấn Hiền đứng dậy đi về phía Ngải Hiểu Giai, cũng đem cô kéo vào trong ngực của mình, cùng nhau ngồi ở trên ghế sa lon.

Thân thể cứng ngắc Ngải Hiểu Giai nhìn Đoạn Tuấn Hiền, rốt cuộc tới nay anh có chuyện gì? Trên người cũng không có mùi rượu, chẳng lẽ là uống lộn thuốc."

"Tôi không muốn, tôi cảm thấy nhà tôi vô cùng tốt." Đây là nhà cô tốn rất nhiều tâm tư bố trí, cô mới không cần đi, càng sẽ không dời đến nhà anh! Hơn nữa dời đến nhà anh là có ý gì? là chuyện gì xảy ra? Bị người khác biết cô còn không bị cười nhạo, cũng ly hôn còn tới nhà chồng cũ ở.

"Nhưng là nhà cô không có thoải mái như nhà tôi, càng không có rộng như vậy, hơn nữa nhà trọ tôi có thư phòng rất lớn, phòng cô có nhiều sách cũng không thể đựng hết, hơn nữa giường còn lớn gấp đôi chiếc giường này." Đoạn Tuấn Hiền nói qua chỗ tốt của nhà mình.

Nghe tới giường, Ngải Hiểu Giai bắt giấc đồ mặt, Đoạn Tuấn Hiền rót cuộc có biết mình đang nói cái gì hay không?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Chưa Quá Hạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Quả thật quan hệ giữa bọn họ đã không còn giống như trước kia, để Ngải Hiểu Giai không danh không phận ở bên cạnh mình, dĩ nhiên cô không muốn, nhưng trong khoảng thời gian này anh đã nghĩ rất nhiều, hơn nữa anh phát hiện ý tưởng ngay từ đầu đã thay đổi, nội tâm Đoạn Tuấn Hiền hi vọng anh có thể làm cho Ngải Hiểu Giai trở lại bên cạnh anh lần nữa, anh muốn đem cô trở lại trong lòng mình lần nữa. Nếu ban đầu không phải Ngải Hiểu Giai bởi vì yêu người khác mà rời đi, mà nguyên nhân bọn họ tách ra phần lớn bởi vì mẹ anh, Đoạn Tuấn Hiền có thể khẳng định Ngải Hiểu Giai còn có cảm tình đối với mình, cho nên đến bây giờ cô vẫn không có lui tới với ai, anh cũng giống như vậy, hiện tại anh đã biết, anh không có biện pháp buông tha Ngải Hiểu Giai, anh yêu cô .

"Có phải bởi vì tôi cũng ở đây hay không? Nếu như vậy, vậy tôi mua một gian ở sát vách cho em?" Đoạn Tuấn Hiền chính là muốn cho cô cuộc sống tốt hơn.

Ngải Hiểu Giai không hiểu tại sao anh phải làm như vậy, "Không cần phải phí tâm, tôi không cần, tôi cảm thấy như hiện tại vô cùng tốt." "Nhưng. . . ."

"Đủ rồi, nếu như anh tới vì nói với tôi chuyện phòng ốc, thì chuyện đã kết thúc, anh có thể đi được rồi, ngày mai tôi còn phải làm việc." Ngải Hiểu Giai cảm thấy không được tự nhiên, liền bắt đầu đuổi người.

"Tôi còn chưa nói hết, tôi nghĩ muốn cho em cuộc sống tốt hơn." Đoạn Tuấn Hiền không muốn cô có cuộc sống khổ cực.

Ngải Hiểu Giai cũng không muốn "Cái anh nói cũng không phải là cái mà tôi muốn , tôi cảm thấy như hiện tại rất tốt, đây mới là cuộc sống mà tôi muốn, nếu như anh muốn bồi thường những thứ này, vậy tôi khuyên anh không cần phải làm như vậy, để cho tôi có chút tôn nghiêm đi." Cô cũng không muốn gì nhiều, chỉ cần Đoạn Tuấn Hiền không trở lại trêu chọc cô là tốt rồi, bởi vì cô sợ sẽ không giữ được tim của mình, lại chạy đến chỗ của anh mất.

Ngải Hiểu Giai đi tới cửa, quay đầu lại nhìn Đoạn Tuấn Hiền, "Trở về đi thôi, có một số việc đã qua rồi." Đoạn Tuấn Hiền dĩ nhiên hiểu, anh chính là đột nhiên nghĩ đem Ngải Hiểu Giai bắt trở lại, anh bước nhanh đến phía trước rồi đẩy cô đến trên cửa, dùng sức hôn môi của cô, Ngải Hiểu Giai giùng giàng muốn Đoạn Tuấn Hiền buông cô ra, nhưng lại chẳng có tác dụng gì, anh hôn rất dùng sức, giống như là muốn đem cô ăn luôn.

Mặc dù Đoạn Tuấn Hiền hôn cô nhưng lại không thâm nhập vào trong, cho đến khi anh hôn Ngải Hiểu Giai tới mức không thở nổi thì anh mới thả cô ra.

Đoạn Tuấn Hiền nhìn kiệt tác của mình rồi cười "Tôi thật lâu cũng không có hôn em rồi, mặc dù tối nay có chút không đã, nhưng sau này tôi sẽ đòi lại nữa ." Ngải Hiểu Giai ngạc nhiên, anh nói gì? Về sau sẽ đòi lại?

Đoạn Tuấn Hiền lại cúi đầu, cô lại đề cao cảnh giác, trực tiếp che cái miệng nhỏ của mình lại không để cho anh hôn, Đoạn Tuấn Hiền lại buồn cười vén tóc của cô lên, ở trên cổ của cô hôn một cái thật mạnh, để lại một cái vết hôn.

"Đoạn Tuấn Hiền!" Anh lại còn dám làm như vậy, coi như lúc trước anh là chồng của cô, nhưng bây giờ bọn họ đã ly hôn.

"Đây là tuyên cáo em là của tôi." Đoạn Tuấn Hiền hài lòng nhìn cô, "Chờ khi tôi phát hiện màu sắc nó phai nhạt, thì tôi sẽ làm lại cái mới, cho nên em không cần phải trốn tôi."

Ngải Hiểu Giai hoàn toàn bị hành động của Đoạn Tuấn Hiền dọa sợ, như vậy cô làm sao dám ra cửa? Mặc dù đồ công sở là có cổ, nhưng mà ở chỗ này vẫn sẽ bị người ta nhìn thấy vết hôn .

"Đoạn Tuấn Hiền, rốt cuộc tại sao anh phải làm như vậy?" Cái gì là tuyên cáo cô là của anh ?

"Em đã không hiểu phải không?" Đoạn Tuấn Hiền nhìn thời gian, "Tôi phải về rồi." Sau đó Đoạn Tuấn Hiền đi thật, lưu lại Ngải Hiểu Giai đối mặt với một đống lớn nghi vấn, hoàn toàn không biết nên làm cái gì.

Lòng của Ngải Hiểu Giai vẫn còn nhảy loạn, bởi vì Đoạn Tuấn Hiền hôn, bởi vì hành động của anh, chỉ là tại sao Đoạn Tuấn Hiền lại làm như vậy đây? Là như cô nghĩ, hay đơn thuần chỉ là đùa bỡn? Cô không nghĩ ra.

Đoạn Tuấn Hiền chẳng lẽ không biết, anh hành động như vậy, sẽ làm cô không quay đầu được sao?

Ngải Hiểu Giai đi vào trong phòng tắm soi gương, ấn ký hồng hồng in ở trên cổ của mình, nghĩ tới Đoạn Tuấn Hiền mới vừa nói, cô đột nhiên cười, anh làm sao lại ngây thơ như vậy đây? Coi như ấn ký ở đây, cô cũng không nhất định là của anh .

Phòng làm việc, Ngải Hiểu Giai còn không có làm xong công việc, nhưng cô lại không có biện pháp để không suy nghĩ lung tung, vết hôn trên cổ đã bị cô dùng băng dán chặt, mặc dù cô bị mọi người hỏi thăm, nhưng lại giải thích rất tốt.

Ngài Hiểu Giai nhớ lại lúc học đại học, lúc bọn họ gặp mặt lần thứ hai, bởi vì Đoạn Tuấn Hiền hẹn cô, cô lại không xuất hiện, sau đó khi anh nhìn thấy cô thì vô cùng tức giận, liền ấn cô lên tường rồi cường hôn cô một hồi, nói muốn cô làm bạn gái của anh, khi đó cô cảm thấy anh cường thế rất đáng ghét, không chịu khuất phục, nhưng sau lại trở nên ngọt ngào.

Tối hôm qua cũng giống như vậy, chỉ là cô không có ghét như lần đầu tiên, ngược lại cảm thấy giống như bọn họ trở lại trước kia, chỉ là cho tới bây giờ Ngài Hiểu Giai cũng không hiểu, tại sao tối hôm qua Đoạn Tuấn Hiền làm như vậy?

Quản lý đi vào phòng làm việc, gõ một cái trên mặt bàn Ngài Hiểu Giai "Hiểu Giai, tôi muốn nói cho cô một tin tức tốt." "Tin tức tốt gì?" Ngài Hiểu Giai không mấy hứng thú, bởi vì tin tức tốt đều chỉ có lợi đối với công ty, đối với cô không dùng được.

Cùng một cái tổ viên khác nghe được quản lý nói thì vội vàng lại gần hỏi "Có tin tức gì vậy?" Quản lý khụ khụ hai tiếng nói "Tuần sau, tổng giám đốc phải đi Hongkong công tác, thuận tiện cũng muốn khảo sát thị trường bên kia, cho nên quyết định muốn dẫn một nhân viên phòng kế hoạch đi, mà cái nhân viên được tuyển chính là Hiểu Giai." Đi Hongkong công tác? Còn cùng Đoạn Tuấn Hiền? Ngài Hiểu Giai không cần nghĩ cũng biết đây là Đoạn Tuấn Hiền làm, chỉ là tại sao muốn đến Hongkong đây?

"Là tổng giám đốc tự mình nói?" Cô hỏi.

Quản lý bình thường đối với Ngài Hiểu Giai rất tốt, cảm thấy đây tuyệt đối là nhân tài, liền một mực đề cử cô trước mặt tổng giám đốc, không ngờ thật hữu dụng "Đúng vậy, tôi vừa mới từ phòng làm việc của tổng giám đốc xuống." "Thật tốt quá lão đại, tổng giám đốc tự mình mở miệng đề cử cô đi công tác cùng a." Cô gái cùng một người tổ viên khác thật vui mừng, lão đại tổ khác đều là nam, chỉ có lão đại bọn họ là nữ, vốn luôn bị người khác coi thường, hiện tại rốt cuộc có thể tự hào.

"Đúng vậy a, tôi còn cho rằng ở trong hội nghị lần trước, cô đã để lại ấn tượng không tốt với tổng giám đốc, nhưng lần này không tệ, tổng giám đốc tự mình bổ nhiệm cô." Quản lý đều toát mồ hôi lạnh vì cô a!

Nhưng mà đối với Ngài Hiểu Giai, điều này cũng không biết là tốt hay xấu, mặc dù đi Hongkong là vì công việc, nhưng còn ngoài giờ làm việc việc thì sao? Đoạn Tuấn Hiền muốn làm gì cô còn không biết.

"Thế nào cô giống như không quá vui mừng?" Cô gái nhìn Ngài Hiểu Giai không có phản ứng quá lớn nói.

Ngài Hiểu Giai cười cười "Không có tôi rất vui mừng, chỉ là đang tôi nghĩ tại sao phải chọn tôi mà thôi, như quản lý nói, tôi thiếu chút nữa thành danh sách đen rồi." "Đúng thế, chỉ là tổng giám đốc cũng nhìn trúng năng lực của cô mới có thể bổ nhiệm cô, nên chuẩn bị công việc, tuần sau lên đường, dự tính là Chủ nhật trở lại." Sau khi Quản lý phân phó xong, Ngài Hiểu Giai gật đầu cảm ơn quản lý.

Cô gái lại gần Ngài Hiểu Giai muốn nói buổi tối đi ăn mừng, thì điện thoại của Ngài Hiểu Giai liền vang lên.

"Như thế nào? Biết tin tức rồi sao?" Sau khi nhận điện thoại cô mới biết thì ra là Đoạn Tuấn Hiền, ngại vì có người đang đứng ở bên cạnh, Ngài Hiểu Giai cũng không dám nói gì "Ừ, đã biết." "Vui mừng không? đã thật lâu chúng ta chưa có trở về Hongkong." Anh cười nói.

Ngài Hiểu Giai cũng cười, mong đợi sao? Cô không biết nên nói là mong đợi hay là lo lắng đây, chỉ là cũng thật lâu cô chưa có trở về Hongkong rồi "Nhưng anh xác định anh không phải bởi vì chuyện riêng sao?" Cô có chút hoài nghi.

"Tôi xác thực là muốn đến Hongkong đi công tác, nhưng mà bởi vì muốn em đi theo tôi, cho nên cố ý tìm một lý do." Đoạn Tuấn Hiền rất thành thực nói.

Cô cũng biết là như vậy, Đoạn Tuấn Hiền căn bản là lấy công việc làm lý do thôi, Ngài Hiểu Giai có chút không vui nói: "Vậy tôi không đi." "Không được! Em phải đi, chuyện này đã thông báo cho mọi người, quản lý cũng biết chuyện, chuyện cũng đã sắp xếp xong rồi, không đi không được, thứ ba chính tôi chờ em ở sân bay, nếu không tôi liền đi đón em." Đoạn Tuấn Hiền tức giận rống to.

Ngài Hiểu Giai thiếu chút nữa thì muốn cúp điện thoại.

"Được rồi, biết, tự tôi sẽ đi." Sau đó Ngài Hiểu Giai cúp điện thoại.

Ở một bên nghe được một chút nội dung tiểu cô nương liền nở nụ cười hỏi Ngài Hiểu Giai "Có phải bạn trai hay không?" Mặt của Ngài Hiểu Giai đỏ lên, làm sao lại nghĩ là bạn trai đây?

"Không phải!" Cô kiên quyết nói.

"Xem cô khẩn trương kia, yên tâm, cho dù có cũng không làm sao, từ lúc tôi tới công ty đến bây giờ, cũng không có gặp qua cô nói chuyện điện thoại cùng bạn trai, đúng lúc đi nói chuyện yêu đương á." Tiểu cô nương buồn cười nói.

Ngài Hiểu Giai không tiếp tục giải thích gì nữa, nếu cô ấy biết mình đã sớm ly hôn, hiện tại lại có dính dáng cùng chồng trước thì nhất định sẽ rất kinh ngạc.

Ngài Hiểu Giai tự mình kéo hành lý đến sân bay, cô vốn cho rằng chỉ có một mình Đoạn Tuấn Hiền, nhưng lại phát hiện Lý Thái cùng Hàn Na cũng ở đây.

"Hiểu Giai, cô tới rồi." Lý Thái vui mừng nghênh đón.

Ngài Hiếu Giai có chút không hiểu tình huống bây giờ? Cũng chỉ là đi công tác, cũng không cần nhiều người đi như vậy chứ

Đoạn Tuấn Hiền mất hứng ngồi ở trên ghế, mà Hàn Na thấy Ngài Hiếu Giai tới, liền đứng lên chào hỏi "Cô chính là Hiếu Giai người mà Lý Thái luôn miệng nhắc tới sao? Không tệ nha." Ngài Hiếu Giai nhất thời cảm thấy lúng túng.

Lý Thái vội vàng giải vây "Cô không cần nói lung tung, đi sang bên chỗ Tuấn Hiền đi, chuẩn bị lên máy bay rồi." Ngài Hiếu Giai từ trong miệng Lý Thái biết được, vốn là Đoạn Tuấn Hiền đi ký Hợp đồng này, nhưng bị Hàn Na biết nên nhất định muốn đi theo, hơn nữa Mẹ Đoạn cũng lên tiếng, cho nên anh không có biện pháp, chỉ có thể để cho Hàn Na đi cùng, nhưng Hàn Na lại kéo Lý Thái đi theo, kết quả biến thành bốn người cùng đồng hành.

Ngài Hiếu Giai cảm thấy bốn người đồng hành cũng tương đối tốt, như vậy cô và Đoạn Tuấn Hiền sẽ không phải chung sống đơn độc, nhưng trong lòng cô lại có chút không vui! Ở trên máy bay bốn người ngồi cùng một hàng, nhưng Đoạn Tuấn Hiền cùng Ngài Hiếu Giai ngồi cùng bên, cô đối mặt với Lý Thái, Ngài Hiếu Giai liền có chút không biết nên làm sao, không phải cô không biết Lý Thái có tình cảm đối với mình, nhưng cô lại không để tâm.

Ngài Hiếu Giai nhìn về phía Đoạn Tuấn Hiền, chỉ thấy Hàn Na rất hưng phấn lôi kéo anh nói chuyện, nhưng từ đầu tới đuôi mặt Đoạn Tuấn Hiền cũng đen lại.

"Cũng không biết là chuyện gì xảy ra, đối mặt với nhiệt tình của Hàn Na như vậy, Tuấn Hiền lại có thể thờ ơ như vậy." Lý Thái phát hiện Ngài Hiếu Giai nhìn về phía hai người kia, liền cười nói.

Ngài Hiếu Giai biết, Đoạn Tuấn Hiền thật không thích Hàn Na, cho nên anh mới không có sắc mặt tốt, chỉ là Hàn Na có điều kiện tốt như vậy, tại sao anh lại không thích?

"Đó là chuyện giữa bọn họ, tôi không có hứng thú." Cô lạnh nhạt nói.

Lý Thái đột nhiên cảm thấy Ngài Hiếu Giai có chút thay đổi, nhưng lại giống như không có thay đổi.

Ngài Hiếu Giai thấy Hàn Na cảm điện thoại di động chụp cùng Đoạn Tuấn Hiền, trong lòng cô cảm thấy không thoải mái, cảm giác giống như đồ vật mình yêu thích bị người ta đoạt đi.

Đoạn Tuấn Hiền quay đầu nhìn về phía Ngài Hiếu Giai, đột nhiên phát hiện cô nhanh chóng quay đầu lại thì anh liền cười, Ngài Hiếu Giai chú ý tới anh, có phải cô nhìn thấy anh thân mật cùng người phụ nữ khác như vậy nên cô mất hứng hay không?

Sau khi máy bay vững vàng cất cánh, Đoạn Tuấn Hiền có ý cho Ngài Hiếu Giai một tín hiệu, để cô đi toilet cùng anh.

Ngài Hiếu Giai không dám, bởi vì tất cả mọi người đều ở chỗ này, nhưng Đoạn Tuấn Hiền lại thừa dịp lúc hai người kia nghỉ ngơi kéo cô ra ngoài, sau đó cô liền bị Đoạn Tuấn Hiền đẩy vào trong toilet nhỏ hẹp.

"Anh muốn làm cái gì? Bọn họ vẫn còn ở bên ngoài, hơn nữa hai người chúng ta chen chúc ở bên trong này, nếu bị người khác thấy thì sẽ không hay!" Ngài Hiếu Giai tức giận nói.

Sau khi cô tạm ngừng nói chuyện Đoạn Tuấn Hiền liền ngăn chặn môi của cô lại, Ngài Hiếu Giai rất ngạc nhiên.

"Không nên như vậy, buông tôi ra!" Ngài Hiếu Giai giãy giụa nói, nhưng toilet nhỏ như vậy, cô cũng không thể trốn đi đâu được.

Đoạn Tuấn Hiền to gan đưa đầu lưỡi chui vào trong miệng cô, trên chọc hàm răng cùng cái lưỡi thom tho của cô, bàn tay anh ôm chặt eo cô, anh mãnh liệt tấn công thiếu chút nữa làm cho cô không thể chống đỡ được, cho đến khi cô cảm giác thiếu đường khí, không thể thở được thì cô mới nhớ ra là phải đẩy anh.

Đoạn Tuấn Hiền buông cô ra, cô vội vã thở hổn hển tựa vào trên người của anh.

"Mới vừa rồi em đều để ý đến tôi đúng không?" Đoạn Tuấn Hiền nở nụ cười rất sâu rồi hỏi.

Ngài Hiếu Giai cũng biết nhất định là mình bị anh nhìn thấy, nhưng lại không thể thừa nhận "Tôi mới không có" "Vậy em biết hai người bọn họ cùng đi, nên không vui sao?" Mới vừa rồi Đoạn Tuấn Hiền không có cơ hội hỏi, hiện tại rốt cuộc anh có thể đơn độc ở cùng với cô rồi.

"Không có gì không vui, cũng chỉ là công việc mà thôi." Cô ngửi thấy mùi hương thật thoải mái ở trên người anh, sau đó cô đứng ngay ngắn nhìn anh.

Đoạn Tuấn Hiền nhìn gương mặt cô hồng hồng, liền dùng bàn tay bắt đầu vuốt ve, da của cô vẫn đẹp như thế, tựa như da của em bé vậy.

"Nhìn tôi thân mật cùng Hàn Na như vậy, em có ghen không?." Đoạn Tuấn Hiền muốn nghe được câu trả lời của cô.

"Vậy thì thế nào? Đó lại không phải là nhà tôi." Ngài Hiếu Giai tránh thoát tay của anh liền cách xa anh.

Ngài Hiếu Giai dĩ nhiên cảm thấy trong lòng không thoải mái, bởi vì tình cảm cô của đối với anh vẫn luôn không thay đổi, chỉ là coi như cô nói mình ghen thì có ích lợi gì, giữa bọn họ còn có thể trở lại lúc ban đầu sao? Coi như bây giờ Đoạn Tuấn Hiền hôn cô, cũng chỉ là ở trong đáy lòng anh, căn bản anh cũng không dám thừa nhận thân phận của cô.

"Không có, tôi không có ghen cái gì?" Cô không được tự nhiên nói.

Đoạn Tuấn Hiền ôm cô vào trong ngực "Mặc kệ em có ghen hay không, dù sao thì tôi cũng ghen, em không được đến gần Lý Thái, nếu không tôi sẽ ghen." Ngải Hiểu Giai có chút ngạc nhiên, anh sẽ ghen? Cô cho rằng Đoạn Tuấn Hiền chỉ cố ý đùa bỡn cô mà thôi, không ngờ anh thật sự đang ghen, vậy có thể giải thích hành động của anh, bởi vì anh quan tâm cô, đúng không?

"Tôi không có bất kỳ tình cảm nào đối với Hàn Na, em có thể yên tâm, nhưng mà tôi lại lo lắng em cùng Lý Thái, hẳn đối tốt với em như vậy, em sẽ thích hẳn sao?" Đoạn Tuấn Hiền nhẹ nhàng hỏi, trong giọng nói có chút không tự tin.

"Tuấn Hiền. . . ." Cô dĩ nhiên sẽ không thích Lý Thái, nhưng cô không biết nên nói như thế nào, cô còn có thể tiếp tục thương anh sao?

"Hiểu Giai, có một số việc không phải đã qua là có thể đi qua, nếu như trong lòng còn có tình cảm, coi như mình giấu được thì rồi cũng sẽ bị người khác biết được." Đoạn Tuấn Hiền biết cô không muốn nói, anh liền kéo khoảng cách của hai người, canh chừng nhìn cô.

Ngải Hiểu Giai hiểu, chỉ là cô muốn trốn tránh, cô không buông ra, cho nên cô lại không dám đến gần anh một bước. Đoạn Tuấn Hiền thở dài, vẻ mặt anh có chút bi thương "Thôi, tôi cho em thời gian, tôi đi ra ngoài trước." Đoạn Tuấn Hiền nói xong liền đi, để Ngải Hiểu Giai ở lại trong toilet, trong lòng cô không biết nên làm sao? Cô vẫn luôn thích Đoạn Tuấn Hiền, hiện tại cô biết cảm giác Đoạn Tuấn Hiền đối với cô cũng như vậy, nhưng nếu như bọn họ lại ở cùng nhau, vậy nhất định sẽ chọc cho Mẹ Đoạn bất mãn, đến lúc đó chuyện đã qua vẫn sẽ tái diễn, cô vẫn sẽ bị buộc rời đi.

Cô rốt cuộc nên làm cái gì? Lựa chọn trốn tránh Đoạn Tuấn Hiền sao? Ngải Hiểu Giai không nhận được khóc, tại sao cô lại làm cho cuộc sống của mình trôi qua khó khăn như thế này?

Đến Hongkong, Lý Thái liền đi nói chuyện làm ăn cùng Đoạn Tuấn Hiền, Hàn Na tự mình chạy đi chơi, chỉ để lại Ngải Hiểu Giai, cho nên anh liền đi xử lý công việc trước, đi khảo sát thị trường Hương Cảng.

Buổi trưa, Đoạn Tuấn Hiền gọi điện thoại cho cô, "Em đang ở đâu?" "Cửu Long." Ngải Hiểu Giai nhìn trên đường, quả nhiên nhiều năm như vậy vẫn không có thay đổi.

"Tôi đang ở Trung Hoàn, em muốn tới đây dùng cơm không?" Đoạn Tuấn Hiền lo lắng cô có làm việc mà quên ăn cơm hay không.

Từ Cửu Long đến Trung Hoàn vẫn có chút xa, bởi vì một bữa cơm, sau đó cô còn phải ngồi xe trở lại nơi này, Ngải Hiểu Giai quyết định vẫn là không muốn.

"Thôi, chính tôi tùy tiện ăn một chút ở bên này là được, chạy tới chạy lui lãng phí thời gian." "Được rồi, vậy em nhất định phải ăn cơm, nếu để cho tôi biết em để mình đói bụng, ngày mai tôi sẽ không cho phép em hành động đơn độc một mình." Đoạn Tuấn Hiền uy hiếp nói.

Ngải Hiểu Giai liền cảm thấy ấm lòng, những lời này mặc dù mang theo uy hiếp, nhưng lại tràn đầy quan tâm, Đoạn Tuấn Hiền cũng chỉ muốn để cho cô ăn cơm mà thôi.

"Biết." Cô mang theo tươi cười nói, sau khi cúp điện thoại xong Ngải Hiểu Giai mới biết, thì ra mình đã dần dần bắt đầu thói quen có sự tồn tại của Đoạn Tuấn Hiền cùng với sự quan tâm của anh rồi.

Ngải Hiểu Giai vòng vo đi hai con đường, cô tìm được quán trà mà thời sinh viên cô còn đi làm công khi đi học đại học ở Hongkong, không nghĩ tới đã bao lâu như vậy, mà quán vẫn còn, lão bản vẫn ở đây.

Bà chủ là một người rất dễ nói chuyện, rất nhiều hàng xóm láng giềng đều thích đến tiệm ăn, mà quán trà ở Hongkong có nhiều đêm không xuể, mỗi một gian đều có những nét riêng biệt, đây chính là đặc hữu văn hóa quán trà ở Hongkong.

Ngải Hiểu Giai đi vào trong tiệm, bà chủ cũng không ngần ngại đầu lên nói một câu hoan nghênh, cô đi tới trước mặt bà chủ chọn một ly trà sữa, lúc này bà chủ mới ngần ngại đầu lên, không ngờ bà chủ còn nhận ra được cô, dùng tiếng phổ thông nói: "Cô không phải là Hiểu Giai sao?" "Bà chủ, còn nhận ra được tôi à?" Ngải Hiểu Giai tại nơi lớn lên, cho nên vừa mở miệng chính là tiếng Việt - Quảng Đông "Dĩ nhiên, cô là nhân viên thứ hai trong tiệm của tôi ở vùng khác." Lão bản chào hỏi Ngải Hiểu Giai rồi ngồi xuống, cho phục vụ đem bữa ăn của cô lên.

Lão bản ngồi xuống trên ghế đối diện Ngải Hiểu Giai "Tại sao trở lại? Tôi cho rằng sau khi tốt nghiệp đại học cô sẽ trở lại Đài Loan làm việc." "Đúng vậy, tôi đến đây công tác, mấy ngày nữa còn phải trở về." Ngải Hiểu Giai rất ưa thích lão bản.

Lão bản hiểu "năm đó sau khi cô kết hôn cũng rất ít tới, thật là không muốn tới gặp tôi sao!" Ngải Hiểu Giai có chút ngượng ngùng, sau khi kết hôn cô ở khá xa, căn bản là không có biện pháp thường ngồi xe qua lại, hơn nữa bình thường cô cũng muốn đi học, sau khi tan lớp còn phải đi về nhà chăm sóc Đoạn Tuấn Hiền, cho nên cũng không có quá nhiều thời gian.

"Thật xin lỗi nha, sau khi kết hôn quả thật tôi có rất nhiều chuyện phải làm." "Vậy hai người không có xảy ra chuyện gì chứ? Hình như là năm năm trước, có một đoạn thời gian chồng cô thường bay tới Hongkong, còn đặc biệt đến ngồi trong tiệm, vẫn ngồi rất khuya mới đi, sắc mặt của anh ta vẫn luôn không tốt, tôi đã hỏi anh ta có chuyện gì xảy ra, nhưng anh ta chỉ hỏi tôi có biết cô ở đâu hay không? Tôi liền nói không biết." Lão bản đem chuyện năm đó nói cho Ngải Hiểu Giai.

Ngải Hiểu Giai rất kinh ngạc, năm đó Đoạn Tuấn Hiền vẫn luôn chờ cô ở chỗ này?

"Có phải các người xảy ra chuyện gì hay không?" Lão bản quan tâm hỏi.

Ngài Hiếu Giai lộ ra một tia cười khổ " năm năm trước Chúng tôi đã ly hôn." Lão bản hiền nhiên sớm đã hiểu "Coi như hai người ly hôn, nhưng hình như anh ta còn yêu cô." Ngài Hiếu Giai không hiểu, tại sao lão bản biết Đoàn Tuấn Hiền còn yêu cô?

"Trên thực tế mỗi một năm anh ta cũng đều tới nơi này, mặc dù chỉ ngồi ở chỗ này một chút, nhưng rất dễ nhận thấy anh ta muốn biết tin tức của cô, mà ở Hongkong anh ta chỉ biết cô ở nơi này, trừ tới nơi này chờ cô, anh ta không có bất kỳ biện pháp nào." Lão bản nói ra bí mật những năm này. d

Ngài Hiếu Giai rất kinh ngạc cũng rất cảm động, cô cho là sau khi bọn họ ly hôn, Đoàn Tuấn Hiền sẽ không quan tâm tới cô nữa, sẽ tức giận không muốn thấy cô, nhưng anh lại đi tìm cô, coi như phạm vi rất nhỏ, chỉ là đang đợi, nhưng Đoàn Tuấn Hiền vẫn đang đợi cô.

Ngài Hiếu Giai khổ sở khóc, tại sao mình lại biết muộn như vậy? Nếu như cô sớm biết Đoàn Tuấn Hiền đang đợi, cô đã sớm trở lại, lòng của cô vẫn không nén được cảm giác đối với anh, đối với anh còn yêu, cô bây giờ mới biết, thì ra hai người bọn họ còn yêu đối phương.

"Trong lòng của cô cũng không bỏ được anh ta không phải sao?" Lão bản cảm thấy hai người này đáng thương.

"Tôi không bỏ được, nếu như không phải giữa chúng tôi xảy ra trở ngại, tôi cũng sẽ không rời đi, nhưng cái trở ngại này quá mạnh mẽ, coi như hiện tại tôi trở về bên cạnh anh ấy , tôi cũng sẽ bị đuổi đi, tôi không xứng với anh ấy." Lời nói của Mẹ Đoàn năm đó còn vang vọng bên tai, cô không thể bởi vì thương anh mà phá hủy anh , Đoàn Tuấn Hiền có tiền đồ rộng lớn, nhưng cô không có gì cả.

"Nếu như đó là trở ngại thì chính là cô không dám bước lên trước ,đó cũng chỉ lấy cớ không phải sao? Lấy ra chút dũng khí đi lên để yêu không phải rất tốt sao? Chân ái không phải dễ dàng tìm được như vậy, cô nhất định phải quý trọng ." Lão bản khuyên Ngài Hiếu Giai để xuống những thứ không cần thiết. d

Coi như thật sự là lấy cớ, thì còn gia thế, tất cả thiên kim nhà giàu xuất hiện bên cạnh Đoàn Tuấn Hiền, cô thật có thể vượt qua được chướng ngại đó sao?

Chủ nhật, bốn người cùng đồng hành, mấy ngày nay Hàn Na tự chơi qua không biết bao nhiêu chỗ, nhưng vẫn la hét phải đi xem đại học Đoàn Tuấn Hiền trước kia một chút, Ngài Hiếu Giai lo lắng quan hệ của hai người sẽ bị người khác nhìn ra, nên đã nói không đi.

Nhưng cuối cùng cô vẫn không cưỡng lại được Đoàn Tuấn Hiền, nếu như cô không đi, Đoàn Tuấn Hiền cũng không đi, vậy chuyện giữa bọn họ vẫn sẽ bị người khác biết, Đoàn Tuấn Hiền cảm thấy, quan hệ của bọn họ có thể bị Hàn Na cùng Lý Thái biết hay không cũng không làm sao, anh chỉ muốn ôn lại cảm giác năm đó.

Hàn Na đi xem đại học mà Đoàn Tuấn Hiền đã học, cô bắt đầu suy nghĩ lung tung, có phải Đoàn Tuấn Hiền sẽ thay đổi cái nhìn đối với cô hay không, cho nên khi cô nói lên địa điểm, anh cũng đồng ý?

"Tuấn Hiền, anh học đại học ở đây đã từng yêu ai không?" Hàn Na thật tò mò, anh không giống các hoa hoa công tử, thời đại học chỉ nghĩ nói chuyện yêu đương, mặc dù cô vẫn chưa từng thấy qua Đoàn Tuấn Hiền thân mật cùng phụ nữ nào.

Đoàn Tuấn Hiền nhìn Ngài Hiếu Giai một cái, phát hiện mặt của cô đã không tự chủ đỏ lên.

"Đương nhiên là có, đó là người phụ nữ tôi cho rằng cả đời phải đối xử tốt với cô ấy." Đoàn Tuấn Hiền thẳng thắn nói. lòng của Ngài Hiếu Giai nhanh chóng dậy sóng, cả đời đều phải đối xử tốt? Anh thật nghĩ như vậy sao?

Hàn Na thật tò mò, rốt cuộc là một cô gái nào mới có thể lấy được lòng của Đoàn Tuấn Hiền?"Vậy hai người quen biết thế nào? Thế nào đi chung với nhau?" Lý Thái cũng có chút tò mò, bởi vì cho tới bây giờ Đoàn Tuấn Hiền cũng chưa có nói qua cuộc sống lúc đại học, hơn nữa lúc đi học ở nước Mỹ, thì bên cạnh anh cũng chưa có một phụ nữ nào, "Đúng vậy, chưa từng nghe anh nói." Ngài Hiếu Giai cảm thấy lúng túng, không có ai biết lúc đó hai người ở chỗ này quen biết.

"Ở trong sân trường quen biết, bởi vì tôi trốn lớp cho nên nhìn thấy cô ấy, cảm giác cô ấy rất cô độc, nhưng cô ấy lại mỉm cười nhìn lá cây trên sân, khi đó tôi liền cảm thấy cô gái này rất đặc biệt, cho nên mới đi tới gần cô ấy." Đoàn Tuấn Hiền dẫn bọn họ đi tới chỗ đó, kể rõ về chuyện xưa của anh cùng Ngài Hiếu Giai .

"Chúng tôi hàn huyên thật lâu, tôi chưa bao giờ biết tôi cũng có thể tán gẫu với một cô gái xa lạ lâu như vậy, lúc chúng tôi đi về, tôi nói ngày mai cô ấy cũng ngồi ở chỗ này chờ tôi, nhưng ngày thứ hai cô ấy lại không có tới, mà tôi lại chờ ở chỗ này một buổi chiều." "Vậy anh không tức giận sao? Lại có thể có người cho anh leo cây." Hàn Na nhìn Đoàn Tuấn Hiền bình thường đều sẽ nổi giận đối với cô, cô cũng không tin anh sẽ không nổi giận đối với cô gái kia.

Ngài Hiếu Giai cũng nhớ tới cảnh tượng Đoàn Tuấn Hiền tức giận tới tìm cô, tựa như một đầu gấu sư tử bị chọc giận, cô nở nụ cười nhạt nhòa. Cái nụ cười này của Ngài Hiếu Giai bị Lý Thái thấy được, hẳn có cảm giác người ngồi ở chỗ này năm đó chính là Ngài Hiếu Giai, chỉ là nếu đổi thành Lý Thái, anh cũng bởi vì nụ cười của Ngài Hiếu Giai mà thích cô, nhưng mặc kệ Lý Thái có tình cảm như thế nào đều không hữu dụng, Ngài Hiếu Giai vẫn rất xa lánh đối với anh .

"Dĩ nhiên tức giận, mấy ngày kế tiếp vì tìm kiếm cô ấy ở nơi nào mà tôi càng tức giận, chẳng qua là khi thật sự tìm được cô ấy, thấy cô ấy, thì toàn bộ lửa giận cũng không có, trong đầu tôi chỉ có một ý tưởng, tôi thích cô ấy rồi." Hàn Na không hiểu, cô gái kia đều không để ý tới anh , tại sao Đoàn Tuấn Hiền lại dễ dàng yêu đối phương như vậy, mà cô ấy là người yêu của anh sao, có phải đàn ông đều như vậy hay không? Chỉ có của mình thích mới gọi là thích, người khác thích mình thì chính là giả đấy?

"Ngày hôm đó tôi thổ lộ với cô ấy, cô ấy rất kinh ngạc, nhưng cuối cùng cô ấy vẫn khuất phục." Đoàn Tuấn Hiền nhìn Ngài Hiếu Giai, lộ ra một nụ cười

tà ác nói.

Ngài Hiếu Giai đỏ mặt, đó là bởi vì anh cường hôn cô, buộc cô phải đồng ý, cũng không phải là cô thật thích mới đồng ý.

Đây chính là mở đầu bọn họ gặp nhau rồi sau đó yêu nhau, ở trong trường học này nhớ lại rất nhiều hồi ức mà bọn họ đi chung với nhau, khiến Ngài Hiếu Giai cũng không khỏi thương cảm, nếu như lúc ấy bọn họ không có kết hôn, vẫn yêu nhau như vậy, đến thời điểm tốt nghiệp đại học, có phải sẽ khác hay không, vừa tốt nghiệp liền chia tay hay không? Đáng tiếc bọn họ bất đồng, bọn họ đến từ cùng một thành phố, bọn họ còn có thể gặp nhau, tựa như chuyện Đoàn Tuấn Hiền thu mua công ty cô. diễn

Lý Thái phát hiện nụ cười Đoàn Tuấn Hiền đối với Ngài Hiếu Giai, anh cảm thấy rất kỳ quái, nhưng lại không biết nơi nào không ổn. Hàn Na không muốn nghe, bởi vì cô cảm thấy trong lòng mình khó chịu, nghe Đoàn Tuấn Hiền nói chuyện xưa cùng cô gái khác, cô luôn không thoải mái.

"Chúng ta đi thôi." Hàn Na đùa bỡn đi trước.

Lý Thái muốn cùng Ngài Hiếu Giai sống vai đi, nhưng lại thấy Đoàn Tuấn Hiền đi tới bên người Ngài Hiếu Giai, cô thấy vậy liền tròn mắt nhìn Đoàn Tuấn Hiền một cái, đi về phía trước mấy bước, mà Đoàn Tuấn Hiền cũng đuổi theo ở đây phía sau.

Lý Thái có chút không dám tin tưởng hình ảnh mà mình thấy, không phải giữa bọn họ có cái gì chứ? Từ vừa mới bắt đầu, Đoàn Tuấn Hiền nói muốn đi công tác cùng Ngài Hiếu Giai, hẳn đã cảm thấy có cái gì không đúng, lúc nào thì hai người bọn họ lại thân mật như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Chưa Quá Hạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Mấy người định đi ăn cơm, nhưng bởi vì quy định ở Hương Cảng rất nhiều, vị trí đậu xe thường cách chỗ ăn cơm rất xa, cho nên bọn họ tùy chọn một nhà hàng gần đây.

Đoàn Tuấn Hiền phát hiện một chiếc bánh ngọt ở xe đẩy bên đường, vội vàng xin lão bán làm, Hàn Na cùng Lý Thái cũng không có ăn loại này, liền vội vàng hỏi đây là cái gì.

Đoàn Tuấn Hiền không có mở miệng, anh chỉ muốn mua cho Ngài Hiếu Giai ăn mà thôi, trước kia bọn họ thường ăn vặt như vậy, anh vốn không thích ăn những thứ này, nhưng bởi vì Ngài Hiếu Giai không bỏ được, cho dù như thế nào cũng muốn ăn đủ no, cho nên cô thường ở ven đường ăn mấy thứ linh tinh coi như một bữa ăn.

Ngài Hiếu Giai nhìn bánh trứng gà thật lâu chưa ăn, không ngờ Đoàn Tuấn Hiền còn nhớ rõ, nhớ rõ cô thích ăn những thứ gì.

"Loại đồ ăn ven đường này có thể ăn không? Không lo lắng không vệ sinh sao?" Hàn Na không dám ném thử, đồng thời cũng không dám tin tưởng Đoàn Tuấn Hiền sẽ ăn quán ăn ven đường.

Lão bán hiển nhiên nghe hiểu được tiếng phổ thông, mắt híp nói mấy câu, Ngài Hiếu Giai liền vội vàng nói.

"Thì ra cô cũng biết nói tiếng Việt ngữ." Lý Thái kinh ngạc, trước anh còn lo lắng cô một mình ở Hương Cảng sẽ bị lạc đường.

"Ừ, trước kia đã học qua." Ngài Hiếu Giai chợt cảm thấy hối hận, cô lại ở trước mặt họ biểu lộ ra.

Đoàn Tuấn Hiền cũng rất vui vẻ, cầm lên hai phần trứng gà một phần cho Lý Thái, sau đó cầm một phần khác, từ bên trong lấy ra lòng trứng gà nóng, đưa tới khướu miệng Ngài Hiếu Giai, Ngài Hiếu Giai cảm thấy lúng túng, tại sao anh có thể làm như vậy?

Cô đang muốn cự tuyệt, nhưng anh lại dùng tiếng Việt ngữ nói: "Không phải em rất thích ăn món này sao? Tôi chỉ mua hai phần, em phải ăn chung cùng tôi, em cũng chưa có ăn gì." Lão bán ở một bên cười không ngừng, nói hai người xứng đôi.

Lý Thái cùng Hàn Na hoàn toàn không nghĩ tới Đoàn Tuấn Hiền vì Ngài Hiếu Giai mà làm vậy, bọn họ rất kinh ngạc nhìn anh, mặc dù bọn họ nghe không hiểu lời của lão bán, nhưng từ nụ cười kia cũng có thể cảm giác được bọn họ là có tình cảm.

Ngài Hiếu Giai cự tuyệt không ăn "Đi thôi, lúc nữa là đến bữa ăn chính rồi, còn ăn những thứ đồ này làm gì." " không phải trước kia em rất thích ăn sao? Thật không muốn ăn sao?" Đoàn Tuấn Hiền cười uy hiếp nói.

Ngài Hiếu Giai cảm thấy rất lúng túng, rõ ràng có người khác đang ở đây, nếu tiếp tục như vậy mọi người sẽ biết quan hệ của bọn họ mất, nhưng nhìn nét mặt Đoàn Tuấn Hiền, thì dù người khác có biết hay không anh đều không sao cả.

"Tốt lắm, không làm khó em, ăn đi." Đoàn Tuấn Hiền mất hứng, Ngài Hiếu Giai rõ ràng không muốn công khai quan hệ của họ trước mặt mọi người, làm sao anh lại không biết.

Nhưng mà điều này cũng bởi vì quan hệ bọn họ còn chưa có xác định, nói ra cũng chỉ là quan hệ vợ trước cùng chồng trước mà thôi, nếu Ngải Hiểu Giai lo lắng như vậy, vậy hãy để cô danh chính ngôn thuận trở thành người phụ nữ của anh, như vậy cô sẽ không chạy trốn nữa.

Hàn Na tức giận đoạt lấy trứng gà từ trên tay Ngải Hiểu Giai, "Cái này là của tôi đấy." Ngải Hiểu Giai cảm thấy lời nói Hàn Na đồng thời muốn tuyên cáo, Đoạn Tuấn Hiền là của cô ta, trong lòng cô bắt đầu cảm thấy không thoải mái.

Lý Thái đem một ít bánh của mình đưa cho Ngải Hiểu Giai, "Ăn đi." "Cám ơn." Hiện tại cô không có tâm tình để ăn uống.

"Cô và Tuấn Hiền có chuyện gì vậy?" Lý Thái biết có vài lời không nên hỏi, nhưng anh không nhịn được.

Ánh mắt của Ngải Hiểu Giai toát ra một tia khổ sở, nhưng cô che giấu rất nhanh "Không có chuyện gì, anh ấy cũng chỉ là cố ý chinh tôi mà thôi, đại khái muốn kích thích Hàn Na." Là thế này phải không? Lý Thái nghĩ thầm Đoạn Tuấn Hiền đã sớm tỏ rõ là, không thích Hàn Na rồi, cho nên không thể nào anh đi dùng người khác để kích thích cô ta, rốt cuộc hai người có chuyện gì xảy ra đây? Ngải Hiểu Giai mới vừa toát ra vẻ mặt khổ sở là cái gì?

Lý Thái không muốn làm cho không khí quá kỳ quái liền nói "Hoá ra là như vậy, chỉ là cô giống như rất quen thuộc Hongkong, trước kia đã tới sao?"

"Đã tới một đoạn thời gian, Việt ngữ cũng là học khi đó." trong lòng Ngải Hiểu Giai thoáng thờ phào nhẹ nhõm, tối thiểu Lý Thái không có hoài nghi rồi.

"Thiệt là, tôi còn tưởng rằng có thể dẫn cô đi thăm quan, kết quả cô mới chính là chủ nhà, bấy giờ địa vị phải đổi lại rồi." Lý Thái khô khan nói.

Ngải Hiểu Giai cười nói "ngày mai chúng ta sẽ đi về, còn có thể đi chỗ nào chơi." "Đi theo cô nơi nào tôi đều cảm thấy thật vui." Lý Thái không hề kiêng dè mà nói, Ngải Hiểu Giai ngược lại có chút ngượng ngùng trả lời.

"Các người còn không đi nhanh lên một chút?" Đoạn Tuấn Hiền thấy hai người đi ở phía sau, chậm quá lại còn nói cười, anh cảm thấy không vui, vội vàng thúc giục, Ngải Hiểu Giai cùng Lý Thái chỉ có thể tạm ngừng nói chuyện với nhau vội vàng đuổi theo.

Ngải Hiểu Giai đang ở trong phòng thưởng thức cảnh đêm xinh đẹp ở Hongkong, lại bị tiếng chuông cửa cắt đứt, cô tiến lên mở cửa, lại thấy là Đoạn Tuấn Hiền.

"Đi với anh tới một chỗ." Đoạn Tuấn Hiền mang theo tia cười nói.

"Đi đâu?" Ngải Hiểu Giai không thấy hai người khác, chỉ có anh.

Đoạn Tuấn Hiền lôi kéo tay cô ra cửa nói "Đi thì biết."

"Không nên như vậy ..., nếu bọn họ đi ra thấy không tốt lắm." Cô cảm thấy rất kỳ cục, dù sao đây là nơi công cộng, cũng không phải là nơi riêng tư, ở chỗ này lòi lòi kéo kéo không tốt.

Đoạn Tuấn Hiền lại bình chân như vại nói "Bọn họ đã sớm ra ngoài, không có ở khách sạn." Đây mới khiến Ngải Hiểu Giai buông lỏng một chút, "Anh muốn làm cái gì? Tôi không muốn ra ngoài." Đoạn Tuấn Hiền cảm thấy Ngải Hiểu Giai quá phiền toái, nói quá nhiều, anh liền trực tiếp khom lưng bế cô lên "Không cần sao, dù sao hiện tại anh muốn cùng em đi ra ngoài." Ngải Hiểu Giai rất kinh ngạc, không ngờ anh sẽ đột nhiên ôm lấy mình, cô vì sợ hãi nên vòng tay ôm lấy cổ Đoạn Tuấn Hiền "Anh rất quá đáng, anh biết đoạn đường này sẽ có bao nhiêu người đang nhìn hay không?"

"Thấy thì đã sao, dù sao em cũng đã từng là vợ của anh, nhưng chỉ ôm như vậy thì có làm sao." Đoạn Tuấn Hiền không có chút nào ngại, Ngải Hiểu Giai đỏ mặt nhìn anh, có phải da mặt anh quá dày rồi hay không hả ?

Cửa khách sạn đã dừng một chiếc xe, Đoạn Tuấn Hiền trực tiếp đem cô nhét vào trong xe, sau đó lên xe lái đi, Hàn Na cùng Lý Thái mới vừa từ bên ngoài trở lại, đã nhìn thấy hai người bọn họ lên xe rồi đi.

"Bọn họ đi đâu?" Hàn Na hỏi Lý Thái.

"Không biết." Lý Thái cũng không hiểu.

Ban ngày sau khi Hàn Na thấy hành động thân mật của Đoạn Tuấn Hiền đối với Ngải Hiểu Giai, nhìn thấy Ngải Hiểu Giai đã cảm thấy ghét, hiện tại lại nhìn thấy bọn họ đơn độc hai người ra cửa thì rất không yên tâm, lập tức ngăn cản một chiếc xe muốn theo sau, Lý Thái cũng liền vội đuổi theo.

Đoạn Tuấn Hiền lái xe chở Ngải Hiểu Giai đến nơi trước kia anh đã từng cầu hôn cô, công viên Hải Dương.

Ngải Hiểu Giai không hiểu nhìn Đoạn Tuấn Hiền, tại sao muốn mang cô tới nơi này? Hơn nữa sau khi xuống xe cô thấy chung quanh đều đen kịt, cô có chút sợ, "Anh dẫn tôi tới nơi này làm gì?"

"Đương nhiên là có chuyện mới đem em tới." Đoạn Tuấn Hiền tiến lên nắm tay Ngải Hiểu Giai, đi tới cửa công viên.

Cách đó không xa Hàn Na cùng Lý Thái cũng đã chạy tới, không hiểu bọn họ làm cái gì, buổi tối lại chạy đến công viên Hải Dương, nơi này buổi tối cũng đã đóng cửa, bởi vì lo lắng không nghe được bọn họ nói gì, cho nên bọn họ nhanh chóng trốn phía sau xe Đoạn Tuấn Hiền.

Đoạn Tuấn Hiền đứng ở nơi anh đã từng cầu hôn cô, nắm tay Ngải Hiểu Giai thâm tình nhìn cô nói "Đây chính là nơi ban đầu anh cầu hôn em, em sẽ

không quên chứ?" Cô nhìn bốn phía "Dĩ nhiên không có quên, chỉ là hiện tại quá tối không thấy được mà thôi."

Đoạn Tuấn Hiền lập tức búng tay, đèn ở cửa công viên liền sáng lên, "Bây giờ nhìn rõ sao?" Ngải Hiểu Giai không nhịn được cười "Thấy rõ, nhưng rốt cuộc anh muốn làm gì?" Đoạn Tuấn Hiền trầm mặc nhìn cô một hồi lâu, thấy phải Ngải Hiểu Giai cũng không nói gì, anh mới mở miệng, "Anh muốn đem em trở về, anh muốn bắt đầu lại với em lần nữa." Ngải Hiểu Giai đối với việc Đoạn Tuấn Hiền đột nhiên tỏ lộ bị dọa sợ, lần nữa bắt đầu.

"Anh."

"Hiểu Giai, khi chúng ta gặp lại lần nữa, anh cảm thấy anh còn yêu em, mấy ngày nay trở lại đây, hồi tưởng những gì đã qua thuộc về hai người chúng ta, em không cảm thấy rất tốt đẹp sao? Anh không cảm thấy, ban đầu chúng ta không nên ở chung một chỗ, ngược lại anh lại cảm thấy đây là duyên phận, sau khi chúng ta ly hôn còn có thể gặp nhau còn có tình cảm, như vậy chính là duyên phận.

Đoạn Tuấn Hiền vẫn luôn biết tình cảm của mình, anh biết trong lòng mình không bỏ được Ngải Hiểu Giai, coi như sau khi ly hôn anh không có đặc biệt đi tìm cô, nhưng anh vẫn để ý đến cô.

Ngải Hiểu Giai đỏ mắt nhìn anh, anh còn yêu cô sao? Cô thật không thể tin được, cô cho rằng ban đầu ly hôn Đoạn Tuấn Hiền sẽ quên mất cô.

"Hiểu Giai, anh biết rõ ban đầu em ly hôn là bắt đắc dĩ, nhưng hiện tại anh đã có năng lực bảo vệ em, có thể để em vĩnh viễn ở dưới sự bảo vệ của anh." Đoạn Tuấn Hiền vượt khuôn mặt của cô nói.

Nước mắt Ngải Hiểu Giai chậm rãi chảy xuống, lời nói của Đoạn Tuấn Hiền rất đơn giản cũng rất động lòng người, nhưng cô vẫn không dám ném thừ, bởi vì cô thật sự không xứng với anh

"Không." Đoạn Tuấn Hiền ngắt lời cô "Không cho phép cự tuyệt anh ... anh có thể cho em thời gian thích ứng, nhưng đáp án phải là đồng ý." Đoạn Tuấn Hiền năm đó anh cũng bá đạo như thế, kết quả sau khi anh lấy cô về, cô vẫn bị mẹ Đoạn gây khó dễ, hôn nhân không được chúc phúc, kết quả cuối cùng vẫn là như vậy, Ngải Hiểu Giai không muốn trải qua một lần nữa, cô không chắc mình có thể hạnh phúc, nếu như không thể thì, mình lại có thể đứng lên lần nữa hay không, cô không có kiên cường như vậy.

Chung quanh rất an tĩnh, cho nên Lý Thái cùng Hàn Na nghe được rất rõ ràng đối thoại của hai người, không thể nào tin nổi bọn họ đã từng là vợ chồng, coi như đã ly hôn, nhưng hiện tại Đoạn Tuấn Hiền lại còn muốn hợp lại.

Hàn Na tức giận đùng đùng chạy ra, không đợi Ngải Hiểu Giai kịp phản ứng thì đã cho cô một cái tát.

Ngải Hiểu Giai giật mình bịt mắt, Đoạn Tuấn Hiền bắt được tay Hàn Na muốn hạ xuống lần nữa "Cô làm gì đấy?" Lý Thái cũng chạy tới vội vàng lôi kéo Hàn Na ra, Hàn Na khóc lóc nói: "Tại sao? Các người đã kết hôn, hơn nữa bây giờ còn muốn hợp lại, còn tôi đâu ? Tôi tính là cái gì?" Đoạn Tuấn Hiền trở lại bên cạnh Ngải Hiểu Giai, liền theo ánh đèn tra xét, phát hiện một bên má cô sưng đỏ, anh rất tức giận.

"Đáng chết, Hàn Na cô náo cái gì? Chúng tôi đã kết hôn thì thế nào? Đó là chuyện của chúng tôi, từ đầu tới cuối cô cũng không là cái gì, mặc dù mẹ tôi hết sức tác hợp hai chúng ta, nhưng mà tôi chưa từng thích cô." Ngải Hiểu Giai không ngờ Đoạn Tuấn Hiền sẽ nói đã thương người như vậy, nhưng Hàn Na xuất hiện cũng làm cho cô trở lại thực tế, Hàn Na mới là người thích hợp nhất với anh.

Hàn Na khóc đến lợi hại "Làm sao anh có thể đối với em như vậy?"

"Tôi vẫn luôn yêu Hiểu Giai, chuyện sáng hôm nay tôi đã nói, cô gái đó chính là cô ấy, cảm tình của tôi đối với cô ấy cho dù chúng tôi đã ly hôn thì vẫn luôn như vậy." Đoạn Tuấn Hiền rất tức giận hành động vừa rồi của Hàn Na, cô làm người phụ nữ của anh bị thương

"Có phải các người cảm thấy đùa bốn hai người chúng tôi rất thích hay không?" Lý Thái rất kinh ngạc, không ngờ hai người bọn họ có đoạn quá khứ sâu sắc như vậy, anh và Hàn Na có vẻ đặc biệt ngu xuẩn.

Ngải Hiểu Giai liếc mắt nhìn Đoạn Tuấn Hiền, liền hướng Lý Thái giải thích "Không có, chúng tôi không có đùa bốn hai người, chỉ là vốn không nên nhắc tới chuyện này." Đoạn Tuấn Hiền nghe lời nói của Ngải Hiểu Giai, anh đột nhiên cảm thấy đau lòng, không nên nhắc tới là có ý gì, cô không muốn hợp lại cùng anh sao? Hơn nữa tại sao cô gấp gáp muốn giải thích với Lý Thái như vậy?

"Đoạn Tuấn Hiền, anh thật là quá đáng." Hàn Na đau lòng rời đi, Lý Thái không yên lòng liền vội vàng đuổi theo.

Đoạn Tuấn Hiền đã không có tâm tình làm chuyện lãng mạn nữa rồi, bị Ngải Hiểu Giai làm mất hứng, anh cảm thấy muốn hợp lại cũng không phải chuyện đơn giản như vậy.

Ngải Hiểu Giai không biết nên làm sao, nhưng Đoạn Tuấn Hiền lại đi về phía xe, "Lên xe, đi về." Anh thế nào? Ngải Hiểu Giai không nghĩ quá nhiều liền lên xe, mà Đoạn Tuấn Hiền hiển nhiên bị Hàn Na phá hư tất cả, mà cảm thấy mất hứng, cả quãng đường về cũng không có mở miệng.

Trở lại công ty đi làm, Ngải Hiểu Giai vốn tưởng rằng có thể nhẹ nhõm so với thời điểm ở Hương Cảng, nhưng tâm tình cô vẫn nặng nề, trong đầu vẫn luôn nghĩ tới chuyện đã phát sinh ở Hongkong.

Đoạn Tuấn Hiền hẹn Ngải Hiểu Giai đi ăn cơm tối, cô ngồi xuống liền bắt đầu suy nghĩ lung tung, từ khi đi công tác ở Hongkong trở lại, lời nói của Đoạn Tuấn Hiền vẫn khiến Ngải Hiểu Giai trầm tư, đó là anh thật lòng sao? Thật ra thì anh vẫn không biết, từ sau khi nghe lời của lão bản quán trà nói, lòng của cô liền bắt đầu dao động, mặc dù cô muốn đem tình cảm của mình đối với Đoạn Tuấn Hiền giấu ở trong lòng, nhưng anh lại tỏ lộ làm cho lòng của cô không muốn ẩn giấu nữa.

Cô muốn yêu Đoạn Tuấn Hiền, nhưng mẹ của anh phải làm sao đây? Mẹ Đoạn vẫn sẽ xuất hiện ngăn cản, hơn nữa quan hệ giữa giữa bọn họ đã bị phá vỡ một lần rồi, nếu như một lần nữa không thành, cô cảm thấy mình thật không có biện pháp đứng lên nữa rồi.

"Hiểu Giai, mấy ngày nay em đã nghĩ rõ ràng sao?" mấy ngày nay Đoạn Tuấn Hiền suy nghĩ rất nhiều, cảm thấy Ngải Hiểu Giai phải cho anh một câu trả lời hợp lý, mặc kệ có đồng ý bắt đầu lần nữa hay không, thì cũng nên nói, Ngải Hiểu Giai buông dao nĩa trên tay xuống, nhìn anh nói "Đã hiểu rõ." Đoạn Tuấn Hiền có chút hưng phấn, "Đáp án kia phải"

Ngải Hiểu Giai cảm thấy phải khiến anh thất vọng "Về sau không nên nói những lời này nữa, bởi vì tôi không muốn." "Tại sao?" Đoạn Tuấn Hiền rất khiếp sợ, tại sao sẽ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Chưa Quá Hạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Ngải Hiểu Giai cố gắng để cho mình thoát nhìn như thật trấn định "Chúng ta cũng đã sớm kết thúc, tại sao cho tới bây giờ còn muốn nói như vậy? Coi như bây giờ anh nói yêu thích tôi, yêu tôi, nhưng mà tôi đã không có loại cảm giác đó rồi." lòng Ngải Hiểu Giai đang rỉ máu, cô không thể thương anh rồi.

Đoạn Tuấn Hiền cau mày, anh không có nghĩ qua lý do sẽ như vậy, đã không có cảm giác, Ngải Hiểu Giai thật không có một chút cảm giác đối với anh sao? Vậy tại sao cô ấy lại khóc? Tại sao cô lại cảm giác khổ sở chứ? đi

"Vậy ngày đó tại sao em khóc? Không phải bởi vì cảm động sao?"

"Dĩ nhiên không phải, tôi chỉ đang suy nghĩ, nếu như nói những lời đó sớm mấy năm, có lẽ kết quả sẽ không như vậy." Cô nhìn anh nói.

Sớm mấy năm? bây giờ anh hối hận, nhưng coi như gặp được sớm mấy năm, Đoạn Tuấn Hiền cũng sẽ không giống như bây giờ, đi qua nhiều năm như vậy mới phát giác được tình cảm còn sâu như vậy .

Đoạn Tuấn Hiền nhớ tới ngày đó, cô gấp gấp giải thích cùng Lý Thái "Là bởi vì Lý Thái sao? Em đã thích Lý Thái rồi?" Tại sao kéo người khác vào?

"Không phải, chuyện này không có bất kỳ quan hệ gì cùng Lý Thái, tôi chỉ không muốn tiếp tục với anh." Mặc dù trong lòng Ngải Hiểu Giai của rất muốn, nhưng vẫn không dám, bây giờ Đoạn Tuấn Hiền còn không đến ba mươi tuổi, còn có tiền đồ, có thể biết rất nhiều người, kết giao với rất nhiều bằng hữu, buôn bán cũng sẽ tăng mạnh, nếu người khác hỏi thân thế vợ mình thì anh nhất định sẽ mất thể diện , cô không xứng với anh, cũng không muốn khiến Đoạn Tuấn Hiền mất thể diện, anh đáng giá tốt hơn.

"Tại sao em đã không còn yêu tôi rồi ?" bàn tay Đoạn Tuấn Hiền đã nắm thành quả đấm, cổ nén lửa giận cùng đau lòng hỏi cô.

Thật ra thì cô vẫn thích, vẫn luôn yêu anh, chỉ là không dám yêu mà thôi, Ngải Hiểu Giai thờ dài nói "Chuyện đã qua lâu rồi, tình cảm sẽ theo thời gian mà biến hóa, không có ai có thể vĩnh viễn yêu một người ."

"Anh có thể!" Đoạn Tuấn Hiền cũng từng hứa hẹn điều này.

"Nhưng tôi không thương anh ." Ngải Hiểu Giai nói, đồng thời cũng độc ác đối với chính mình.

Đoạn Tuấn Hiền cảm thấy thất bại, không ngờ sau khi hai người tách ra, muốn ở chung một chỗ thật khó khăn."Em thật không muốn suy nghĩ nữa sao?"

"Tôi suy nghĩ xong rồi." Ngải Hiểu Giai nói khẳng định.

Đoạn Tuấn Hiền mặc dù rất tức giận, nhưng không có nổi giận với cô, chẳng qua là cảm thấy giống như lúc anh thấy tờ giấy kia mà thôi. đi❖đàn-lê-quý❖đón

Ngải Hiểu Giai không ngồi được nữa, giống như chung quanh không có đường khí vậy"Tôi còn có chút việc, đi trước." Đoạn Tuấn Hiền không có một chút ý tứ giữ lại, chỉ nhìn bóng lưng cô rời đi, tâm đã đau đến không có biện pháp hít thở, trước kia bởi vì trên tờ giấy viết cô yêu người khác, đau đớn thật lâu, sau bởi vì giải trừ hiểu lầm mới đem vết thương đào lên, nhưng hiện tại thì giống như bị cô đâm một dao.

Anh cũng nên buông tha cô sao? Nhưng lòng của Đoạn Tuấn Hiền vẫn chấp nhất .

Ngải Hiểu Giai ra cửa liền lên tắc xi, che ngực liền bắt đầu khóc rống, cô thật có thể không yêu đơn giản như vậy sao? Nhưng mình thật không xứng với anh, cô căn bản cũng không xứng đáng đứng ở bên cạnh anh. đi

Những ngày qua nước mắt Ngải Hiểu Giai sắp chảy khô, mỗi đêm cô đều sẽ khóc, muốn nhịn cũng không có cách nào, mỗi ngày cô đều tan việc rất

sớm, cô muốn tránh Đoạn Tuấn Hiền, bởi vì cô không muốn cho anh phát hiện mình cự tuyệt anh, sau đó lại khổ sở.

Đột nhiên điện thoại của cô vang lên, là Lý Thái.

"Sau khi tan việc có rảnh không? Tôi muốn hẹn cô đi ăn cơm."

Ngài Hiếu Giai do dự, tại sao Lý Thái phải gặp cô? Anh không phải bởi vì chuyện đã xảy ra ở Hongkong, cũng không có tìm cô rồi sao?

"Phó tổng, có chuyện gì không?"

Lý Thái nghe một tiếng Phó tổng, thì biết rõ cô đang lạnh nhạt với mình, là bản thân anh suy nghĩ nhiều quá.

"Muốn cùng cô nói chuyện một chút."

Ngài Hiếu Giai không phải rất nguyên ý, nhưng hiện tại chỉ có Lý Thái biết cô và đoạn Tuấn Hiền đã kết hôn, hơn nữa còn có thể nói với người khác "Được rồi, tan việc thì gặp." Sau khi tan việc, Ngài Hiếu Giai liền chờ Lý Thái tại cửa công ty, Lý Thái vừa thấy cô liền để cho cô lên xe, sau đó chờ cô đi tới một nơi có không khí thật tốt, trong khoảng thời gian này tinh thần Ngài Hiếu Giai không phải rất tốt, cho nên cũng ăn không vô thứ gì.

"Mới mấy ngày không thấy cô...cô cũng gầy thành ra như vậy rồi, còn tiếp tục ăn salad sao?" Lý Thái mất hứng nói.

"Nhưng mà tôi lại ăn không vào cái khác."

Lý Thái vội vàng giúp cô chọn đồ ăn thích hợp với cô.

Ngài Hiếu Giai cảm thấy, nếu như Lý Thái không có cảm giác đối với cô, có lẽ bọn họ sẽ trở thành bạn rất thân, giống như hồng nhan tri kỷ như vậy.

"Lần trước thật xin lỗi, che giấu các người chuyện tôi cùng tổng giám đốc đã kết hôn." Ngài Hiếu Giai biết Lý Thái mời cô ăn cơm chính là muốn nói tới chuyện này, cô cũng chỉ có thể nói xin lỗi, chuyện riêng vốn không nên nói cho người khác quá nhiều.

Lý Thái nhìn mắt cô sưng đỏ, không phải cô và Đoạn Tuấn Hiền xảy ra chuyện gì chứ?

"Tôi tức giận, giận hai người đều không nói, làm hại tôi như một thằng ngốc vậy" Thật ra thì Lý Thái đã sớm không tức giận, sau khi trở về, anh an ủi Hàn Na khóc thì đã suy nghĩ rất nhiều, đó dù sao cũng là chuyện của hai người, bọn họ không muốn nói cũng là bình thường, dù sao ly hôn cũng không phải là chuyện về vang gì, bất quá anh và Hàn Na một người thích một người, lại biết được bọn họ đã từng là vợ chồng, cảm giác kia vẫn là rất kỳ quái.

Ngài Hiếu Giai áy náy.

"Chỉ là cô yên tâm, bây giờ tôi đã tha thứ cho hai người, dù sao hai người chỉ không muốn nói đến chuyện riêng mà thôi, chẳng qua tôi nhìn đoạn thời gian này, ánh mắt Tuấn Hiền nhìn tôi tràn đầy oán hận, chẳng lẽ cô không có tiếp nhận anh ta sao?" Theo đạo lý nói, rất nhiều người sau khi ly hôn muốn hợp lại, đêm hôm đó Đoạn Tuấn Hiền cũng thổ lộ với cô, cô cũng cảm động đến khóc, chẳng lẽ bọn họ còn không có hợp lại sao?

Ngài Hiếu Giai lắc đầu một cái, "Tôi cự tuyệt."

"Tại sao cự tuyệt? ban đầu các người ly hôn là vì lý do gì?" Lý Thái rất kinh ngạc.

"Thật ra thì tôi cũng không biết, là tôi tự ti thôi." Ngài Hiếu Giai âm thầm cười.

Lý Thái thấy nụ cười cô liền cảm thấy đau lòng.

"Chúng tôi không được cha mẹ chúc phúc, tôi vốn là cô nhi, thời điểm kết hôn là tự mình hành động, cho nên mẹ của anh ấy rất phản đối, ngay cả sau khi chúng tôi tốt nghiệp về nhà, bà đều không có cho tôi sắc mặt tốt, tôi cho rằng chỉ cần tôi đối tốt với bà, mà có thể thay đổi tất cả, nhưng sự thật chứng minh mặc kệ tôi làm thật tốt, nếu không có gia thế, thì cũng chẳng có tác dụng gì.

Thật ra thì mẹ anh nói không sai, tôi không có gia thế, đúng là không có cách nào giúp đỡ cho anh ấy, cho nên cuối cùng tôi nghe lời mẹ anh, quyết định ly hôn." Ngài Hiếu Giai bình tĩnh nói.

Lý Thái nghe mà đau lòng, thì ra ban đầu hai người ly hôn không phải bởi vì tình cảm của hai người bất hòa, mà bởi vì mẹ Đoạn Tuấn Hiền, lời nói mẹ Đoàn trong lòng Ngài Hiếu Giai càng lúc càng lớn, kết quả làm cho cô sinh ra tự ti nhiều hơn, buộc cô rời đi Đoạn Tuấn Hiền.

"Vậy bây giờ cô vẫn thích anh ta sao?"

Ngài Hiếu Giai do dự, mình có thể thừa nhận sao? Mặc kệ cô có yêu đoạn Tuấn Hiền hay không, nhưng cô vẫn không có thừa nhận qua.

Lý Thái nhìn ra được, Ngài Hiếu Giai nhất định còn yêu Đoạn Tuấn Hiền, nhưng không thừa nhận mà thôi, bằng không thời điểm cô nói những lời này, trong đôi mắt cô cũng sẽ không mang theo ưu thương.

"Thật ra thì cô cũng biết tôi thích cô đi." Lý Thái đột nhiên nói.

Ngài Hiếu Giai có chút băn khoăn, mình căn bản là không có biện pháp đáp lại tình cảm của hắn.

"Tôi có thể buông tay, nhưng cô nhất định phải hạnh phúc."

Ngài Hiếu Giai trầm mặc nhìn Lý Thái, hạnh phúc? Nói dễ vậy sao?

"Tôi cũng đã từng cho rằng tôi lấy được hạnh phúc, nhưng trên thực tế hạnh phúc, cho tới bây giờ cũng chưa có liên quan cùng tôi." Cô cảm thấy thật khổ sở.

Lý Thái lại an ủi cô nói: "Đã thấy thì nó sẽ lại đến, hơn nữa hạnh phúc của cô vẫn luôn ở trên tay Tuấn Hiền." Ngài Hiếu Giai không hiểu, hạnh phúc của cô làm sao có thể sẽ ở trên tay Đoàn Tuấn Hiền? Cô chính là từ bên cạnh anh rời đi.

"Tại sao anh nói như vậy?" Cô hỏi.

"Tuấn Hiền yêu cô, cô cũng biết, bây giờ Tuấn Hiền đã có năng lực bảo vệ cô, tại sao cô không đồng ý đây?" mặc dù Lý Thái rất thích Ngài Hiếu Giai, nhưng nếu cô đi cùng với chính mình không vui, vậy cũng không được.

"Có lúc hạnh phúc chính là việc rất đơn giản, trong quá khứ vui vẻ, hiện tại cũng sẽ vui vẻ, cho dù đã từng bởi vì một ít chuyện tách ra, nhưng vẫn còn yêu, chỉ là bị lờ đi mà thôi, nếu như cô thật sự thương anh ta, vậy còn chờ cái gì" Lý Thái nói rất có đạo lý, những lời này đều rõ ràng rành rành, chỉ là Ngài Hiếu Giai vẫn không nghĩ rõ ràng.

"Về thân thể của cô, thật ra thì có rất nhiều người có tiền, vợ con của họ cũng không nhất định phải có gia thế gì, nhưng họ lại có hạnh phúc, nếu như cô vẫn lo lắng cái vấn đề này, vậy cô sẽ càng ngày càng không có tự tin." Ngài Hiếu Giai thật không có tự tin, bởi vì Đoàn Tuấn Hiền là đứng ở trên cao, mà cô chỉ đứng ở dưới, thì cũng không có biện pháp.

Chẳng qua nếu hai người bọn họ thật tâm yêu nhau, vậy có phải tất cả đều không sao hay không, ngay cả mẹ Đoàn muốn đuổi người, mình cũng nên dừng cảm đối mặt, chỉ cần tin tưởng Đoàn Tuấn Hiền yêu cô, tin tưởng anh sẽ bảo vệ cô tốt?

"Tôi thừa nhận là tôi thương anh ấy, nhưng mà tôi lại lo lắng tôi còn tự ti, mà bị mẹ anh ấy phản đối." Cô đã thử qua một lần.

Lý Thái cười, "Cô chỉ cần tin tưởng Tuấn Hiền là tốt, tin tưởng anh ta sẽ luôn cầm lấy tay cô." Ngài Hiếu Giai cũng cười theo, đúng vậy! Tin tưởng anh là được.

Chỉ là ngài Hiếu Giai cảm thấy rất kỳ quái, tại sao Lý Thái giúp cô đây? Mà không phải trợ giúp Hàn Na "Tại sao anh không giúp Hàn Na?" "Nếu như hai người các người là thật tâm yêu nhau, tôi dám đem Hàn Na vào, thì chính là phá hư chuyện của hai người rồi, chuyện này tôi không làm." Lý Thái cũng không phải là người xấu, anh suy nghĩ rất thoáng.

Ngài Hiếu Giai rất cảm kích, đối với lời nói Lý Thái cũng cảm thấy rất được, cô nên vì mình mà suy nghĩ rồi, ban đầu đã bỏ đi qua, mặc dù nói không biết lần này hai người bọn họ sẽ ở cùng nhau bao lâu, dù sao còn có thể yêu thích nhau, thì chính là duyên phận, cô nên nắm chặt.

"Cám ơn anh, anh làm cho tôi hiểu ra rất nhiều."

"Cô hiểu là tốt rồi, dù sao tôi làm người tốt rồi." Lý Thái không hiểu, tại sao mình có thể hào phóng như vậy đây? Hai người nhìn nhau cười, bọn họ chỉ có thể làm bằng hữu.

Trong căn hộ Đoàn Tuấn Hiền tràn đầy mùi rượu nhàn nhạt, mà anh đang ngồi trên đất uống rượu, bình thường Đoàn Tuấn Hiền sẽ rất ít khi uống rượu mình cất giữ, nhưng kể từ lúc tan việc thấy ngài Hiếu Giai và Lý Thái cùng nhau rời khỏi, tim của anh tựa như lửa đốt, vốn cho là về nhà tắm, ngủ một giấc sẽ không có việc gì, có thể làm như không thấy gì cả, nhưng vẫn không biện pháp đè nén lửa giận.

Đoàn Tuấn Hiền rất tức giận, tại sao Ngài Hiếu Giai không thừa nhận mình thích Lý Thái trước mặt anh, nhưng lại bí mật đi cùng Lý Thái khi tan việc? Cô rõ ràng thích còn không thừa nhận, lòng của cô đã sớm nghĩ tới Lý Thái rồi.

Đoàn Tuấn Hiền cảm thấy rất khổ sở, anh cũng chỉ muốn bắt đầu lần nữa, làm sao lại khó khăn như vậy?

Trong lúc bắt chợt điện thoại di động vang lên, là Ngài Hiếu Giai, anh có chút phiền não, không muốn nhận, cô đều đã có người khác, còn tìm anh làm cái gì? Nhưng Đoàn Tuấn Hiền vẫn nhận, anh không cách nào bỏ rơi cô.

"bây giờ anh đang ở đâu?" Ngài Hiếu Giai dừng một chút sau hỏi.

"Ở nhà." Cô muốn gặp anh sao?

Sau khi Ngài Hiếu Giai suy nghĩ một chút "Vậy nhà anh ở đâu? Tôi đi tìm anh, tôi có việc muốn nói với anh." Đoàn Tuấn Hiền còn tưởng rằng, lời cô nói ngày đó cũng không tính, nhưng tới nay cô lại có thể chủ động gọi điện thoại cho anh, còn đến nhà anh nói chuyện với anh một chút.

Đoàn Tuấn Hiền không do dự quá lâu, nói địa chỉ nhà anh cho cô, Đoàn Tuấn Hiền liền bắt đầu thu thập phòng khách nhà mình, đem rượu đỏ đã uống gấu ở phòng bếp.

Cũng không lâu lắm, Ngài Hiếu Giai liền xuất hiện ở cửa nhà Đoàn Tuấn Hiền.

"Hi." Ngải Hiểu Giai mỉm cười nhìn anh .

Đoạn Tuấn Hiền cảm thấy cảnh tượng như vậy khá quen, giống như lần trước anh tới nhà cô chính là như vậy.

Vừa vào cửa Ngải Hiểu Giai đã ngửi thấy mùi rượu "Anh uống rượu?"

Đoạn Tuấn Hiền vẫn còn tức chuyện xảy ra lúc tan việc, cho nên trực tiếp ngồi trên ghế sa lon nói "Đây là nhà tôi, tôi uống rượu thì thế nào?" Ngải Hiểu Giai chu cái miệng nhỏ nói "Uống rượu đối với thân thể không tốt.

"Ai cần em lo?" Đoạn Tuấn Hiền biết lòng dạ mình hẹp hòi, nhưng ai bảo cô làm anh tức giận đây? Ngải Hiểu Giai nghe được anh nói có vẻ có chút luống cuống, anh đang tức giận, tại sao tức giận?

"Tôi quấy rầy đến anh thật sao? Vậy tôi rời đi vậy." Cô có chút khổ sở, lúc nào thì cô lại không được hoan nghênh, anh nghe được cô phải đi, Đoạn Tuấn Hiền lại không bỏ được, liền vội vàng tiến lên ôm lấy cô từ phía sau lưng "Chớ đi, anh sai lầm rồi, về sau anh sẽ không uống rượu." Ngải Hiểu Giai khổ sở khóc "Thật xin lỗi, không phải em muốn quấy anh, em biết rõ em đã không có tư cách rồi." "Đưa cốc, trên cái thế giới này, chỉ có em mới có tư cách trông nom anh nhất." Đoạn Tuấn Hiền có chút ngạc nhiên Ngải Hiểu Giai không có đẩy anh ra, ngược lại bởi vì lời anh nói mà khổ sở.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Chưa Quá Hạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Anh xoay người cô lại, giúp cô lau nước mắt nói "Nói đi, Em tìm anh có chuyện gì?" Ngải Hiểu Giai ngẩng đầu lên, rồi lại có chút xấu hổ cúi đầu xuống.

"Em rốt cuộc muốn nói gì với anh ?" Anh giữ lấy khuôn mặt của cô hỏi.

"Em muốn đem lời đã nói ngày đó với anh thu hồi lại, ngày đó em nói quá rồi, thật ra thì em căn bản cũng không có cân nhắc qua, hiện tại sau khi suy nghĩ kỹ, em đã có đáp án mới." Ngải Hiểu Giai nói xong liền đỏ mặt, bởi vì nói như vậy giống như cô đang tỏ lộ với anh vậy, mà cô cho tới bây giờ cũng chưa có tỏ lộ trước bất kỳ ai.

Đoạn Tuấn Hiền vui mừng nhìn Ngải Hiểu Giai, đáp án mới?

"Nói mau, đáp án là gì?"

Mau? Ngải Hiểu Giai trừng mắt liếc anh một cái, còn lựa chọn tốc độ nói chuyện bình thường.

"Thật ra thì thời điểm ở Hương Cảng, em có trở về tìm lão bản quán trà, cho nên em biết rõ anh hàng năm cũng đến chỗ đó, cũng biết lòng của anh đối với em, anh thật rất quan tâm em, lão bản làm cho em cảm thấy hiểu ra nhiều điều, thật vất vả lấy được chân ái phải biết quý trọng." Ngải Hiểu Giai vòng chắc hông của Đoạn Tuấn Hiền, thâm tình nhìn anh nói "Chỉ là để cho em hiểu, cũng làm cho em thay đổi lựa chọn là Phó tổng, anh ấy mới vừa nói rất nhiều với em, anh ấy để cho em biết, nếu như em không làm như vậy, thì sẽ mất đi hạnh phúc, anh ấy còn nói cho em biết, hạnh phúc của em vẫn luôn ở trong tay anh." Đoạn Tuấn Hiền đã kinh ngạc không nói được ra lời, thì ra mới vừa rồi bọn họ đi ra ngoài là nói chuyện này, cũng bởi vì lời nói Lý Thái, khiến Ngải Hiểu Giai tới tìm anh .

"Vậy ý của em là."

Ngải Hiểu Giai khẽ mỉm cười, "Nếu như ý nghĩ bây giờ của anh còn giống như lần trước, vẫn thích em mà nói..., vậy chúng ta có thể thử lại lần nữa." Đoạn Tuấn Hiền trầm mặc hồi lâu, vẫn luôn nhìn cô, Ngải Hiểu Giai cảm thấy khổ sở, không phải là đã qua nên không có hiệu quả đi?" Anh đã bỏ cuộc rồi sao? Đã quyết định không yêu em đúng không?" Cô nóng nảy hỏi, trong lòng còn co rút đau đớn , đáp án chẳng qua là chậm, anh tính toán cứ thế từ bỏ?

"Anh thật không cần em nữa sao?" Ngải Hiểu Giai lo lắng nhìn Đoạn Tuấn Hiền.

Nhìn cô gấp đến muốn khóc, Đoạn Tuấn Hiền chỉ có thể cười ôm cô vào trong ngực, "Ai nói anh bỏ cuộc? anh vui mừng còn không kịp, anh chỉ là bị hù sợ." Đối với anh mà nói, cô nói thử lại một chút, chính là đồng ý muốn ở chung một chỗ cùng anh lần nữa, chẳng qua Đoạn Tuấn Hiền muốn xác định có phải cô lừa anh hay không, nhưng sự thật chứng minh đây là sự thực, cô nói thật.

Em thật xác định muốn bắt đầu lại cùng anh sao?"

Ngải Hiểu Giai rất khẳng định gật đầu, "Ừ, em xác định."

"Anh có chút lo lắng, mấy ngày trước em cũng nói đã nghĩ rõ, nếu em đi mấy ngày lại thay đổi chủ ý thì làm thế nào?" Đoạn Tuấn Hiền rất lo lắng cái vấn đề này.

"Yên tâm đi, lần này em không thay đổi." Anh đang giễu cợt cô sao?

"Tại sao em nghe lời của bọn họ liền thay đổi?" Đoạn Tuấn Hiền vuốt mái tóc dài của cô, hưởng thụ cảm giác cô ở trong ngực .

Ngài Hiếu Giai ngẩng đầu nhìn anh nói "Cổ lệ giữa chúng ta thật là có duyên phận, nếu như duyên phận muốn cho chúng ta ở chung một chỗ, vậy thì ở chung một chỗ thôi." Ngài Hiếu Giai không biết kết quả sẽ như thế nào, nhưng mà hiện tại cô muốn, chỉ cần hiện tại cô còn có thể ở bên cạnh anh là tốt rồi. Đoạn Tuấn Hiền cực kỳ cao hứng, vốn đang cho là cô thích Lý Thái rồi, không ngờ từ đầu tới đuôi cô vẫn thích mình, hơn nữa bây giờ cô còn đồng ý bắt đầu lần nữa với anh, đây là một tin tức vô cùng tốt.

Đoạn Tuấn Hiền cúi đầu hôn lên môi của cô, hôn môi của cô thật sâu, giống như tuyên thệ mình không thể không có cô, nhất định phải lấy được cô, anh giống như là đang tỉ mỉ thưởng thức một món ngon, Đoạn Tuấn Hiền lấy đầu lưỡi phác hoạ môi của cô, cuối cùng vui vẻ thăm dò vào trong miệng cô, đầu lưỡi nếm được hương vị ngọt ngào cùng nước miếng của cô.

Mất đi cô năm năm này, anh mới biết mình lệ thuộc vào cô đến cỡ nào.

"Ừm." Ngài Hiếu Giai đáp lại nụ hôn của anh, cái lưỡi của cô dây dưa với anh .

Đoạn Tuấn Hiền ôm cô đi về hướng phòng ngủ, Ngài Hiếu Giai kinh ngạc nhìn anh nói "Anh muốn làm gì?" "Em cũng biết mà." Anh cười tà nói.

"Không cần, quá nhanh, em chỉ tới nói cho anh biết chuyện này mà thôi, bây giờ nói xong em phải về nhà rồi." Cô vội vã muốn tránh thoát ngực của anh, cô còn không có chuẩn bị xong.

Nhưng Đoạn Tuấn Hiền lại đem cô áp đảo ở trên giường "Vậy cũng không được, đây là trừng phạt vì ngày đó em đã trả lời anh như vậy, em biết bởi vì những lời đó của em, làm cho anh khổ sở như thế nào không? Hơn nữa anh mới vừa gặp em cùng Lý Thái tan việc cùng nhau, lòng của anh cũng giống như bị lửa thiêu, làm hại anh về nhà uống rượu, đây tất cả đều là bởi vì em." Ngài Hiếu Giai âm thầm cảm thấy vui vẻ, thì ra Đoạn Tuấn Hiền quan tâm cô như vậy.

"Đó là vấn đề của anh không liên quan gì tới em, em lại không có lỗi."

"Anh mặc kệ, dù sao anh chính là muốn em ." Đoạn Tuấn Hiền mặc kệ cô có nhiều lý do, dù sao thì anh chính là muốn cô, không muốn nói nhiều nữa anh liền cúi đầu hôn cô lần nữa.

"Ừ." Ngài Hiếu Giai đáp lại nụ hôn của anh, cánh môi bởi vì hôn mà sưng lên, cô chủ động gắn sát lồng ngực của anh .

Không bao lâu, anh đã cởi hết quần áo của cô, chỉ để lại đồ lót, môi của anh rời đi cánh môi mềm mại của cô, một đường hôn xuống nhũ hoa, môi của anh đi xuống cổ của cô, đến xương quai xanh.

.

Lần nữa ở chung một chỗ Đoạn Tuấn Hiền cùng Ngài Hiếu Giai rất vui vẻ, tựa như trở lại thời điểm kết hôn.

Bởi vì không yên lòng để Ngài Hiếu Giai trở lại nhà trọ có nhiều nguy hiểm, cho nên Đoạn Tuấn Hiền liền cường chế đem đồ của cô dời đến nhà anh, hai người chính thức bắt đầu cuộc sống ở chung ngọt ngào.

Chuyển vào nhà này, khiến Ngài Hiếu Giai cảm thấy ngạc nhiên, Đoạn Tuấn Hiền lại có thể biết nấu cơm, lúc trước cô chưa từng nhìn thấy cảnh tượng này.

"Anh học được lúc nào vậy?" Cô đứng ở bên quầy bar phòng bếp, nhìn anh thuần thục xử lý bữa ăn tối nay.

"Sau khi em rời đi, anh liền đi nước Mỹ, vẫn luôn sống một mình, đồng thời cũng bởi vì bị em làm cho khẩu vị của anh trở nên rất kén chọn, cho nên đồ ăn bên ngoài anh đều cảm thấy ăn không ngon, đặc biệt là ở Mỹ quốc, cho nên anh liền học theo đáng vẻ em nấu cơm trước kia, tự mình làm." Đoạn Tuấn Hiền giải thích nói.

Làm sao có thể? Sự phụ của anh lại là cô, hơn nữa Đoạn Tuấn Hiền chỉ cần xem một chút sẽ biết nấu ăn, Ngài Hiếu Giai hoàn toàn không dám tin, sau đó cô tiến lên cầm củ hành tây muốn bóc, anh liền nói "Em trước tránh ra, bằng không lúc nữa em khóc, anh không giúp em lau nước mắt đâu." Ngài Hiếu Giai chỉ có thể đứng ra, bất quá động tác của anh thật thuần thục, bóc củ hành tây tự nhiên cũng sẽ không khóc, không phải là anh cố nén chứ? Cô đến gần nhìn xem, phát hiện anh hoàn toàn trấn định.

"Em làm gì thế?"

"Em là tò mò tại sao anh bóc củ hành tây sẽ không khóc? Người bình thường đều không thể khống chế được mới đúng." Đoạn Tuấn Hiền cười nói: "Em đến gần một chút, anh cho em biết bí quyết." Ngài Hiếu Giai vội vàng đem khuôn mặt nhỏ tiến tới, nhưng lại bị anh hôn trộm một cái.

"Khốn kiếp, anh cư nhiên gạt em." Ngài Hiếu Giai đỏ mặt, liền đánh một chưởng ở trên lưng anh .

"Là tại em quá dễ dàng lừa gạt, bóc củ hành tây đâu cần bí quyết, cũng chỉ là đôi mắt của anh cách củ hành tây khá xa mà thôi." Anh buồn cười nói.

Đúng a, Đoạn Tuấn Hiền cũng không có cảm cú hành tây lên, vẫn luôn để tay ở vị trí gần mặt bàn, Ngải Hiểu Giai biết mình hoàn toàn bị lừa, cô có chút tức giận.

"Tức giận sao?"

"Đúng!"

Đoạn Tuấn Hiền đem mặt anh tiến tới "Vậy để cho em hôn lại?" Ngải Hiểu Giai đem mặt của anh đẩy ra, chạy đi xem ti vi "Ghét, không đứng đắn." Đoạn Tuấn Hiền rất thích hình thức chung đụng bây giờ, tựa như bọn họ trở lại lúc ban đầu, mặc kệ trải qua bao lâu, bọn họ đều vẫn rất ăn ý.

Sau khi com nước xong, Ngải Hiểu Giai liền dựa vào bên người Đoạn Tuấn Hiền, chỉ là xem ti vi cũng là cô, Ngải Hiểu Giai nhìn một chút lại khóc, TV đang chiếu phim Hàn cảm động, cô lập tức liền khóc.

"Em không sao chứ? Em còn cảm động như vậy sao?" Đoạn Tuấn Hiền đưa giấy vệ sinh cho cô .

"Em cũng không hiểu tại sao mình xem phim Hàn luôn cảm động như vậy, dù sao em chính là muốn khóc." Cô khỏ sở nói.

Đoạn Tuấn Hiền buồn cười nhìn cô "Vậy thời điểm chúng ta ly hôn em có khóc sao?" Ngải Hiểu Giai nhìn anh chăm chăm, đây không phải là nói nhảm sao, cô làm sao có thể không khóc.

"Được rồi, anh biết biết rõ em nhất định sẽ khóc." Hiện tại cũng khóc đến khoa trương như vậy, thời điểm thật đau làm sao có thể không khóc đây.

Cô cũng mặc kệ anh, dù sao hiện tại hai người hòa hảo, Đoạn Tuấn Hiền cười nhạo cô ngu ngốc thế nào, cũng không sao cả."Vai nam chính tại sao có thể đẹp trai như vậy chứ." Ngải Hiểu Giai cảm thán mà nói.

Thấy nam chính không thay lòng đổi dạ với nữ chính, cô thật là hâm mộ, chỉ là trong cuộc sống, cô giống như cũng ném được cảm thụ như vậy.

Đoạn Tuấn Hiền nghe được câu này không hề vui mừng, người đàn ông kia có cái gì đẹp trai, một chút khí chất đàn ông cũng không có, tại sao cô có thể nói anh đẹp trai đây?

"Cái này mà gọi là đẹp trai sao? Đây không có đẹp trai bằng anh." Đoạn Tuấn Hiền không có chút nào cảm thấy da mặt mình dày. Ngải Hiểu Giai cười to không dứt "Anh thật đúng là không biết xấu hổ, lại còn dám nói như vậy." Đoạn Tuấn Hiền lại lớn tiếng mà nói: "Những người đàn ông kia, ở trong hiện thực cuộc sống em đều không thấy được, thử hỏi, bên cạnh em còn có ai đẹp trai giống như anh vậy?" Cô vẫn thật không nghĩ tới da mặt Đoạn Tuấn Hiền sẽ dày như vậy, nói mình đẹp trai, mặc dù thật sự anh rất đẹp trai, nhưng cô sẽ không thừa nhận đơn giản như vậy.

"Có a, em cảm thấy Lý Thái cũng rất đẹp trai." Ngải Hiểu Giai cố ý nói.

Đoạn Tuấn Hiền bị cô làm cho tức giận đến hôn mê "Về sau không cho phép nghĩ tới Lý Thái." Lại dám ở trước mặt của anh nói người đàn ông khác đẹp trai, nói trên TV một chút anh cũng không có ý kiến gì, nhưng Lý Thái cũng không giống như vậy.

Bộ dạng Đoạn Tuấn Hiền ghen khiến Ngải Hiểu Giai rất cao hứng nói "Anh ghen." "Không sai, cho nên về em sau không thể nói như vậy." Anh rất nghiêm túc mà nói.

Nhìn sắc mặt anh trở nên không tốt, Ngải Hiểu Giai chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời, "Được rồi, em không nói." Đoạn Tuấn Hiền nhìn cô không hề nao loạn nữa, liền đem cô ôm vào trong ngực "Em có thể gọi anh một tiếng ông xã" anh đã thật lâu cũng không có nghe, khi bọn anh mới vừa kết hôn, cô cũng rất ít khi gọi anh là ông xã, nhưng bị anh cưỡng chế yêu cầu nói, cuối cùng cũng dần dần thành thói quen.

Ngải Hiểu Giai chu cái miệng nhỏ không muốn, như vậy cảm giác bọn họ đã kết hôn rồi, nhưng trên thực tế bọn họ vẫn tạm thời là quan hệ nam nữ yêu nhau thôi, còn cái gì đều cũng không phải.

"Không, chúng ta vẫn chưa có kết hôn."

"Nhưng em đã từng gả cho anh, chẳng lẽ đều không thể thỏa mãn anh sao? Bà xã của anh." Đoạn Tuấn Hiền không keo kiệt chút nào mà gọi cô .

Ngải Hiểu Giai kinh ngạc nhìn anh, anh hiện tại thật coi cô là bà xã sao?

"Nhanh lên một chút, em biết rõ nếu anh không vui sẽ làm ra chuyện gì ." Anh ôm cô thật chặt, còn mang theo một tia uy hiếp nói. Ngải Hiểu Giai hoàn toàn không nể tình quay đầu đi không nhìn anh , nhưng vẫn cúi đầu nhẹ nhàng kêu một tiếng "Ông xã." Đoạn Tuấn Hiền nghe được, mặc dù rất nhẹ, nhưng anh ở gần sát như vậy rõ ràng nghe được, anh cực kỳ cao hứng, bởi vì Ngải Hiểu Giai thật thuộc về anh rồi.

"Bà xã, bắt đầu từ hôm nay, anh sẽ đối với em thật tốt." Tựa như tình cảm năm đó vậy.

Ngải Hiểu Giai ngẩng đầu lên mỉm cười nhìn anh, cô có thể tin tưởng đi, mặc dù không biết cái hứa hẹn này, lúc nào thì sẽ bể tan tành, nhưng ít nhất bây giờ cô thật hạnh phúc, cô thương anh .

Hai tay của cô vòng chắc cổ của anh, đưa đôi môi của mình lên hôn anh .

Cô biết, hạnh phúc tựa như Lý Thái nói, vẫn luôn ở trên tay Đoạn Tuấn Hiền, hơn nữa chỉ có anh mới có thể cho cô cảm thấy hạnh phúc.

Kể từ khi Hàn Na biết quan hệ của Đoạn Tuấn Hiền cùng Ngải Hiểu Giai, trong lòng vẫn không thoải mái, cứ có cảm giác không phải là như vậy, cô rất tức giận cũng rất không phục.

Đi tìm Lý Thái, anh cứ nhiên không giúp cô, còn nói hai người bọn họ là lưỡng tình tương duyệt(gần như là không có duyên phận vậy), không cần thiết đi phá hư người ta, bọn họ đã ly hôn, thì không phải cô phá hư, cô chỉ là tranh thủ, cho nên cuối cùng cô đi tìm mẹ Đoạn Tuấn Hiền.

Mẹ Đoạn đột nhiên bị Hàn Na hện ra, hai người ngồi ở trong quán cà phê.

"Hàn Na, từ Hongkong trở về, cũng chưa có gặp lại cháu rồi, gần đây cháu có khỏe không?" Mẹ Đoạn khách sáo nói.

Khuôn mặt Hàn Na mất hứng nói"Không phải rất tốt."

"Thế nào?" Mẹ Đoạn lo lắng hỏi, sẽ không phải Đoạn Tuấn Hiền chọc tới cô chứ?

"Làm sao người không cho cháu biết, Tuấn Hiền đã từng kết hôn?"

Mẹ Đoạn kinh ngạc, cô làm sao biết? Chuyện này không có người nào biết, "Cái này. Nhưng nó đã ly hôn, cô gái kia bắt quá chi là một người nghèo, một chút cũng không xứng với Tuấn Hiền, hơn nữa bác sớm đã làm xong, cô gái kia tuyệt đối sẽ không xuất hiện nữa "

Hàn Na xem thường nói "Sẽ không xuất hiện? Hiện tại cô ta đang ở bên người Tuấn Hiền, hơn nữa còn ở chung công ty, thời điểm ở Hương Cảng, Tuấn Hiền lại muốn hợp lại cùng Ngải Hiểu Giai." Mẹ Đoạn nghe được Hàn Na nói như vậy, mới biết thì ra Ngải Hiểu Giai đã xuất hiện, hơn nữa con trai mình vẫn không có buông tha, nói muốn hợp lại? Xem ra trước kia bà cho người viết tờ giấy kia là không có tác dụng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Chưa Quá Hạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Ngải Hiểu Giai rõ ràng đồng ý với ta sẽ không xuất hiện nữa, hiện tại cô ta muốn làm cái gì?" Mẹ Đoạn giận dữ nói.

"Ai biết cô ta muốn làm cái gì." Hàn Na rất tức giận, tức giận đồng thời còn cảm thấy uất ức.

Mẹ Đoạn cũng hết sức mất hứng, "Ban đầu bác còn áy náy, không ngờ cô ta còn dám xuất hiện." "Áy náy? Chuyện gì xảy ra?" Hàn Na có chút không hiểu.

"Năm đó bọn họ ly hôn, cũng bởi vì Ngải Hiểu Giai yêu người khác, cho nên ta buộc nó nói ly hôn, không nghĩ tới bây giờ nó lại xuất hiện quyến rũ con trai của ta." Mẹ Đoạn lại lấy lời nói dối năm đó ra.

Hàn Na rất kinh ngạc, "Cô ta yêu người khác?" Nếu đã phản bội Đoạn Tuấn Hiền, vậy tại sao anh còn có thể yêu cô ta, còn phải cầu xin cô ta hợp lại đây?

"Đúng vậy, đây thật là việc xấu trong nhà, cho nên ta liền buộc cô ta rời đi." Hàn Na chợt cảm thấy uất ức, điều kiện cô tốt như vậy, nhưng Đoạn Tuấn Hiền vẫn yêu người đã từng phản bội anh "Cháu cố gắng như vậy, muốn khiến Tuấn Hiền yêu cháu, nhưng anh ấy lại đối với cháu như vậy, lại muốn dây dưa với vợ trước." Mẹ Đoạn vội vàng an ủi "Không có chuyện gì, người phụ nữ kia sẽ không trở thành uy hiếp của cháu ." "Nhưng Tuấn Hiền yêu cô ta!" Đây là sự thật không thể chối cãi.

Mẹ Đoạn tuyệt đối không cho phép có người phá hư, bà đã nhắm chính là Hàn Na, chỉ có Hàn Na mới xứng là cô dâu của con trai bà, Ngải Hiểu Giai là cái gì gì, lại định tới phá hư nhà bọn họ.

"Cháu yên tâm, người phụ nữ này nhất định sẽ rời xa Tuấn Hiền , hơn nữa vợ của Tuấn Hiền chỉ có thể là cháu." Mẹ Đoạn hướng Hàn Na bảo đảm.

Có thật không? Hàn Na thật vui mừng, nếu như Ngải Hiểu Giai thật sẽ rời đi Đoạn Tuấn Hiền, vậy mình có thể ở cùng với anh rồi. Mẹ Đoạn tức giận, đang suy nghĩ phải đi gặp Ngải Hiểu Giai một chuyến, nhất định phải để cho cô hiểu, mặc kệ trải qua bao nhiêu lần bà đều không thể nào tiếp nhận cô ta.

Trong công ty mọi người đều đã truyền đi xôn xao, nói Ngải Hiểu Giai và tổng giám đốc đi công tác Hongkong, đã đem anh bắt vào tay rồi, tất cả mọi người đang cười nhạo Ngải Hiểu Giai, nhưng chỉ có chính bọn họ mới biết rõ bọn họ đến cùng là có chuyện gì xảy ra.

Đoạn Tuấn Hiền muốn công khai chuyện hai người, nhưng lại bị Ngải Hiểu Giai ngăn cản, nói chỉ cần mình cảm thấy tốt là được, cần gì quan tâm nhiều người như vậy.

Sau khi Ngải Hiểu Giai tan việc ở công ty, Đoạn Tuấn Hiền đã chờ ở cửa, hôm nay anh đi làm ở Tổng Công Ty, nhưng đã thông báo cho Ngải Hiểu Giai, để sau khi cô tan việc ở chỗ này chờ anh, cô đang muốn đi chào hỏi đồng nghiệp, mặc dù bọn họ sẽ ở sau lưng nói nói xấu cô, nhưng ngoài mặt cô

muốn ra về cũng không biết cái gì.

Trong lúc bất chợt Ngải Hiểu Giai thấy được một người không nên xuất hiện người ở chỗ này, cô kinh ngạc nhìn bà đi tới.

"Đi theo tôi, tôi có việc muốn nói với cô." Khuôn mặt Mẹ Đoạn đầy lửa giận, mang theo khí thế không cho người khác phản kháng nói, Ngải Hiểu Giai cảm thấy khó hiểu.

"Cô không phải đợi, tôi đã cho Tuấn Hiền làm thêm giờ." Mẹ Đoạn nói, sau đó xoay người trở lại trên xe chính mình.

Ngải Hiểu Giai chỉ có thể nghe lời đi theo sau, chỉ là Mẹ Đoạn muốn dẫn cô đi chỗ nào?

Hai người đến một gian phòng ăn, Mẹ Đoạn không có chút nào muốn ăn, chỉ chọn một ly cà phê, Ngải Hiểu Giai biết sẽ không ngồi lâu, liền không có ăn gì cả.

"Cô tại sao còn xuất hiện?" Mẹ Đoạn liền hỏi.

Ngải Hiểu Giai vẫn cau mày nói "Cháu vẫn luôn ở nơi này, ở công ty làm việc, là Tuấn Hiền tự mình thu mua công ty." "Dù là như vậy, cô cũng có thể tuân theo ban đầu nói, tránh xa nó ra." Ngải Hiểu Giai nắm tấm khăn trải bàn, trong lòng khó chịu nói: "Nhưng mà cháu lại không muốn rời đi." Mẹ Đoạn giận dữ, "Cái gì gọi là không muốn rời đi? Hiện giờ Tuấn Hiền trôi qua tốt như vậy, ở nước Mỹ học xong trở lại thừa kế công ty, hiện tại công ty cũng phát triển được rất tốt, có phải cô nhìn thấy nó trở nên tốt như vậy, mới có thể trở lại bên cạnh nó hay không, lại muốn nó trở thành hai bàn tay trắng?"

"Ban đầu bác cũng không phải yêu thích cháu, mới có thể buộc cháu rời khỏi, Tuấn Hiền đã nói với cháu rồi, bác lưu lại tờ giấy trên thỏa thuận li hôn, cháu sẽ rời đi là bởi vì cháu thật cho rằng mình là trở ngại tiền đồ của Tuấn Hiền, nhưng sự thật chứng minh, cháu ở bên cạnh anh ấy, anh ấy cũng sẽ sống rất tốt rất vui vẻ." Ngải Hiểu Giai cường ngạnh nói.

Mẹ Đoạn không ngờ cô sẽ phản bác, "Vậy thì thế nào? Nói trắng ra là, tôi không thích cô, lập tức rời khỏi nơi này cho tôi, về sau không cho phép xuất hiện tại trước mặt Tuấn Hiền." Năm đó tất cả mọi chuyện Mẹ Đoạn đều gạt Đoạn Tuấn Hiền cùng cha Đoạn, chỉ có con trai biết vẫn còn được, nhưng nếu chồng bà biết, bà cũng sẽ bị mắng.

Chồng bà đối với Ngải Hiểu Giai vẫn không có ý kiến, năm đó đều là bà nói vậy, cho nên bà nhất định không thể để Ngải Hiểu Giai lưu lại.

Ngải Hiểu Giai biết mình không làm được yêu cầu của Mẹ Đoạn, "Cháu không làm được, lần này cháu sẽ không rời anh ấy đi." "Cô có biết cô ở đây nói những lời này? Không rời đi, cô còn muốn tiếp tục hại nó hay sao?" khuôn mặt Mẹ Đoạn kinh ngạc. Hại anh?

Cho tới bây giờ Ngải Hiểu Giai cũng chưa có nghĩ tới, chỉ là cô vẫn luôn không có cách nào buông anh ra, mà Đoạn Tuấn Hiền cũng giống vậy, người anh yêu là cô, cô cũng yêu anh, nếu hai người cũng yêu nhau, thì sẽ không chia tay.

"Cháu chưa từng nghĩ muốn hại anh ấy, bây giờ anh ấy đã có năng lực, đã không phải là anh ấy của ban đầu rồi, anh ấy cũng đã nói sẽ không để cho cháu rời khỏi, anh ấy vẫn thích cháu."

Lời nói của Ngải Hiểu Giai khiến cho Mẹ Đoạn tức chết đi được, hoàn toàn không nghĩ tới cô có thể nói như vậy, tiếp tục như vậy mình căn bản là không có biện pháp hoàn thành cam kết đối với Hàn Na.

"Coi như nó yêu cô cũng vô ích, hôn nhân còn phải nghe người nhà, lần đầu tiên không nghe mới có thể thất bại, lần thứ hai tôi nhất định sẽ không để cho nó cưới cô."

Cô lại không nhất định phải gả cho Đoạn Tuấn Hiền, chỉ cần anh ở bên cạnh cô là tốt rồi, Ngải Hiểu Giai đã hiểu ra.

"Cháu lại không ngại Tuấn Hiền có cưới cháu hay không cháu ...cháu chỉ không muốn rời đi anh ấy mà thôi." "Cô rốt cuộc muốn như thế nào mới có thể rời đi? Muốn tiền sao? Có phải cảm thấy bây giờ Đoạn Tuấn Hiền có thể cho cô nhiều tiền hơn hay không?" Mẹ Đoạn nói lên yêu cầu, cũng giống với năm đó.

Ngải Hiểu Giai cười lạnh nói "người trừ dùng cái chiêu này còn có cái khác sao? Cháu nói rồi cháu không muốn tiền, cháu muốn ở bên cạnh Tuấn Hiền" Ban đầu cháu không muốn làm khó cho Tuấn Hiền, cho nên mới rời đi, hôm nay cháu sẽ không, anh ấy đã hứa với cháu, anh ấy nhất định sẽ làm được, cháu tin tưởng anh ấy sẽ giúp cháu." Cô lựa chọn tin tưởng Đoạn Tuấn Hiền.

"Cô lòng tham không đáy, cô hiểu được Tuấn Hiền, đến lúc đó muốn cái gì chưa? Nhưng là cô đã quên, tôi là mẹ của nó, bất cứ chuyện gì nó còn phải nghe tôi." Mẹ Đoạn không phục, Ngải Hiểu Giai lại dám khiêu khích cô.

Ngải Hiểu Giai đem nước trước mặt uống xong nói "Mặc kệ bác nói làm sao, cháu đều sẽ không rời đi." Nói xong Ngải Hiểu Giai liền đứng lên rời đi, nếu như lần này Mẹ Đoạn vẫn không có biện pháp tiếp nhận cô..., cô cũng sẽ không nhịn nữa, lúc quyết định cùng Đoạn Tuấn Hiền bắt đầu lần nữa, cô liền nghĩ tới sẽ có một ngày như vậy, cũng biết mình không muốn buông tay, cho nên lần này cô sẽ kiên trì đến cùng.

Mẹ Đoạn không ngờ tới Ngải Hiểu Giai có thể nói như vậy, không có giống như ban đầu chút nào, bị bà ép đi như vậy, bà vô cùng tức giận, nhưng mà ở nơi công cộng lại không dám làm gì, từ lúc nào cô ta trở nên cứng rắn như vậy rồi, cư nhiên không giống như trước kia im hơi lặng tiếng.

Ngải Hiểu Giai kéo bước chân nặng nề về đến nhà, vừa mới mở cửa ra liền gặp phải Đoạn Tuấn Hiền chuẩn bị đi ra.

Vốn là mặt mày anh đang nóng nảy nhưng sau khi thấy sắc mặt cô mới hơi chuyển biến tốt, nhưng anh vẫn rất tức giận nói "Em đi nơi nào? Không phải bảo em chờ ở cửa công ty sao? Còn có điện thoại là chuyện gì xảy ra? Tại sao tắt máy?" Ngải Hiểu Giai cảm thấy kỳ quái đi vào cửa, Đoạn Tuấn Hiền sẽ rất ít khi lớn tiếng như vậy, hơn nữa bây giờ còn tức giận, đều do mình bị khí thế của Mẹ Đoạn dọa sợ, cư nhiên quên nói một tiếng cho Đoạn Tuấn Hiền, nhìn anh lo lắng đến như vậy Ngải Hiểu Giai cũng cảm thấy áy náy.

Cô lấy điện thoại đi động ra vừa nhìn, thì ra đã không có điện, không trách được cô nha.

"Thật xin lỗi, điện thoại đi động của em không còn pin rồi." Cô khoát khoát tay nói.

"Vậy em đi đâu rồi hả ? Anh muốn gọi điện thoại cho em thông báo anh sẽ đến trễ chút, không gọi được coi như xong, sau khi đến người cũng không thấy, hơn nữa hiện tại thời gian này mới trở về." khuôn mặt Đoạn Tuấn Hiền mất hứng.

Ngải Hiểu Giai biết anh rất lo lắng, cho nên liền vội vàng tiến lên ôm chặt lấy anh, Đoạn Tuấn Hiền đột nhiên có chút không biết làm sao rồi.

"Em sai rồi, em thấy anh thật lâu cũng không đến, lại gặp được một người bạn, cho nên đi hàn huyên cùng cô ấy, tán gẫu xong em liền trở lại."

"Em xác định sao?" Đoạn Tuấn Hiền cảm thấy vẻ mặt cô giống như không phải như vậy.

"Là thật, em chỉ gặp một người bạn mà thôi, chẳng lẽ anh không tin tưởng em sao?" Ngải Hiểu Giai không muốn đem chuyện gặp phải Mẹ Đoạn nói cho Đoạn Tuấn Hiền, cô không hy vọng hai người bọn họ vì vậy mà trở mặt.

Đoạn Tuấn Hiền vuốt tóc của cô nói: "Không phải không tin, mà là anh lo lắng cho em." Ngải Hiểu Giai ngẩng đầu lên, buồn cười nhìn anh nói: "Cũng không phải là em đi mất rồi, em nhớ nơi này có được hay không?" "Anh chính là sợ mất em" chuyện bọn họ đi chung với nhau có thể qua miệng Hàn Na nói cho anh biết, nếu như mẹ của anh tìm tới cô..., anh lại không ở bên người, không bảo vệ được cô, hơn nữa sợ cô sẽ giống như năm năm trước, không giải thích được liền biến mất.

Ngải Hiểu Giai cười nói: "Vậy anh liền ôm thật chặt em. .em cũng sẽ không đi nha." Đó là đương nhiên, anh nhất định sẽ ôm chặt lấy em, Đoạn Tuấn Hiền thấy cô trở lại cũng đã bớt giận, anh chỉ lo lắng mà thôi, bây giờ nhìn thấy cô trở lại thật tốt, anh liền an tâm.

Trong lúc bất chợt bụng Ngải Hiểu Giai liền kêu lên, mặt cô đỏ ửng cau mày, thế nào lúc này lại vang lên rồi.

"Em ở bên ngoài không có ăn cái gì sao?" Đoạn Tuấn Hiền buông cô ra, lại bắt đầu mất hứng, cô thế nào sẽ không chăm sóc mình như vậy, cuộc sống của cô trước đây trôi qua thế nào?

"Không có, muốn chờ anh ăn chung a." Ngải Hiểu Giai chỉ có thể nói láo tiếp.

"Vậy bây giờ chúng ta đi ăn đi." Đoạn Tuấn Hiền vội vàng kéo cô lên, liền muốn ra cửa.

Ngải Hiểu Giai cũng không động, "Không muốn đi ..., ở nhà ăn, anh làm cơm cho em ăn." Cô thích Đoạn Tuấn Hiền làm cơm, nếu anh đang ở nhà, dĩ nhiên sẽ phải để cho anh nấu cơm!

"Em xác định sao? Làm một bữa cơm tốt chút thời gian, em sẽ đói đẹp bụng ." Đoạn Tuấn Hiền có chút đau lòng.

"Không sao, em chính là muốn ăn cơm anh làm." Cô lắc đầu, Đoạn Tuấn Hiền không có cách nào, chỉ có thể ngoan ngoãn đi làm cơm.

Ngải Hiểu Giai ở một bên nhìn dáng vẻ Đoạn Tuấn Hiền ở phòng bếp bận rộn, cô lại nhớ tới lời nói hôm nay của Mẹ Đoạn, mình thật có thể có anh sao? Mặc dù anh nói qua có thể bảo vệ được cô, nhưng Mẹ Đoạn là một nhân vật hung ác, không có dễ dàng để cho bà gạt đầu như vậy.

Ngải Hiểu Giai không tự chủ vì tương lai của mình mà lo lắng, nhưng chỉ cần hai người bọn họ yêu nhau, cũng sẽ không có vấn đề gì, bởi vì cô tin tưởng Đoạn Tuấn Hiền sẽ xử lý tốt, sẽ không giống như năm đó để cho cô rời đi.

Kể từ sau khi Hàn Na nghe nói chuyện tình của Đoạn Tuấn Hiền cùng Ngải Hiểu Giai, đã cảm thấy rất phiền não, tại sao anh biết rất rõ ràng Ngải Hiểu Giai đã từng phản bội anh, anh vẫn còn có thể ở cùng Ngải Hiểu Giai?

Hàn Na thấy thư ký không có ở đây, cửa phụ cũng không gõ liền đi vào, Đoạn Tuấn Hiền rất không vui mừng, mặc dù nói Hàn Na là người quen biết, nhưng cũng không thể không lễ phép như vậy.

Chỉ là hôm nay Đoạn Tuấn Hiền tạm thời quyết định về chi nhánh công ty đi làm, Hàn Na làm sao biết anh đang ở nơi này?

"Cô đến làm cái gì? Người nào nói cho cô biết tôi ở nơi này?"

Hàn Na trực tiếp đi tới trước mặt anh ngồi xuống nói "Tôi thăm anh một chút, anh cùng Ngải Hiểu Giai ở cùng một chỗ sao?" Nếu là không để cho cô biết, vậy anh cũng không cần đi làm.

Anh và Ngải Hiểu Giai ở chung một chỗ, thì có chuyện gì? Nhưng mà nếu cô ta đã biết bọn họ ở cùng một chỗ, chẳng lẽ cô ta còn không hiểu được mình nên thối lui sao?

"Cô nghĩ muốn biết cái gì?" Đoạn Tuấn Hiền buông công việc trên tay xuống.

"Em đã nghe Đoàn bá mẫu nói, năm đó anh và Ngải Hiểu Giai ly hôn là bởi vì cô ta yêu người khác, em thật sự không hiểu, tại sao anh còn có thể tiếp nhận một người phụ nữ như vậy?" Hàn Na rất rối rắm, cũng không muốn buông tha Đoàn Tuấn Hiền đơn giản như vậy.

Đoàn Tuấn Hiền cau mày, mẹ anh lại cùng người khác nói lung tung chuyện này, trên thực tế đây chẳng qua là mẹ anh tự biên tự diễn, cô ta nói Hiểu Giai như vậy, làm cho anh cảm thấy rất mất hứng, xem ra anh nên tìm thời gian nói chuyện cùng mẹ một chút, anh muốn tỏ rõ lập trường của mình.

"Tại sao không thể? Chỉ cần hai người chúng tôi còn có tình cảm." Anh nhàn nhạt trả lời.

Hàn Na không tin nói "Có phải anh muốn trả thù cô ta hay không, nên mới ở cùng với cô ta?" Đoàn Tuấn Hiền ở trong lòng cười lạnh, tại sao lại bởi vì trả thù, hoàn toàn là bởi vì anh thích, là anh yêu, anh đã yêu Ngải Hiểu Giai lâu rồi, cũng sẽ không bởi vì ban đầu cô rời đi mà không yêu cô, huống chi chuyện lúc ban đầu đều là mẹ anh làm ra.

"Hoặc là không phải, rất quan trọng sao? Anh tính toán muốn làm cái gì?" Đoàn Tuấn Hiền không hiểu tại sao cô ta phải nói như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Chưa Quá Hạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Hàn Na tức giận nói: "Như vậy em còn có cơ hội, nếu như không phải như vậy, nếu anh thuần túy yêu cô ta, vậy em sẽ nghĩ biện pháp diệt trừ cô ta, dù sao kết quả cũng giống nhau, dù như thế nào em cũng muốn ở một chỗ cùng anh." Đoàn Tuấn Hiền nhìn bộ dáng cô tức giận, liền có chút bận tâm, nhà Hàn Na có quan hệ cùng hắc đạo, nếu cô ta thật tính toán muốn diệt trừ Ngải Hiểu Giai, cũng không phải là không có biện pháp, chỉ là Hàn Na sẽ có ý nghĩ như vậy làm cho anh thật kinh hãi.

"Cô sẽ không nói thật chứ?"

Dĩ nhiên Hàn Na không dám làm như vậy, cô chỉ nói như vậy thôi, nhưng cô vẫn rất không phục "Dĩ nhiên không phải! Chẳng lẽ anh cho rằng em sẽ không làm gì với Ngải Hiểu Giai sao?" Đoàn Tuấn Hiền cau mày "Là trả thù, bây giờ cô hài lòng chưa? Nhưng trong khoảng tôi và cô ở chung một chỗ, cô không được đụng tới cô ấy." Có chút không thể làm gì, Đoàn Tuấn Hiền liền mở miệng nói dối, nhưng vừa nói ra khỏi miệng anh liền hối hận, chẳng lẽ mình không có bản lĩnh bảo vệ cô sao? Anh đã đồng ý Ngải Hiểu Giai sẽ bảo vệ cô.

"Em biết ngay là trả thù, trong lòng anh tuyệt đối không tha thứ cho người đã phản bội anh, anh yên tâm, em tuyệt đối sẽ không phản bội anh, bây giờ anh cũng đã chơi đủ, có thể nói chia tay cùng Ngải Hiểu Giai chứ? Các người ở cùng nhau cũng đã lâu rồi." Hàn Na cảm giác mình còn có hi vọng, nếu Đoàn Tuấn Hiền nói ra lời thật lòng, để cho cô hiểu rõ chân tướng, vậy thì chứng minh trong lòng của anh vẫn có cô.

Hôm nay Ngải Hiểu Giai biết Đoàn Tuấn Hiền ở trong phòng làm việc, liền tính toán tự mình đem phương án thiết kế đã làm xong đưa cho anh, mặc dù tối hôm qua bọn họ còn ở chung một chỗ, nhưng cô có cảm giác làm việc cùng anh tương đối vui vẻ.

Cô đến phòng làm việc Đoàn Tuấn Hiền thì phát hiện cửa không đóng kín, bên trong còn truyền ra âm thanh tức giận của Hàn Na, cô đang định hỏi tại sao Đoàn Tuấn Hiền vẫn ở chung một chỗ cùng cô ta?

Ngải Hiểu Giai chau mày, nhất định là Mẹ Đoàn nói cho Hàn Na, bà vẫn luôn muốn nói xấu cô, bây giờ còn nói cùng người ngoài, rốt cuộc lúc nào Mẹ Đoàn mới có thể tiếp nhận cô đây?

Trong lúc bất chợt cô nghe được Hàn Na hỏi, Đoàn Tuấn Hiền có phải bởi vì trả thù cô mới ở cùng với cô hay không.

Trả thù? Ngải Hiểu Giai cho tới bây giờ cũng chưa có nghĩ tới cái vấn đề này, cảm tình anh đối với cô là thật, làm sao có thể tồn tại sự trả thù? Cô vẫn luôn tin tưởng Đoàn Tuấn Hiền, nhưng kể tiếp nghe được đáp án của anh, lại làm cho cô hết sức kinh ngạc.

Là trả thù, bây giờ cô hài lòng chưa?

Ngải Hiểu Giai không thể tin được những lời này là từ trong miệng Đoàn Tuấn Hiền nói ra, cho tới bây giờ cô cũng chưa có nghĩ tới vấn đề này, thì ra lại là thật, anh vì trả thù cô cho nên mới ở cùng cô, trả thù cô yêu người đàn ông khác?

Nhưng chuyện này đã giải thích rõ ràng, khi bọn họ quyết định bắt đầu sống với nhau lần nữa, không phải Đoàn Tuấn Hiền tin tưởng cô chưa từng làm chuyện như vậy sao? Vậy tại sao hiện tại anh lại nghĩ muốn trả thù cô?

Cảm giác đau lòng làm cho nước mắt Ngải Hiểu Giai chảy xuống, phía sau Hàn Na nói để cho cô biết, có lẽ người anh yêu là Hàn Na, chỉ có Hàn Na mới biết mục đích thực sự của anh, với trí tuệ Đoàn Tuấn Hiền thật sự là đang gạt cô?

Ngải Hiểu Giai muốn tiến lên một bước đẩy cửa đi vào, nhưng bây giờ cô rất khó chịu, cô cũng chỉ là người mà anh muốn trả thù, cô đi vào không phải là tự mình chịu nhục sao?

Cô lại lui về sau, cô vẫn luôn tin tưởng anh, thì ra anh lại dối đãi với cô như vậy, ngày cô phản kháng Mẹ Đoạn còn có vẻ tức cười, có lẽ bọn họ là đã sớm biết, chính là cố ý đùa bỡn cô mà thôi.

Anh cũng không phải thật yêu cô! nhận thức này khiến Ngải Hiểu Giai thiếu chút nữa muốn ngã khụy, là cô quá ngu ngốc, cô nói qua sẽ không yêu bất kỳ người đàn ông nào, nhưng là chính cô còn phá vỡ, hơn nữa còn là trước mặt anh, cô sai lầm rồi, sai quá thái rồi.

Ngải Hiểu Giai khổ sở cười, thì ra cuối cùng người bị thương vẫn là cô, cô tức giận khóc chạy đi.

Đồng thời ở nơi này, nghe lời nói của Hàn Na, Đoạn Tuấn Hiền cảm thấy trong lòng không thoải mái, anh cảm giác giống như thiếu cái gì.

"Vậy anh nói cho em biết, chừng nào thì anh tính toán dùng cái kế hoạch này?" Hàn Na hỏi nhưng thật lâu cũng không có được đáp án, cô ta có chút không nhận được rồi.

Đoạn Tuấn Hiền nhìn Hàn Na, cô cũng chỉ là bị mẹ anh lừa gạt mà thôi, mình cũng muốn tiếp tục lừa cô ta sao? Huống chi anh không lừa được tim của mình, anh sẽ bảo vệ tốt Ngải Hiểu Giai, mặc kệ Hàn Na sẽ làm cái gì đối với cô.

"Tôi sẽ không dừng lại!" Đoạn Tuấn Hiền nghiêm túc nói: "Mới vừa rồi là tôi lo lắng cô sẽ làm chuyện gì đối với Hiểu Giai, tôi mới nói như vậy, không suy nghĩ đã nói, nhưng tôi tuyệt đối có năng lực bảo vệ cô ấy, cho nên tôi dối ý, hiện tại tôi nói mới là đáp án thật sự, tôi yêu cô ấy." Hàn Na không thể tin được nhìn Đoạn Tuấn Hiền, anh mới vừa rõ ràng đã nói là trả thù.

"Vừa rồi Anh nói không phải như vậy." "Không sai, nhưng mà tôi lại cảm thấy nếu mà tôi nói như vậy, sẽ làm cho Hiểu Giai rất khổ sở." Đoạn Tuấn Hiền nói ra lời thật lòng của mình, thì mới cảm thấy thoải mái "Mẹ tôi nói những thứ kia căn bản cũng không đáng tin, cho tới bây giờ cô ấy cũng không có có yêu người khác, ban đầu là mẹ tôi bức cô ấy đi, mặc dù tôi không biết là dùng phương pháp gì, nhưng nhất định là bởi vì tôi." Như vậy vì người phụ nữ của anh, anh có thể buông tha sao?

Hàn Na kinh ngạc, Mẹ Đoạn lừa cô hay sao? Nhưng lúc bà ấy nói giống như sự thật vậy.

"Coi như ban đầu cô ấy thật sự yêu người khác, thì tôi vẫn còn yêu cô ấy, bởi vì cô ấy là người đầu tiên tôi yêu, mà tôi đã yêu chính là cả đời." Đoạn Tuấn Hiền rất kiên định nói.

Lần đầu tiên Hàn Na nghe được Đoạn Tuấn Hiền nói như vậy, anh thật sự thích Ngải Hiểu Giai, coi như cô làm gì đối với Ngải Hiểu Giai, Đoạn Tuấn Hiền cũng không sợ, bởi vì anh cảm thấy mình tuyệt đối có năng lực bảo vệ Ngải Hiểu Giai.

Hàn Na khóc, tại sao Ngải Hiểu Giai có thể hạnh phúc như vậy? Có thể lấy được toàn bộ tình yêu của Đoạn Tuấn Hiền.

"Hàn Na, tôi biết rõ cô là cô gái tốt, nhưng mà tôi lại không yêu cô, coi như cô thổ lộ nhiều hơn nữa, coi như cô và mẹ tôi cùng nhau thiết kế tôi...tôi cũng sẽ không đi cùng với cô." Đoạn Tuấn Hiền biết mình nói như vậy nhất định sẽ tổn thương Hàn Na, nhưng anh không muốn thương tổn Ngải Hiểu Giai, cô đã bị rất nhiều đau khổ rồi.

Lời nói của Đoạn Tuấn Hiền làm thương tổn cô thật sâu, chỉ là cũng làm cho Hàn Na biết, trong lòng của anh chỉ có Ngải Hiểu Giai. "Quá đáng, anh thật là quá đáng!" Hàn Na khóc chạy đi.

Lúc này Đoạn Tuấn Hiền mới thờ phào nhẹ nhõm, cái quan hệ phức tạp giữa bọn họ cũng đã kết thúc, nhưng mà chuyện mẹ anh bên kia phải giải quyết nhanh một chút, nếu không anh lo bà sẽ buộc Hiểu Giai rời đi lần nữa.

Giờ tan việc, Đoạn Tuấn Hiền gọi điện thoại cho Ngải Hiểu Giai, muốn hỏi cô đi nơi nào ăn cơm, nhưng điện thoại của cô vẫn luôn không thông. Điện thoại của cô sẽ không hết pin chứ? Tối hôm qua rõ ràng còn nạp điện mà.

Đoạn Tuấn Hiền gọi một cuộc điện thoại đến phòng kế hoạch, trực tiếp hỏi Ngải Hiểu Giai ở đâu, trước cô vẫn không muốn công khai, nhưng quan hệ của hai người đều đã công khai rồi, còn có cái gì không thể nói?

Là một người khác nghe điện thoại nói "Tổng giám đốc? buổi trưa Cô ấy xin nghỉ rồi." Xin nghỉ? Vô duyên vô cớ xin nghỉ cái gì?

"Vậy cô có biết cô ấy đi chỗ nào không?" Đoạn Tuấn Hiền hỏi.

Cô nương biết là tổng giám đốc, nghe được tổng giám đốc lo lắng cho Ngải Hiểu Giai như vậy, xem ra hai người thật có tình cảm, cô hết sức tán đồng, nhưng mà thời điểm Ngải Hiểu Giai trở về phòng làm việc có vẻ mặt là lạ, giống như hơi khác thường.

"Không biết, vừa lúc sáng cô ấy đi lên phòng làm việc của tổng giám đốc sau khi trở về, thì giống như đã khóc." "Cô ấy đi lên đây?" Đoạn Tuấn Hiền kinh hãi.

"Đúng vậy, cô ấy nói muốn mang phương án thiết kế mới cho ngài." Cô nương nghe được như vậy.

Đoạn Tuấn Hiền khẩn trương, là buổi sáng Hàn Na cũng ở đây, không phải cô nghe được cái gì chứ? Đoạn Tuấn Hiền trực tiếp cúp điện thoại, lập tức thu dọn đồ đạc về nhà.

Về đến nhà, anh phát hiện phòng ốc trống không, Đoạn Tuấn Hiền lập tức cảm thấy sợ hãi, cô sẽ không lại đi nữa chứ? Trong phòng Ngải Hiểu Giai

quần áo đã không có ở đây, tất cả đồ vật có liên quan đến cô, đều đã cầm đi.

Đoạn Tuấn Hiền ủ rũ đứng trong phòng khách, đột nhiên phát hiện trên khay trà có một tờ giấy nhớ "Em chưa từng nghĩ tới anh sẽ đối với em như vậy, năm đó mẹ anh vì tiền đồ của anh buộc em rời đi, bởi vì em cảm thấy tự ti em có thể làm trở ngại đến anh, cho nên em mới phải rời đi, nhưng em rất hối hận, bởi vì em yêu anh."

"Mấy ngày trước mẹ anh buộc em đi lần nữa, em đều phản đối, bởi vì em tin tưởng anh sẽ chăm sóc em, giúp em, yêu em, không ngờ cuối cùng người làm tổn thương em cũng là anh...anh đã trả thù thành công, em cũng quyết định chia tay, hơn nữa sẽ làm theo lời mẹ anh nói, sẽ không xuất hiện nữa." Đoạn Tuấn Hiền khiếp sợ nhìn mấy hàng chữ này, anh có thể xác định đây là cô viết, không phải mẹ anh làm giả, chính bởi vì như vậy tim của anh càng thêm luống cuống.

Đoạn Tuấn Hiền không nghĩ tới ban ngày anh nói với Hàn Na, cô đều nghe được, trọng điểm là cô không có nghe xong, cô chỉ nghe được trước mặt, không nghe được anh giải thích lúc sau.

Hơn nữa mấy ngày trước cô đột nhiên không thấy, là bởi vì mẹ anh đi tìm cô, mà không phải cô gặp được một người bạn, mẹ anh lại nói với cô cái gì? Đáng chết, hiện tại cô đi nơi nào? Đoạn Tuấn Hiền rất lo lắng, lần trước Ngải Hiểu Giai cũng rời đi như vậy, lần này cũng vậy.

Đoạn Tuấn Hiền vội vàng gọi điện thoại cho Lý Thái "Cậu ở đâu?"

"Ở nhà, thế nào?" Lý Thái nghe được thanh âm gấp gáp của anh, cảm thấy hình như có việc xảy ra rồi.

"Không thấy Hiểu Giai, hôm nay cậu có thấy cô ấy không, cô ấy có ở đây không?" Đoạn Tuấn Hiền cũng không biết bạn bè của cô, mà bạn bè chung của hai người bọn họ, cũng chỉ có Lý Thái.

Ngải Hiểu Giai dĩ nhiên không có ở nhà Lý Thái, chỉ là tại sao không thấy Hiểu Giai đây?

"Cô ấy không có ở đây, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Lý Thái nghi ngờ hỏi.

Đoạn Tuấn Hiền đem chuyện ban ngày đã xảy ra nói cho Lý Thái, sau khi Lý Thái nghe xong, cảm thấy anh thật quá đáng nói "Cậu tổn thương cô ấy." "Tôi biết rõ, nhưng mà lúc ấy tôi chỉ muốn lừa Hàn Na, tôi không ngờ cô ấy sẽ ở bên ngoài nghe thấy." Anh cũng rất hối hận.

"Tôi sẽ giúp cậu tìm một chút." Hiện tại trách Đoạn Tuấn Hiền cũng đã vô dụng, chỉ có thể tìm được Ngải Hiểu Giai đã rồi nói sau.

Đoạn Tuấn Hiền cúp điện thoại xong, lại gọi điện thoại cho mấy đồng nghiệp bình thường quan hệ cùng Ngải Hiểu Giai tương đối khá, nhưng kết quả cũng giống nhau, anh vô cùng tức giận, thiếu chút nữa thì ném điện thoại đi động đi, nhìn tờ giấy kia, Đoạn Tuấn Hiền đứng lên tính toán về nhà tìm mẹ nói chuyện một chút.

Cha Đoạn mới vừa ăn cơm tối xong, ở trong phòng khách mới vừa cầm tờ báo lên liền nhìn đến Đoạn Tuấn Hiền trở lại "Thế nào? Hôm nay cũng không phải là Chủ nhật, còn hiểu được trở lại đây?" Cha Đoạn thật vui mừng.

Mẹ Đoạn nghe nói con trai trở lại, vội vàng ra ngoài nói "Còn không có ăn cơm đi, vậy mẹ đi làm điểm cơm cho con " "Không cần!" bây giờ Đoạn Tuấn Hiền không có tâm tình ăn cơm "Mẹ, mấy ngày trước mẹ đi tìm Hiểu Giai?" Cha Đoạn cảm thấy kỳ quái, Ngải Hiểu Giai trở lại lúc nào?

Mẹ Đoạn không muốn cho cha Đoạn biết chuyện này, liền dắt Đoạn Tuấn Hiền đi nói "Nói cái gì đó, ta nào có gặp cô ta?" "Không cần nói dối, rốt cuộc mẹ nói cái gì với cô ấy?" Đoạn Tuấn Hiền không muốn nghe lời nói dối của mẹ, Mẹ Đoạn cũng không mở miệng, không dám thừa nhận, càng không thể cãi lại.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hiểu Giai xuất hiện sao? Nó ở đâu?" Cha Đoạn cũng không biết xảy ra chuyện gì liền hỏi.

Đoạn Tuấn Hiền bất mãn cách làm của mẹ, "Năm đó Hiểu Giai rời đi là vì bị mẹ uy hiếp, cô ấy căn bản cũng không có yêu kẻ nào, chỉ bởi vì tự ti, bởi vì bị mẹ mới có thể rời đi, mà mẹ lại gạt con, để cho trong lòng con vẫn luôn không cam lòng, lần này thật khó khăn Hiểu Giai mới trở lại bên cạnh con, mẹ lại xuất hiện, buộc cô ấy rời đi lần nữa." Mặc dù hôm nay Ngải Hiểu Giai rời đi, nguyên nhân chủ yếu là vì anh nói sai, nhưng chuyện trước kia mẹ anh buộc cô rời đi, vẫn rất quan trọng.

Mẹ Đoạn lo lắng nhìn chồng mình, chuyện này là bà gạt ông, hiện tại ông biết bà nhất định sẽ bị mắng, nhưng bà không thích Ngải Hiểu Giai.

Năm đó cha Đoạn thật thích Ngải Hiểu Giai, cô là người lễ độ hơn nữa lại dịu dàng, là một người vợ có thể giữ chặt Đoạn Tuấn Hiền, ông cũng nhìn ra được Ngải Hiểu Giai có tình cảm đối với Đoạn Tuấn Hiền, thật sự không hiểu tại sao hai người lại ly hôn, nhưng bây giờ biết được nguyên nhân, thì ra là bởi vì vợ mình không hài lòng con dâu, ép buộc Ngải Hiểu Giai rời đi.

"Vậy bây giờ đã xảy ra chuyện gì?" Con trai trở về chất vấn thì nhất định là có nguyên nhân, hơn nữa hiện tại anh đang nhắm vào mẹ mình.

"Hôm nay Hiểu Giai rời đi, con vẫn không tìm được cô ấy." Đoạn Tuấn Hiền chán nản ngồi trên ghế sofa, anh đã về nhà trước kia bọn họ đã đi, nơi bình thường đều đã tìm, ngay cả nhà trọ trước kia cô ở cũng không có ai ở đây, anh thật sự không nghĩ ra cô sẽ đi nơi nào.

Mẹ Đoạn kinh ngạc, lúc ấy không phải Ngải Hiểu Giai nói sẽ không rời đi Đoạn Tuấn Hiền sao? Thế nào bây giờ còn đi?

Cha Đoạn không khỏi có chút bận tâm, không giống năm đó anh tức giận ký tên ly hôn, anh còn yêu Ngải Hiểu Giai, hi vọng cô trở lại, chỉ là lần này rất

nhiều áy náy.

"Bà rốt cuộc nói cái gì với Hiếu Giai?" Cha Đoạn hỏi Mẹ Đoạn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Chưa Quá Hạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Bị cha Đoạn chất vấn, Mẹ Đoạn hết cách rồi, chỉ có thể nói: "ngày đó tôi đi gặp cô ta, là muốn cho cô ta tiền để cô ta rời khỏi Tuấn Hiền, nhưng cô ta lại không cần." Cha Đoạn cau mày, vợ của ông sao có thể dùng cách này

"Hiếu Giai không phải là một người phụ nữ thích tiền."

"Tôi biết rõ, năm đó tôi cho cô ta tiền nhưng cô ta cũng không cần, nhưng lại tự động rời đi, nhưng hiện tại cô ta lại không chịu đi, tôi làm sao biết bây giờ cô ta lại rời đi?" Mẹ Đoạn cũng đang suy nghĩ nguyên nhân đây.

Đoạn Tuấn Hiền hỏi hạo nói "Nguyên nhân chủ yếu là vì con, ban ngày Hân Na tới tìm con, hỏi con tại sao lại sống chung với Hiếu Giai, có phải bởi vì trả thù hay không? Hân Na nói cô ta có thể tổn thương Hiếu Giai, con lo lắng như vậy nên liền theo ý của cô ta nói, nhưng cuối cùng con đã giải thích rõ với Hân Na, nhưng Hiếu Giai lại nghe được đoạn nói chuyện kia." Mẹ Đoạn kinh ngạc, thì ra là con trai và Hân Na nói chuyện không cẩn thận, làm cho Ngải Hiếu Giai nghe được.

Cha Đoạn cũng cảm thấy con trai hồ đồ "Con thật là, nếu con yêu Hiếu Giai, cũng không nên tùy tiện nói làm cho Hiếu Giai hiểu lầm, hiện tại thì tốt rồi, nó hiểu lầm con, nên rời đi, xem con đi chỗ nào tìm nó trở về."

"Con biết rõ, nhưng mà con lại sợ Hân Na sẽ gây tổn thương cho cô ấy." Đoạn Tuấn Hiền biết làm như vậy là không đúng.

"Nếu anh không có tự tin, như vậy không có năng lực, căn bản cũng không xứng đáng yêu Hiếu Giai, nó là một người một hết sức thiếu hụt tình cảm, nó làm sao tin tưởng anh, anh làm như vậy không phải là rắc muối trên vết thương của nó sao." Cha Cha Đoạn tức giận trách mắng Đoạn Tuấn Hiền.

Mẹ Đoạn không hi vọng con trai bị mắng, vội vàng nói "Đó là vấn đề của nó, căn bản không liên quan tới Tuấn Hiền." "Bà cảm miệng, vốn hai người nó sống thật tốt, căn bản sẽ không có nhiều chuyện như vậy, nếu như không phải bà làm ra một đống chuyện, sẽ biến thành như vậy sao? Hân Na hay là bà đều có liên quan." Cha Đoạn nhìn chằm chằm Mẹ Đoạn nói.

Mẹ Đoạn đuối lý, không dám lên tiếng.

"Tôi không coi trọng môn đăng hộ đối, chỉ cần con trai thích là được, hơn nữa Hiếu Giai là người tốt như vậy, bà ghét bỏ cái gì? Nhiều năm như vậy, nó vẫn thích Tuấn Hiền, đây mới là điều quan trọng nhất."

Cha Đoạn đem điện thoại di động ra, "Này, cậu giúp tôi tìm một người, con dâu tôi Ngải Hiếu Giai, vô luận như thế nào cũng phải tìm được." Đoạn Tuấn Hiền thấy cha mình giúp một tay nên rất cảm kích "Cảm ơn cha."

"Tôi không hy vọng mất đi một người con dâu tốt, bây giờ anh còn không đi tìm?" Cha Đoạn tức còn chưa có người "Ta muốn nói chuyện với mẹ con một chút." Mẹ Đoạn vừa nghe xong liền lo lắng.

Đoạn Tuấn Hiền nhìn mẹ mình một cái, sau đó liền vội vàng ra ngoài, anh nhất định phải tìm Ngải Hiếu Giai trở về, sẽ không giống lần trước được, bỏ lỡ cũng không biết lúc nào thì gặp lại nhau.

Ở một thôn miền nam, Ngải Hiếu Giai đang ở trong tiệm tạp hóa sửa sang lại đồ vật.

"Hiếu Giai, bây giờ thời tiết nóng lên rồi, cô có muốn đến trần trên mua chút đồ không?" bà chủ Quầy Tạp Hóa từ trong nhà đi ra hỏi cô.

Ngải Hiếu Giai suy nghĩ một chút, "Tạm thời còn không cần."

"Vậy cũng tốt, vậy ta ra ngoài, cháu trông tiệm cẩn thận nha." "Không thành vấn đề." Ngải Hiếu Giai mỉm cười đồng ý.

Bà chủ Quầy Tạp Hóa đã hơn năm mươi tuổi, nhưng thân thể rất khỏe mạnh, luôn tự mình tới trần trên lấy hàng, mặc dù không phải rất xa nhưng cũng phải mất một ngày, chồng bà chủ đã qua đời bởi vì bị bệnh vào mấy năm trước rồi, chỉ để lại một mình bà chủ, người trong thôn rất chăm sóc bà, cả thôn cũng chỉ có Quầy Tạp Hóa này của bà chủ.

Ba tuần trước, Ngải Hiếu Giai mang đồ đạc của mình liền đi tới đây, cô không biết xe sẽ tới nơi nào, chỉ là một mình cô đều khóc ở trên xe, khóc đến mệt mỏi liền ngủ mất, sau khi tỉnh lại, cô đã ở nhà ga thôn này rồi.

Lúc ấy bà chủ mới từ trần trên trời lại, cũng ở trạm xe này xuống, thấy đáng về Ngải Hiểu Giai mê mang, liền hỏi cô tới tìm ai, Ngải Hiểu Giai nghĩ thật lâu cũng không biết trả lời như thế nào, cô một thân một mình là cô nhi có thể tìm ai? Cô khó chịu ở trong nhà ga khóc, bà chủ thấy cô đáng thương, liền mang theo cô về nhà.

Ngải Hiểu Giai ở vài ngày cũng hiểu rõ ràng, cuộc sống ở thành phố lớn đã không có quan hệ cùng cô, cô thích cuộc sống ở nơi này, không phải lo lắng cái gì, chỉ cần làm tốt bốn phận chính mình là tốt rồi.

Ngải Hiểu Giai liền nói việc mình đã trải qua cho bà chủ nghe, bà chủ liền lưu cô lại, cô không cần tiền công nhưng bà sẽ giúp cô có công việc, đại thẩm đồng ý, hơn nữa cũng theo đề nghị của cô, lại bán thật nhiều đồ dùng ở trong tiệm, như vậy thì có thể nuôi sống hai người rồi.

Có lúc Ngải Hiểu Giai luôn nhìn ra cửa thôn, giống như đang chờ mong cái gì, Nhưng mà lại sợ điều gì đó, bây giờ cô đã cắt đứt liên lạc với bên ngoài, cô không có từ chức càng không có trả lại nhà trọ, cô nhìn điện thoại ở trước mặt mình, thật ra thì cô hoàn toàn có thể dùng điện thoại đi giải quyết những chuyện này, Nhưng mà cô lại lo lắng Đoàn Tuấn Hiền sẽ tìm được cô.

Lòng của cô đã chết, lúc rời đi, cô đã nghĩ tới để xuống tất cả bi thương ở nơi đó, cô muốn bắt đầu cuộc sống mới lần nữa, mặc dù khả năng này rất khó, còn khó hơn năm năm trước lúc cô rời đi, nhưng cô phải làm như vậy, trừ việc có thể tự mình chữa lành vết thương, cô không có bất kỳ biện pháp nào rồi.

"Hiểu Giai, cho tôi một gói thuốc lá." Một bác thôn dân thúc dục làm cô đột nhiên tỉnh lại, Ngải Hiểu Giai ngẩng đầu lên vội vàng giúp bác tìm thuốc.

"Hiểu Giai, gần đây lại xinh lên nha." Bác Mạnh khen cô nói.

Ngải Hiểu Giai xấu hổ cười, mọi người trong thôn cũng đối với cô rất tốt, mặc dù biết cô đột nhiên xuất hiện ở trong thôn, nhưng lại đối xử với cô giống như là bà chủ vậy.

"Cám ơn, chú mới từ trần lý trở lại sao?" bình thường cô cũng nói chuyện phiếm cùng người dân trong thôn như vậy, mỗi ngày cũng rất nhanh liền trôi qua."Đúng vậy." Chú Mạnh cười rất thật thà.

"Đúng rồi, mấy ngày trước có người xa lạ tới trong thôn chúng ta, xem ra hình như là người xấu, hôm nay chỉ có cháu trông quán, cháu phải cẩn thận nha." Chú Mạnh đột nhiên nhớ tới, vội vàng nhắc nhở Ngải Hiểu Giai.

Người xa lạ? Ngải Hiểu Giai không khỏi có chút bận tâm, mặc dù nói người trong thôn nhiều, nhưng nếu thật sự xảy ra chuyện gì, cô không có biện pháp gọi nhiều người như vậy, nơi này cũng chỉ có cô cùng bà chủ ở mà thôi.

"không sao đâu, buổi chiều bà chủ sẽ trở về."

"Nhưng hai người đều là phụ nữ, buổi tối mới là thời gian nguy hiểm." Chú Mạnh chủ yếu lo lắng là buổi tối.

"Buổi tối tôi sẽ bảo a Cường tới đây xem xét nhiều hơn."Con trai chú Mạnh là cảnh sát trong thôn, toàn thôn có hai cảnh sát, cho nên thường thay phiên đi làm tuần tra.

Lúc này Ngải Hiểu Giai mới yên tâm một chút "Cám ơn chú, chú Mạnh."

"Cám ơn cái gì, mọi người đều cùng một thôn, đương nhiên là phải giúp đỡ lẫn nhau." Chú Mạnh cười to.

Ngải Hiểu Giai thích người dân nơi này, mỗi người đều thuần phác, nhiệt tình như vậy.

Đoàn Tuấn Hiền lái xe vào một thôn, nhìn hoàn cảnh chung quanh, là đơn sơ nhưng lại chất phác, Ngải Hiểu Giai thật ở chỗ này sao? Anh đã tìm cô lâu rồi, không sai biệt lắm một tháng đi, thiếu chút nữa thì anh đã lật tung Đài Loan cùng Hongkong, nhưng cũng không có bất cứ tin tức gì.

Cha Đoàn phân phó người vào trong một thôn, phát hiện có một người giống Ngải Hiểu Giai, cho nên Đoàn Tuấn Hiền vội vàng chạy tới, xem một chút đến cùng có phải Hiểu Giai hay không, mặc dù anh đã thất vọng quá nhiều lần, nhưng anh lại cảm thấy nếu không đến xem thì nhất định anh sẽ hối hận.

Xe vừa vào trong thôn, người dân trong thôn đều dùng ánh mắt hiếu kỳ nhìn xe Đoàn Tuấn Hiền, giống như trong thôn trang nhỏ, bình thường sẽ không có xe hàng hiệu tới nơi này.

Đoàn Tuấn Hiền nghe nói thấy Ngải Hiểu Giai trong tiệm tạp hóa, nhưng anh lại không biết Quầy Tạp Hóa ở đâu, liền xuống xe hỏi người trong dân thôn, "Xin chào, xin hỏi Quầy Tạp Hóa ở chỗ nào vậy?" Thôn dân nhìn Đoàn Tuấn Hiền thật lâu, xác định anh không phải người quen của bất kì người nào trong thôn liền hỏi"Anh hỏi cái này làm gì?"

"Tôi muốn tìm người." Đoàn Tuấn Hiền cau mày, nói cho anh biết không phải tốt rồi, tại sao còn phải hỏi cái kia? Không phải họ cho rằng anh là người xấu chứ?

"Tìm ai?" Thôn dân hỏi.

"Ngải Hiểu Giai, có người này chứ?"

Thôn dân nhìn Đoàn Tuấn Hiền kỳ quái, anh là ai? Tại sao lại đến tìm Ngải Hiểu Giai? Mặc dù thân phận của Ngải Hiểu Giai cũng rất đáng hoài nghi,

nhưng bà chủ Quầy Tạp Hóa đã mang cô vào cửa nhà, thì chính là người trong thôn, người đàn ông này là chuyện gì xảy ra đây?

Nhìn về mặt của thôn dân, anh hiển nhiên biết Ngải Hiểu Giai ở nơi này, nhưng lại không biết Quầy Tạp Hóa ở nơi nào.

"Xin hỏi Quầy Tạp Hóa ở đâu?" Đoạn Tuấn Hiền hỏi lần nữa.

Thôn dân suy nghĩ một chút, rồi chỉ một hướng liền rời đi, Đoạn Tuấn Hiền lên xe liền đi theo hướng người đó chỉ, mà thôn dân lập tức thông báo cho những người khác, muốn đi xem có chuyện gì xảy ra.

Đoạn Tuấn Hiền lái xe đến bên ngoài Quầy Tạp Hóa, quả nhiên thấy Ngải Hiểu Giai đang nói chuyện cùng thôn dân.

Ngải Hiểu Giai ở chỗ này, anh tìm cô đã bao lâu, cô lại núp ở nơi nông thôn này, thấy cô vui vẻ cùng thôn dân nói chuyện, anh liền an tâm rất nhiều, chỉ là trong khoảng thời gian này hình như Ngải Hiểu Giai gây đi rất nhiều.

Mọi người vừa mới phát hiện xe Đoạn Tuấn Hiền, không hẹn mà cùng nhìn về phía anh, Ngải Hiểu Giai thấy chiếc xe kia cũng biết người đến là ai rồi, nhưng anh làm sao tìm được cô?

Đoạn Tuấn Hiền vẫn nhìn Ngải Hiểu Giai, liền đi về phía Quầy Tạp Hóa.

Ngải Hiểu Giai chứng kiến anh tới, tâm liền bắt đầu co rút đau đớn, vốn nó đã qua một đoạn thời gian bình tĩnh lại, hiện tại thấy Đoạn Tuấn Hiền cô liền căng thẳng.

"Hiểu Giai, rốt cuộc anh đã tìm được em."

Ngải Hiểu Giai sớm đã thu lại nụ cười, mang theo ánh mắt oán hận nhìn anh, mà người ở trong thôn vẫn nhìn người đàn ông này, nghi ngờ anh có quan hệ như thế nào với Ngải Hiểu Giai?

"Chúng ta nói chuyện một chút thôi." Đoạn Tuấn Hiền nói.

Ngải Hiểu Giai đem đồ vật trong tiệm đưa cho người mua đồ nói. "Tôi không có bất kỳ điều gì muốn nói với anh, anh đi đi." "VẬY em về nhà cùng anh." Giọng nói của Đoạn Tuấn Hiền mang theo chút cầu khẩn.

Ngải Hiểu Giai cười nhạt nói: "Anh cảm thấy có khả năng sao? Tại sao tôi phải trở về với anh? Hơn nữa tôi không có nhà, tôi vẫn luôn ở một mình." "Nhà của anh chính là nhà của em." Cô ở bên cạnh anh thì không phải là một người, Đoạn Tuấn Hiền nhìn về mặt cô, cảm thấy đau lòng, Ngải Hiểu Giai vẫn còn oán hận anh.

"Tôi không muốn." Ngải Hiểu Giai cự tuyệt, cô thậm chí không muốn nhìn thấy anh, nơi này còn có những thôn dân khác, anh cũng dám nói.

"Nơi này có cái gì tốt? Tại sao không chịu trở về cùng anh?" Đoạn Tuấn Hiền kéo tay của cô.

Ngải Hiểu Giai hất tay của anh ra, chán ghét nói: "Trở lại bên cạnh anh mới là không được, năm đó tôi cũng không có sai, nhưng anh cứ nhiên trả thù tôi...tôi tuyệt đối không thể tha thứ cho anh." "Em hiểu lầm, ngày đó anh nói như vậy cũng chỉ để lừa gạt Hàn Na mà thôi." Đoạn Tuấn Hiền nóng nảy muốn giải thích.

"Tôi làm sao biết bây giờ anh có gạt tôi hay không?" Ngải Hiểu Giai lạnh lùng nói.

Đoạn Tuấn Hiền còn muốn giải thích, nhưng Ngải Hiểu Giai lại đi vào trong Quầy Tạp Hóa, không chịu ra ngoài.

Đại thẩm trở lại liền nhìn thấy tình huống này, cũng biết đại khái Đoạn Tuấn Hiền là ai, liền bắt đầu tức giận "Anh còn tới đây làm gì? Nhanh đi đi, chúng tôi không chào đón anh." Đoạn Tuấn Hiền nhìn cô đi vào trong phòng, anh rất muốn đi vào, nhưng lại ngại vì đại thẩm ở chỗ này không thể tự tiện xông vào.

"Đại thẩm, tôi cùng Hiểu Giai có chút hiểu lầm, tôi muốn giải thích cùng cô ấy." "Cô ấy sẽ không nghe, anh tổn thương cô ấy quá sâu, cô ấy sẽ không nghe, anh nên đi thôi!" Đại thẩm đã nghe Ngải Hiểu Giai nói qua, cho nên bà nhận định người đàn ông này không phải một người có thể phó thác cả đời, cảm thấy hành động Đoạn Tuấn Hiền trả thù là một hành động đáng sợ. Đoạn Tuấn Hiền còn muốn nói, lại bị đại thẩm ngăn trở "Giúp tôi đuổi anh ta đi ra ngoài, trong tiệm chúng tôi không hoan nghênh anh." Rất nhanh các thôn dân ùn ùn kéo tới, muốn đem Đoạn Tuấn Hiền đuổi về trên xe.

"Tôi có thể đi, nhưng không phải bây giờ, tôi muốn ở chỗ này chờ, tôi sẽ chờ đến khi em đồng ý nói chuyện cùng tôi." Đoạn Tuấn Hiền nói xong liền đi tới ngồi xuống đối diện Quầy Tạp Hóa.

Đối diện Quầy Tạp Hóa là bậc thang cửa nhà hàng xóm, nhưng Đoạn Tuấn Hiền không để ý nó bản chút nào, liền trực tiếp ngồi xuống, thôn dân rất kinh ngạc, toàn thân anh mặc đều là quần áo hàng hiệu, nhưng Đoạn Tuấn Hiền cứ nhiên không ngại bản chút nào mà đã ngồi xuống.

Ngải Hiểu Giai nhìn thấy anh qua khe cửa, tại sao anh nguyện ý ở lại? Rõ ràng là anh phụ cô, nhưng hiện tại cô cảm giác giống như là cô đang hành hạ anh?

Tại sao Đoạn Tuấn Hiền còn tới? Cô tới nơi này chữa thương, nhưng anh lại xuất hiện quấy rầy cô.

Ngài Hiếu Giai nhìn chăm chăm Đoạn Tuấn Hiền ở đối diện, lúc nào thì anh có nghị lực như vậy rồi hả ? Lại còn ngồi ở bên ngoài?

Mấy ngày nay bởi vì nơi này rất nhỏ, không có quán trọ, Đoạn Tuấn Hiền liền tiến vào trong nhà đối diện, xin đối phương cho anh một ngày ba bữa, hơn nữa đối phương lại đối với Đoạn Tuấn Hiền đặc biệt tốt.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Chưa Quá Hạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Nhất định là anh dùng tiền rồi, Ngài Hiếu Giai đứng ở đối diện khi dễ anh thật lâu, sau đó mới quay đầu đi xem TV trong tiệm tạp hóa .

Chủ nhà đối diện chú A Lực đi ra, thấy Đoạn Tuấn Hiền lại ngồi ở ngưỡng cửa nói "Cậu lại ngồi ở chỗ này sao, Hiếu Giai đều không để ý đến cậu...cậu ngồi đây không phải lãng phí thời gian sao?" Chú A Lực đồng tình với anh, nghe Đoạn Tuấn Hiền nói chuyện tình giữa anh cùng Ngài Hiếu Giai, nếu hai người cố gắng ở chung một chỗ cũng không được, vậy tại sao không dứt khoát buông tha cho nhau chứ?

"Không lãng phí, nhìn cô ấy cũng không tệ rồi, trong khoảng thời gian cô ấy biến mất này, cháu tìm cô ấy đã quá lâu, đã từng nghĩ là sẽ không tìm thấy, nếu bây giờ đã tìm được, đương nhiên cháu không thể buông tha, nhất định phải coi chừng cô ấy, cho đến khi cô ấy nói chuyện với cháu mới thôi." Đoạn Tuấn Hiền không cảm thấy đây là lãng phí.

Mấy ngày trước Đoạn Tuấn Hiền muốn cùng Ngài Hiếu Giai nói chuyện, kết quả vừa mới mở miệng liền bị đại thẩm cắt đứt, hơn nữa liền đuổi anh đi, nhưng cái này cũng không ảnh hưởng đến quyết tâm của anh, anh sẽ tiếp tục .

"Vậy cậu không phải đùa ngốc sao? Các cậu ở trong thành phố, mỹ nữ đều có, cô gái xinh đẹp chỗ nào cũng có, còn cố gắng tìm Hiếu Giai." Chú A Lực cố ý nói cho Ngài Hiếu Giai nghe, người đàn ông này thật tốt.

Ngài Hiếu Giai dĩ nhiên nghe được, nhưng vẫn không nhúc nhích xem tí gì.

"Mặc dù chú nói là sự thật, nhưng mà cháu lại thấy cô ấy đầu tiên, đã nhận định cô ấy là duy nhất rồi, cho nên cháu làm sao có thể buông tha? Buông tha nếu lại một lần nữa trở lại sẽ rất khó." Lúc trước anh đã hiểu rõ điều này.

Bà chủ Quầy Tạp Hóa nghe được câu này thì nhìn Ngài Hiếu Giai một cái, nhỏ giọng hỏi: "Cháu cảm thấy anh ta nói là sự thật sao?" Ngài Hiếu Giai không biết, nếu như đây chỉ là vở kịch do Đoạn Tuấn Hiền cùng chú A Lực diễn thì sao đây? Cô vẫn không cảm thấy tim của anh, tựa như ban đầu anh nói ra lời trả thù như vậy, thì mình cũng không biết rõ ràng là anh đang nói thật hay giả.

"Quả nhiên là đùa ngốc!" Chú A Lực lắc đầu, đi tới trong tiệm tạp hóa, ngồi ở sau lưng đại thẩm cùng Ngài Hiếu Giai hút thuốc lá.

"Nha đầu, cháu nói nghe một chút nha? Người đàn ông như vậy cháu còn muốn không?" Chú A Lực hỏi cô.

"Đó là anh ta muốn làm như vậy, cháu lại không có bắt anh ta phải ngồi ở chỗ này." Ngài Hiếu Giai nhìn Đoạn Tuấn Hiền một cái, trả lời chú A Lực.

"Ta đã nghe nói chuyện của hai người, nhưng đúng là hiểu lầm, chỉ cần giải trừ hiểu lầm là tốt rồi, không cần huyên não lớn như vậy." Chú A Lực hít một hơi khò rồi nói.

Thật sự là hiểu lầm sao? Những chuyện này chỉ có Đoạn Tuấn Hiền mới biết, Ngài Hiếu Giai trầm mặc cúi đầu.

Thật ra thì trong khoảng thời gian này, Đoạn Tuấn Hiền vẫn canh giữ ở đối diện, cô đã dần dần tin tưởng anh rồi, nếu như không phải là thật, anh tuyệt đối sẽ không tìm đến cô, anh sẽ giống như năm năm trước bọn họ ly hôn, cho đến khi đối phương xuất hiện, nhưng coi như Đoạn Tuấn Hiền giải thích rõ chuyện trả thù, tình cảm của bọn họ vẫn không được người nhà đồng ý, bọn họ ở chung một chỗ thì cũng sẽ không hạnh phúc.

"Cháu xem cậu ta là một vị đại thiếu gia, lại cam tâm tình nguyện ngồi ở ngưỡng cửa chờ cháu một ngày lại một ngày, cháu vẫn không cho là cậu ta thật lòng sao?" Nếu như đây là con trai hân, thì đã sớm gọi cậu ta dậy, yêu cầu bọn họ đừng gặp mặt nữa, đàn ông cũng không cần làm như vậy.

Ngài Hiếu Giai dĩ nhiên biết, anh là Đại Thiếu Gia, từ khi bọn họ quen biết đến hiện tại, luôn là anh hạ thấp mình mà làm việc làm cô thích, mặc kệ bất kỳ lúc nào anh cũng thương yêu cô, nhưng có một số việc không nên tiếp tục.

"Chú A Lực, chú khuyên cháu, không bằng đi khuyên anh ấy đi, để cho anh ấy đi thôi, cháu sẽ không trở về cùng anh ấy." Ngài Hiếu Giai lạnh lùng nói.

Chú A Lực nóng nảy nói "Cháu không cần, vậy ta liền giới thiệu cho con gái của ta rồi, cháu cũng đừng gặp con gái của ta, là người trong thôn Nhất Chi Hoa, ta nghĩ Đoạn Tuấn Hiền sẽ rất nhanh thích con gái ta."

Ngài Hiếu Giai cảm thấy lòng mình đang co rút đau đớn, nhưng cô lại cố nén lại nói "Nếu con gái chú thích, vậy chú hãy để cho con gái chú đi theo anh ấy đi, anh ấy rất có tiền, sẽ cho con gái chú có cuộc sống tốt." Cô nói xong liền đi vào, trở lại phòng của mình. Ngài Hiếu Giai khó chịu không biết nên

làm sao đây? Cô không muốn làm cho mình khổ sở như vậy, không muốn anh, cũng rất khó có thể làm được.

"Tuấn Hiền, tại sao anh còn phải xuất hiện? Em cho rằng dùng oán hận mà có thể buộc mình không thêm nghĩ tới anh nữa, nhưng anh vẫn để cho em nhớ anh." Cô nằm lý ở trên giường nhỏ giọng khóc, cô trù khóc, thì không có biện pháp nào rồi.

Đoạn Tuấn Hiền nghe được lời nói Ngải Hiểu Giai liền rất tức giận, cô còn tính đưa anh cho người khác sao? Cô cho rằng như vậy thì có thể làm cho anh thay đổi tâm ý rồi đi sao? Cô có phải quá coi thường tình cảm của anh rồi hả ?

Sáng sớm Đoạn Tuấn Hiền liền tức giận ngồi ở đối diện, anh muốn chờ Ngải Hiểu Giai ra ngoài, lập tức liền cùng cô nói chuyện.

Đột nhiên Quầy Tạp Hóa bên kia có tiếng vang, quả nhiên người mở cửa là Ngải Hiểu Giai, Đoạn Tuấn Hiền đi tới giúp cô mở cửa.

Hành động này khiến Ngải Hiểu Giai sợ hết hồn, anh đột nhiên tới đây làm cái gì?

"Anh làm gì thế?" Ngải Hiểu Giai nhìn động tác của anh hỏi.

Nhưng Đoạn Tuấn Hiền cũng không mở miệng, chỉ giúp cô mở cửa ra, sau đó liền vào trong tiệm tạp hóa gọi đại thẩm ra ngoài trông tiệm, tiếp theo anh liền lôi kéo Ngải Hiểu Giai đi ra ngoài.

"Anh muốn làm gì? Anh kéo tôi đi đâu?" Ngải Hiểu Giai bị anh kéo đi, vài lần suýt chút nữa thì cô té ngã rồi, nhưng Đoạn Tuấn Hiền lại không có dừng lại.

Hai người đi thẳng đến một nơi trống trải, Đoạn Tuấn Hiền mới dừng bước chân lại, quay đầu lại nhìn cô.

Ngải Hiểu Giai có chút khổ sở nhìn anh, tại sao anh lại thô lỗ với cô như vậy?

"Ngày hôm qua em nói chuyện cùng chú A Lực là thật tâm sao?" Mặt anh trở nên nghiêm túc, trong ánh mắt lộ ra bi thương. Cô cùng chú A Lực nói rất nhiều, anh là chỉ cái gì?

Đoạn Tuấn Hiền thấy cô giả bộ không hiểu, liền nói cho cô biết "Em nói đem anh cho con gái chú A Lực, là thật lòng hay không?" ánh mắt Ngải Hiểu Giai lóe lên một cái, anh đã biết?

"Con gái chú A Lực là người xinh đẹp trong thôn, chẳng lẽ anh còn không hài lòng? Tôi cảm thấy hai người các người tốt vô cùng." Ngải Hiểu Giai nói láo.

Đoạn Tuấn Hiền bắt được bả vai của cô "Em giả bộ! Em thật đã không còn quan tâm anh sao? Chẳng lẽ cũng bởi vì một câu nói trả thù, mà em có thể phủ nhận tình cảm anh dành cho em sao?"

Ngải Hiểu Giai một chút cũng không muốn nghe "Anh không cần ép buộc tôi nghe lời nói dối của anh, tôi không tin." Trước là cô quá tin tưởng Đoạn Tuấn Hiền, mới có thể làm cô bị gạt, bị anh làm tổn thương.

"Mặc kệ em có tin hay không, anh chính là yêu em, bởi vì yêu em, anh có thể tiếp tục chờ đợi, nhưng có một số việc anh muốn giải thích rõ." Đoạn Tuấn Hiền ngăn chặn cánh tay của cô, chính là muốn để cho cô nghe thật rõ ràng.

Ngải Hiểu Giai nghe được lời yêu từ trong miệng anh, lại luôn có cảm giác châm chọc, là anh thật yêu cô sao? Nếu như yêu, tại sao lại muốn tổn thương cô?

"Ngày đó em tới phòng làm việc tìm anh, đúng không? Em nghe được lời nói anh nói cùng Hàn Na, cũng bởi vì anh mở miệng trả lời là trả thù, cho nên em mới tức giận, đau lòng rồi đi?"

Ngải Hiểu Giai trầm mặc coi như là trả lời lời anh .

"Vậy em biết sao? Sau đó anh còn chưa nói xong, hơn nữa anh từ đầu tới đuôi đều không phải giống như lời nói." Đoạn Tuấn Hiền muốn để cho cô tỉnh táo một chút.

"Anh trả lời như vậy, là bởi vì Hàn Na nói gây tổn thương cho em, anh nghĩ muốn bảo vệ em, mới có thể nói ra lời trả thù như vậy, nói xong anh liền hối hận, sau đó anh liền giải thích rõ với cô ta, anh hoàn toàn là bởi vì yêu em mới có thể làm như vậy, Hàn Na cũng bị anh làm cho tức giận bỏ đi, em không có nghe xong, cho nên căn bản cũng không biết lời nói của anh sau đó." Anh đang bảo vệ cô sao? Nhưng cô vẫn chưa tin, Hàn Na là phụ nữ làm sao có thể uy hiếp được anh, Ngải Hiểu Giai không tin nhìn về phía khác.

"không phải em tin tưởng anh sao?" Đoạn Tuấn Hiền chưa từng có cảm giác thất bại như vậy, bị người trả lại hàng không nói, còn bị ghét bỏ cái gì cũng không còn."Tôi không tin, vậy sau đó anh nói cái gì? Ai biết có phải anh nói thật hay không?" mặc dù Ngải Hiểu Giai cảm thấy lời của anh nói có thể tin, nhưng vẫn có chút không thể tin được, cô lo lắng anh sẽ lừa cô.

Đoạn Tuấn Hiền thờ dài "Anh nói với cô ta, đây tất cả đều là của mẹ anh làm, hơn nữa mặc kệ em có ở bên ngoài hay không, coi như không có yêu anh...anh vẫn sẽ yêu em, bởi vì em là người duy nhất." Ngải Hiểu Giai ngăn cả người, nhìn mặt Đoạn Tuấn Hiền vô cùng nghiêm túc, lúc đó anh thật sự nói với Hàn Na như vậy sao?

"Hiện tại anh nói như vậy tôi làm sao biết là thật hay giả?" Ngải Hiểu Giai cúi đầu nói.

"Ngải Hiểu Giai, anh đã giải thích rất nhiều lần, anh nói đều là thật, bằng không em gọi điện thoại cho Hàn Na, bây giờ cô ta đã không thích anh." Đoạn Tuấn Hiền tức giận nói.

Anh tức giận, cô liền miễn cưỡng tin tưởng anh đi, nhưng vậy cũng không thể chứng minh bọn họ có

nên tiếp tục đi tới hay không.

"Thôi, bây giờ anh có nói gì đều không có tác dụng, tôi đã bị anh làm cho đau thấu tim, đã không thể trở về được." Cô khổ sở nói.

"Ai nói không thể quay về? Chỉ cần em gạt đầu, chúng ta có thể đi về, nhưng em trốn quá xa, thiếu chút nữa thì anh không có biện pháp đến gần em" Đoạn Tuấn Hiền chưa từng buông cô xuống.

"Tôi không muốn trở về, năm đó lúc tôi với anh ly hôn đã nghĩ rất kỹ, lời mẹ anh nói đến bây giờ vẫn còn ở trong đầu tôi, tôi hiểu biết rõ cái gì là cấp bậc, cái gì là môn đăng hộ đối, tôi với anh căn bản cũng không thích hợp, tôi chỉ là một đứa cô nhi, không giống với anh có tiền. Ly hôn xong, tôi có nghĩ tới anh sẽ tìm tôi, anh sẽ đem tôi mang về bên cạnh của anh, nhưng vẫn luôn không có, từ khi đó bắt đầu, trái tim tôi liền đã băng giá rồi, cho nên tôi thề, về sau tuyệt đối tôi sẽ không nói chuyện yêu thương cùng người có tiền, như vậy quá đáng sợ, thế nhưng sau khi anh trở về, tôi còn dán thân vào trong ngực của anh, đến hôm nay tôi mới biết mình sai vô cùng, giữa chúng ta vấn đề vẫn luôn tồn tại." Ngải Hiểu Giai khổ sở nói qua.

Cô ghen ngào dưng một chút, "Giữa chúng ta mặc dù có hiểu lầm, nhưng hiểu lầm có thể giải quyết, nhưng gia đình sau lưng anh không phải tôi có thể tùy ý bước vào, mặc kệ tôi yêu anh nhiều, anh cũng yêu tôi nhưng không được người nhà chúc phúc thì cũng sẽ không hạnh phúc, cho nên tôi sẽ không trở về cùng anh." Đoạn Tuấn Hiền nghe Ngải Hiểu Giai nói cũng cảm thấy đau lòng, thì ra là trước kia cô một mực chờ đợi anh, nhưng mà bởi vì anh tức giận ký tên ly hôn, cho nên chuyện giữa bọn họ trở nên như vậy.

Hai người gặp mặt lại, lần nữa đi chung với nhau, vẫn chưa hoàn toàn đem khúc mắc kia giải quyết triệt để, liền bị lời của anh cùng Mẹ Đoạn phản đối làm cho sụp đổ.

"Hiểu Giai, đó không phải là vấn đề, những thứ này đều có thể giải quyết." Bây giờ anh đã thay đổi.

"Đây chính là vấn đề, hơn nữa sẽ không thể giải quyết trong một ngày." Ngải Hiểu Giai âm trầm nói.

"Em ở đây chính là vì mẹ anh đúng không?" Đoạn Tuấn Hiền rất sợ cô nói, cảm giác một giây Ngải Hiểu Giai lại sẽ rời đi, liền ôm cô thật chặt.

"Không riêng gì mẹ anh, tôi vẫn luôn cảm thấy mẹ anh nói rất đúng, tôi chỉ là sao chổi, không coi là phụ nữ, tôi có tư cách gì đứng ở phía sau anh? Cho nên có rất nhiều chuyện đã trôi qua rồi, không cần phải cố chấp. Cho dù có duyên, để cho chúng ta ly hôn còn có thể sinh ra tình cảm, nhưng mà ba mẹ anh lại không đồng ý, quay đầu lại vẫn sẽ cùng ban đầu giống nhau, đây cũng cần gì chứ? Tôi không muốn bị thương một lần nữa."

Ngải Hiểu Giai đẩy anh ra, nhưng Đoạn Tuấn Hiền vẫn không cử động, "Từ khi mẹ anh làm cho tôi ra đi lần đầu tiên, đến khi anh tổn thương tôi tổn thương lần thứ hai, tất cả mọi chuyện cho tới bây giờ coi như có ngu nữa tôi cũng biết rõ nên buông xuôi."

Đoạn Tuấn Hiền nghe cô nói, phát hiện áp lực quá khứ ở trong lòng cô cực lớn, mà đó đều là anh tạo thành. "Không phải anh cố ý, anh nói trả thù thật sự là giả."

"Tôi hiểu rõ, cho nên tôi liền tha thứ cho anh, nhưng tâm vẫn còn đau." Ngải Hiểu Giai dựa vào trong ngực anh, đây có lẽ là cái ôm cuối cùng của bọn họ, cô dùng sức hít mùi hương trên người anh, nước mắt lại lần nữa chảy xuống.

Nếu tha thứ vẫn không có biện pháp ở một chỗ sau? Đó tuyệt đối không thể nào, Đoạn Tuấn Hiền tuyệt đối không cho phép xảy ra chuyện như vậy, hơn nữa chuyện đã không phải như Ngải Hiểu Giai tưởng tượng.

"Đứa gốc, nếu như tất cả mọi chuyện thay đổi rồi sao?" Anh hỏi, rồi anh buông cô ra, mang theo nụ cười nhìn cô.

"Sao?" Ngải Hiểu Giai không hiểu ý tứ của anh.

Đoạn Tuấn Hiền sờ khuôn mặt nhỏ của cô nói "Không có ba mẹ ngăn trở, mẹ anh đã bị thuyết phục, bởi vì khi anh tìm kiếm em, bà đã biết tình cảm anh đối với em còn nhiều hơn so với dành cho một người mẹ, cho nên hiện tại đã bỏ qua ý tưởng gán ghép anh với những người phụ nữ khác rồi, bởi vì bà không muốn mất đi người con trai."

"Cảm giác này thế nào giống như là đang uy hiếp?" Ngải Hiểu Giai rất kinh ngạc, khi cô rời đi trong thời gian này anh đã giải quyết xong chuyện của ba mẹ anh rồi.

"Mẹ anh đều gạt ba anh làm tất cả mọi chuyện, cho nên sau khi bị vạch trần, ba nói bà dừng lại, nói bà không nên làm trở ngại tình cảm của chúng ta, hơn nữa ba anh cũng thật thích em."

Cô thực sự được đến ba mẹ anh đồng ý? Hơn nữa ba anh yêu thích cô? Trong khi mẹ của anh nói là giả? Ở trong căn nhà kia, trừ Đoạn Tuấn Hiền còn có người khác đứng về phía cô?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Chưa Quá Hạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12: Chương kết

Không ngờ chuyện này lại giải quyết đơn giản như vậy, nhưng cô phải trở về bên cạnh anh sao? Cô không chắc chắn sau này anh và cô có xuất hiện những vấn đề khác hay không, hơn nữa hôn nhân thất bại một lần là đủ rồi, cô không muốn thất bại lần thứ hai.

“Thế nào, em cảm thấy còn có vấn đề gì?” Nhìn Ngải Hiểu Giai vẫn còn lo lắng, Đoạn Tuấn Hiền vội vàng hôn lên mi tâm của cô, muốn giúp cô xóa bỏ phiền não.

Ngải Hiểu Giai khổ sở khóc nói, “Cho dù được cha mẹ anh đồng ý, nhưng anh có thể đảm bảo rằng giữa chúng ta sẽ không có những vấn đề khác sao? Như hiện tại, em có thể hiểu lầm mà rời đi khỏi anh, tương lai cũng sẽ như vậy, anh có thể bảo đảm mỗi lần cũng sẽ kiên nhẫn đi tìm em như vậy sao? Có lẽ bây giờ anh chỉ có một loại cảm giác mới mẻ đối với em, không giống như trước kia chúng ta nói chuyện yêu đương.”

Đoạn Tuấn Hiền ôm cô vào trong ngực, anh ôm cô thật chặt nói, “Đứa ngốc, bây giờ em nghĩ những thứ này làm cái gì? Anh đương nhiên nguyện ý sẽ luôn đi tìm em, cũng giống như bây giờ vậy, anh đã nói qua em là người phụ nữ duy nhất của anh, anh không tìm em thì đi tìm ai? Anh sẽ giống như bây giờ đi tìm em, chờ em, em hãy tin anh.

Anh đối với em có phải cảm giác mới mẻ hay không, anh rất rõ ràng, anh rất có tự tin, nhưng mà mỗi lần gặp lại em anh luôn lo lắng, anh rất sợ em sẽ rời đi như năm đó, hơn nữa anh yêu em cũng không phải chuyện một năm, hai năm rồi, chẳng lẽ kinh nghiệm hôn nhân lần thứ hai của chúng ta, còn giống như lần đầu sao? Anh đã suy nghĩ kỹ rồi, anh không thể không có em, anh mới đi tìm em.” Đoạn Tuấn Hiền thâm tình tỏ tình.

Ngải Hiểu Giai khóc đến càng lợi hại hơn, đôi tay cô ôm Đoạn Tuấn Hiền nói: “Tuấn Hiền, anh xác định chúng ta sẽ không chia tay nữa sao?” “Bất luận có tình cảm như thế nào, chúng ta cũng sẽ không thể chắc chắn được, nếu lần thứ hai chúng ta gặp nhau còn có thể yêu đối phương, vậy thì chứng minh tình cảm của chúng ta cùng tình cảm bình thường không giống nhau, không có bất kỳ người nào có thể ngăn trở được, em vẫn còn lo lắng cái gì?” Đoạn Tuấn Hiền giải thích nói.

Nghe anh nói từng lời yêu thương, Ngải Hiểu Giai đã hoàn toàn hiểu, anh thật yêu cô hơn nữa là rất sâu, mỗi một lần anh khổ sở đều bởi vì cô, có lúc cô cảm thấy chính mình cũng làm tổn thương anh.

“Hiểu Giai, trở lại bên cạnh anh chứ? Sẽ không phải một mình em, chúng ta sẽ là một gia đình, nhất định sẽ hạnh phúc.” Đoạn Tuấn Hiền vẫn ôm cô, mà Ngải Hiểu Giai cũng ôm chặt anh thì anh mới cảm thấy an tâm.

Mấy ngày nay, anh thấy cô lạnh lùng, không mở miệng, Đoạn Tuấn Hiền thiếu chút nữa thì muốn móc trái tim mình ra cho cô nhìn, cũng may, cô còn tha thứ cho anh.

Ngải Hiểu Giai rất cảm động, cô vẫn luôn cho rằng mình sẽ luôn có một mình, dù sao một người đợi lâu rồi, nhưng bây giờ có thể trở lại bên cạnh anh đương nhiên không còn gì tốt hơn.

“Được!” Cô nói ra đáp án của mình.

Đoạn Tuấn Hiền liền cười vui vẻ, chờ đợi lâu như vậy, rốt cuộc cô đã trở lại bên cạnh anh rồi.

“Thật tốt quá, Hiểu Giai, anh chờ những lời này của em bao lâu em biết không?” “Biết nhưng chỉ có năm sáu ngày chứ sao.” Ngải Hiểu Giai tính từ khi anh đi vào thôn này.

Đoạn Tuấn Hiền dùng sức hôn môi của cô, giống như là trừng phạt, nhưng mà lại dịu dàng “Mới không phải chỉ có năm sáu ngày, anh đã đợi em một tháng rồi.” “Có gì đặc biệt hơn người sao?” Ngải Hiểu Giai nhìn anh chăm chăm, khoe miệng khe khẽ nhếch lên cười “Em cũng chờ anh thật lâu, em đã đợi anh năm năm.” Đoạn Tuấn Hiền không bằng cô, chỉ có thể chịu thua, bởi vì mình quá ngu ngốc.

“Hiểu Giai, chúng ta không cần tách ra nữa, nếu có bất kỳ chuyện gì, chúng ta cũng nên thương lượng với nhau mà không phải đột nhiên ra đi, được không?”

Ngải Hiểu Giai gật đầu, giữa bọn họ còn thiếu hụt một chút tin tưởng, nhưng cô tin tưởng, bắt đầu từ bây giờ, bọn họ sẽ cố gắng.

“Anh yêu em.” Anh thâm tình nói.

Ngải Hiểu Giai nhìn khuôn mặt anh, đưa tay chạm vào “Em cũng yêu anh.” Đoạn Tuấn Hiền hài lòng cúi đầu hôn cô lần nữa, lần này bọn họ sẽ không tách ra nữa.

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Chưa Quá Hạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

